

издателска къща "Петриков"

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС

Р О М А Н

С УХО НА ЗЕМЯТА

библиотека CRIME

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС С УХО НА ЗЕМЯТА

Превод: Ивайла Радулова

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Тази история ми разказа Ал Барни, един впиянчен гларус, шляещ се по крайбрежната ивица на Парадайз Сити, в непрестанно търсене на някой балама да го почерпи една бира.

Говори се, че някога Ал Барни бил най-добрият дълбоководолаз по това крайбрежие. Бил спечелил доста пари от уроци по гмуркане, лов на акули и съпруги на богати туристи, които бяха в изобилие тук през курортния сезон. Но бирата го провалила.

Ал беше огромен мъж, около триста и петдесет фунта, с бирен корем, който стоеше като балон върху коленете му, когато седнеше. Беше на не повече от шейсет и три години и имаше многогодишен махагоновокафяв тен. От плешивеещата му яйцевидна глава гледаха студени и малки зелени очи, устата му ми напомняше с нещо Ред Снепър, носът — сплескан към едната страна на лицето. Този белег, както сам Ал ми каза, му бил спомен от един побеснял съпруг, който го заварил със жена си.

Аз бях написал един роман с не лош успех и разполагах с достатъчно пари да избягам от нюйоркския студ. И така дойдох в Парадайз Сити, на брега на Флорида, спокоен, че мога да прекарам цял месец, тук преди да се захвана отново за работа. Отседнах в хотел „Спениш бей“ (Испански бряг), може би най-люксоznия в цяла Флорида. Приемаше само по петдесет гости и предлагаше обслужване, което напълно си струваше парите.

Управителят на хотела, Жан Дюрал, висок красив мъж, с безупречни маниери и бляскав типично френски чар, беше чел моята книга. Тя му беше направила впечатление и една вечер, както си седях на обляната в светлина тераса, след обичайната за хотел „Спениш бей“ великолепна вечеря, той дойде и ме заговори.

Разказа ми за Ал Барни.

— Той е една от тукашните забележителности. Познава всички и знае всичко за този град. Може би ще ви е интересно да поговорите с него, особено ако търсите материал.

След като цяла седмица се къпах, ядох обилно, излежах се на слънце и се занасях с разни момичета с красиви тела и празни глави, се сетих какво ми беше казал Дюрак за Ал Барни. Рано или късно трябваше да започна нова книга. Нямах никаква идея и затова се запътих към таверната „Нептун“, намираща се на пристан с акостиралиите рибарски лодки. Там трябваше да намеря Ал Барни.

Той седеше пред таверната „Нептун“ върху един кнехт, държеше тенекиена кутия с бира и наблюдаваше мрачно как лодките пристигат и заминават.

Аз му се представих и казах, че Дюрак ми е споменал неговото име.

— Господин Дюрак? А, да, той е джентълмен. Приятно ми е. — Той ми подаде една мърлява ръка, която беше толкова мека и податлива, колкото едно стоманено корабно въже. — Значи сте писател, така ли?

Казах „да“.

Той допи бирата и хвърли тенекиената кутия във водата.

— Хайде да си вземем по едно — каза той и повдигна огромното си туловище от кнехта.

Минахме по кея и влязохме в сумрачната и мръсна таверна. Цветнокожият барман се ухили на Ал и очите му светнаха. Ясно му беше, че Ал е хванал поредния балама да го черпи.

Пихме и говорихме за това-онова. Чак след третата бира Ал попита:

— Вие да не би да търсите някоя интересна случка?

— Аз винаги търся интересни случки.

— Искате ли да ви разкажа за Диамантите на Есмалди? — Ал ме погледна с надежда.

— Защо да не ми разкажеш? Нищо не губя от това.

Ал се усмихна. Имаше странна усмивка. Краищата на малката уста, тип Ред Снепър, се извиха нагоре. Изглеждаше, като че ли се усмихва, но само с уста. В малките му зелени очи нямаше смях.

— Аз съм нещо като очукан стар форд — каза той. — Изкарвам само пет мили с един галон. — Той погледна празната си чаша. — Пълнете резервоара и ще летя като птичка.

Аз отидох при хилещия се насреща ми барман и уредих този проблем. Ал говори цели четири часа. Всеки път, когато чашата му се

изпразваше, барманът идваше и я пълнеше отново. Все бях виждал пиене, но никога нещо подобно на това.

— Аз се мотам в това градче вече цели петдесет години — каза Ал и се загледа в пяната на върха на своята чаша с бира. — Имам изострен слух. Чувам разни неща, казват ми това-онова. Аз свързвам едното с другото. Имам се с ченгетата, с вестникарите, с хората, които познават цялата мръсотия. Те ми разказват разни работи.

Той отпи една дълга глътка бира и лекичко се оригна.

— Разбираш ли? Познавам се със шпионите, пандизчиите, проститутките и чернокожите момчета, които са невидими, но постоянно слухтят. И аз умея да слушам. Винаги държа едно ухо прилепено към земята, за да знам къде какво става. Като индианците. Чаткате ли?

Казах, че чаткам, и попитах за Диамантите на Есмалди.

Ал пъхна ръка под измърсената си от пот риза и се почеса по огромния корем. Допи си бирата и погледна към бармана, който се ухили доволно и дойде да му налее. Тези Двамата бяха комбина и работеха като чука и наковалня. Помежду им беше клиентът, тоест аз.

— Диамантите на Есмалди ли? За тях ли искаш да ти кажа?

— Защо не?

Той ме погледна със студените си зелени очи.

— От това става романче, а?

— Не знам. Може би. Откъде да знам, като още нищо не съм чул.

Той поклати плешивата си, яйцевидна глава.

— Е-е, да. Но това е дълга история и ще ми отнеме доста време да ви я разкажа. Може да не ви се вярва, господине, но за мене времето е пари.

Дюрак ме беше предупредил за това.

— Ще уредим тази работа.

Извадих от джоба си две двадесетдоларови банкноти и му ги подадох. Той провери банкнотите, пое си дълбоко въздух, при което коремът му почти се отдели от коленете и му даде възможност внимателно да пъхне банкнотите в джоба на панталоните си.

— И бира също, нали?

— Бира — колкото искаш.

— И нещо за ядене.

— Добре.

За пръв път, откакто бях с него, усмивката му изглеждаше искрена.

— И така, господине — той млъкна, за да отпие още малко бира. — Ето какво се случи... Диамантите на Есмалди... Беше преди две години.

Той разтърка сплескания си нос, за да се съсредоточи, и продължи.

— Тези неща ги знам от ченгетата и от най-различни мои собствени канали... Нали разбирате? Аз съм винаги с ухо на земята. За някои неща сам се досещам, свързвам едно с друго и така нататък..., но повечето са безспорни факти. Всичко започна в Маями.

Аби Шулман беше най-големият прекупвач на крадени бижута във Флорида. Работеше в този бранш не по-малко от двайсет години и беше създал истински голям бизнес.

Когато богатшите идваха в курортите по крайбрежието на Флорида, техните съпруги, любовници или държанки непременно трябваше да се движат удушени и увързани със скъпоценности, нещо като символ на социалния им статус. Ако нямаш диамантена огърлица, изумрудени и рубинени брошки в комплект с обеци и гривни, обкичени с диаманти около тлъстите си ръце, всички гледат на тебе като на обикновена пачавра. И така крадците на скъпоценности от целия свят се събираха по крайбрежието на Флорида, за да съберат реколтата със сръчните си ръчички. Но бижутата не им вършеха работа... Те искаха парите от тях и тук им идваше на помощ Аби Шулман.

Той седеше зад стъклена врата, на която беше написано с потъмнели златни букви

Бижутерия Деляло (Търговия с бижута)
Маями — Ню Йорк — Амстердам
Президент: Аби Шулман

Аби наистина имаше някакви незначителни контакти с Амстердам. От време на време правеше дребни сделки с някакви холандски търговци на бижута само колкото да реализира един малък

доход и да оправдае с нещо факта, че държи мърлявото си офисче на шестнадесетия етаж в един блок, гледащ към Бискайския залив.

Но действителният му бизнес беше прекупуване на крадени бижута и в това той беше изключително добър. Знаеше как да скъта парите, винаги в брой, разбира се, в най-различни депозитни сейфове в Маями, Ню Йорк и Лос Анджелис.

Винаги когато някой от неговите хора му донесеше плячката си, той можеше веднага да каже точно колко струва. После плащаше една четвърт от сумата и ги купуваше. След това отделяше камъните от обковката и ги занасяше при някой от многото бижутери, които никога не задаваха въпроси, и им продаваше камъните на половината от пазарната им цена. Работейки по този начин безотказно през последните двадесет години, Аби беше натрупал значително състояние, достатъчно, за да се оттегли на спокойствие. Но той просто не можеше да устои на изкушението. Продължаваше да върши всичко това, въпреки че осъзнаваше риска всеки момент полицията да му налети. Беше пристрастен трайно към всичко това. То не само му правеше удоволствие, но беше основният стимул в живота му. Аби беше нисичък, топчест човек с косми, излизащи от ушите, носа и изпод яката на ризата. Малки кичурчета черни косми растяха по горната част на пръстите му, така че, когато движеше ръката си по бюрото, тя приличаше на пълзящ паяк тарантула.

В един горещ слънчев майски ден, точно преди две години (както каза Ал Барни) Аби седеше до олющеното си бюро, стискайки изгаснала пура между острите си дребни зъби. Той гледаше Полковник Хари Шели с онова изчаквателно, празно изражение на лицето, по което всеки познаващ добре Аби ще разбере, че той се е приготвил да слуша, но не и да вярва.

Полковник Хари Шели приличаше на един от ония възрастни, изискани аристократи от Кънектикът, притежатели на много акри земя и расови коне, които прекарват целия си живот или по конни надбягвания, или седейки на колониалната си веранда, наблюдавайки своите собствени негри как работят.

Беше висок и тънък с буйна, малко дълга бяла коса, войнствени бели мустаци, пергаментово жълта кожа, умни сиви очи и дълъг гърбав нос. Носеше кремав летен костюм, тънка вратовръзка и гофрирана риза. Тесните му панталони завършваха с меки мексикански ботуши.

Оглеждайки го, Аби се усмихна с възхищение. Истински театър, си помисли той. Нямахте грешка. Пред него стоеше изискан, светски човек с благороден произход и широка култура, с когото всеки богат човек би се радвал да общува и с удоволствие би го приел в дома си.

Полковник Хари Шели (това, разбира се, не беше истинското му име) беше един от най-опитните и най-прецизните хора в занаята. Шестнадесет от шестдесет и осемте си години беше прекарал зад решетките. Беше спечелил много пари и беше губил много пари. Имената на богаташите, които беше изиграл, можеха да попълнят една цяла Съсайъти Блу Бук. Макар и голям майстор в занаята, той беше много разточителен. Парите се стичаха като вода през редките му, аристократични пръсти.

Аби говореше:

Намерих момче, каквото търсиш, Хари. Отне ми доста време и хич не беше лесно. Ако не го харесаш, проблемът си е само твой, защото аз по-добър не мога да ти намеря.

Хари Шели изгръска пепелта от пурата си в пепелника на Аби.

— Знаеш какво ни трябва, Аби. Щом ти смяташ, че е подходящ, значи е така. Разкажи ми за него.

Аби въздъхна и заговори:

— Само ако знаеш какви проблеми си имах докато ти го намеря. Колко време изгубих с разни скапани педали, телефонни разговори...

— Да, да, представям си. Кажете за него сега.

— Казва се Джони Робинс. Приятна външност, двадесет и шест годишен. Петнадесетгодишен е работил за корпорацията Райсън Лок. Бил е там пет години. Няма нещо, което да не знае за сейфове, ключалки и шифрови комбинации.

Аби побутна с палец големия степенен сейф зад гърба си.

— Мислех, че този е напълно сигурен, но той го отвори точно за четири минути. Аз засякох. — Аби се ухили. — Вече не държа нищо в него, защото не бих бил спокоен. След като напуснал Райсън, станал автомобилен пилот. Луд е по високите скорости. Трябва да си знаеш отсега, че Джони е малко коварен. Кибритлия е. Имал си е някакви неприятности на пистата и са го уволнили. — Аби повдигна тлъстите си рамене. — Разбил челюстите на някого. Е, на всеки може да се случи, но за лош късмет удареният бил един от съдиите на пистата и Джони хартисал. След това си намерил работа в един гараж, но жената

на шефа го вкарала в леглото си, където самият шеф ги хванал, и Джони му разбил носа.

Аби се изкикоти.

— Вярно е, че Джони удря наистина лошо. И така шефът му повикал ченгетата. Джони ударил един от тях, после и него също го ударили. Прекарал три месеца в някакъв селски затвор. Каза ми, че можел да избяга, когато си поиска, толкова прости били за него ключалките. Но му харесала компанията. Освен това не искал да създава неприятности на надзирателя, с когото се били сприятелили. И така си останал. Но сега се готви да бяга, не издържа повече. Млад, здрав, симпатяга и много интимен с всички ключалки, явно ще му се да действа. Какво ще кажеш?

Шели кимна:

— Звучи ми чудесно. Каза ли му нещо за нашия план?

— Само, че в него има големи пари. Него живо го интересуват големите пари — каза Аби, като поглади с дебелите си космати пръсти ръба на бюрото.

— Кой ли не се интересува от пари? — Шели изгаси пурата си. — Ами най-добре ще е аз да поговоря с него.

— Той те чака. Хотел „Сийвю“. (Морска гледка)

— Като Робинс ли е регистриран?

— Да.

Аби погледна към тавана и попита:

— Как е Марта?

— Не е най-добре. — Шели извади копринена кърпичка и докосна с нея слепоочията си. Аби хареса този изработен жест, който демонстрираше класа.

— Какво я мъчи?

— Тя не е доволна от нашия дял, Аби.

Пълното лице на Аби се стегна.

— Нея никакъв дял не би я задоволил. Какво да се прави. Между другото, тя яде прекалено много.

— Недей да сменяш темата, Аби — Шели кръстоса крака. — Тя смята, че твоето предложение за една четвърт е грабеж. Склонен съм да се съглася с нея. Виж, Аби, това ще е нашата последна акция. Тя ще бъде най-голямата досега — тлъста плячка, голяма печалба. — Той

млъкна за малко, после продължи. — Тя смята, че една трета ще е добре.

— Една трета? — Аби съумя да изглежда едновременно шокиран и изненадан. — Да не е луда? Няма да получа и половината за тая стока. Тя за какво ме мисли? Благотворително дружество може би?

Шели разгледа добре поддържаните си нокти и вдигна поглед към Аби. Хитрите му очи изведнъж бяха станали ледени.

— Ако нещо се провали и, не дай си Боже, ченгетата ни усетят, ти ни познаваш добре, Аби, никога не бихме те замесили. А печелим някакви си грошове от цялата работа. Ти само си стоиш тук спокойно и прибираш парите. Ако не направиш някоя глупост, а ти няма да направиш, си в пълна безопасност. Марта е изморена от това пренебрежение. Аз също. Искаме достатъчно пари, за да се оттеглим. Една четвърт няма да стигнат, но една трета ще ни бъдат напълно достатъчни. Това е. Какво ще кажеш?

Аби се престори, че размисля. След малко поклати глава, изписвайки съжаление върху пълното си лице.

— Просто не мога, Хари. Знам я Марта. Тя е алчна. Между нас казано, ако ви дам една трета, ще съм на червено. Няма да е честно. Ако се хвана с тази работа, трябва да имам прилична печалба. Нали ме разбираш!

— Една трета — изрече по-настоятелно Шели. — Аз също познавам Марта. Наумила си е за една трета и няма да отстъпи.

— Невъзможно. Виж какво, нека аз да поговоря с Марта. — Аби се усмихна. — Ще ѝ обясня как стоят нещата.

— Една трета — повтори Шели. — Барни Баум също купува.

Аби реагира така, като че ли някой го беше убол по дебелия задник.

— Баум? — избухна той. — Нали не сте ходили при него?

— Още не — тихо каза Шели, — но Марта ще отиде, ако не получи от тебе една трета.

— Баум никога няма да ѝ даде една трета!

— Като нищо ще ѝ даде, ако разбере, че разваляме твоя сделка, защото те мрази и в червата, нали, Аби?

— Чуй какво ще ти кажа, стари измамнико — Аби се озъби, навеждайки се напред през бюрото. — Без тия блъфове! Баум никога

няма да се съгласи на една трета! Никога! Сигурен съм! Не ми играй тъпите си номера!

— Виж какво Аби — меко започна Шели. — Хайде да не се караме. Ти познаваш Марта. Тя иска една трета. Решена е да разгласи нашия план на всички по-големи прекупвачи, докато не вземе една трета. Ти не си единствен, нали знаеш. Тя само ще започне с Барни. В края на краищата не става дума за някаква дребна сделка. Плячката ще струва най-малко два милиона долара. Дори ако вземеш една четвърт, ще спечелиш доста пари. Ние искаме една трета, Аби. Ако не ти харесва това, отиваме при Барни.

Аби разбираше добре кога е ударил на камък.

— Ех, тая Марта...! — каза Аби с възмущение. — Никак не се разбирам с дебели жени. Има нещо особено в тях...

— Няма значение телосложението на Марта — каза Шели, вече без да крие очарователната си, старомодна усмивка. Разбираше, че е победил. — Даваш ли една трета, или не?

Аби го погледна.

— Да, крадец такъв!

— Не се ядосвай, Аби! Ние всички ще изкараме много добри пари от тая работа. А, има още нещо...

— Сега пък какво? — Аби се намръщи подозрително.

— Марта иска някакво бижу — гривна или часовник. Нещо подходящо за случая. Само в заем й трябва, за да подхване нещата. Нали помниш, че обеща.

— Понякога си мисля, че трябва да си прегледам главата — каза Аби, но отключи едно чекмедже на бюрото си и извади продълговата кутийка за бижута. — Това непременно трябва да ми го върнеш, Хари, ясно ли е? Без номера.

Шели отвори кутийката и със задоволство разгледа платинената гривна, инкрустирана с диаманти.

— Не бъди толкова подозрителен, Аби! Накрая и на себе си няма да можеш да се довериш. — Той сложи кутийката в джоба си. — Чудесна е. Колко струва?

— Осем хиляди долара. Искам разписка. — Аби извади един лист хартия, надраска нещо на него и го плъзна по бюрото. Шели се подписа и стана.

— Отивам да се видя с Джони Робинс — каза той.

— Никога не бих се захванал с всичко това — каза Аби, — ако Марта не движеше нещата. Тя е каца пълна с мас, но ѝ сече пипето.

Шели кимна утвърдително.

— Да, сече ѝ, и още как!

— Трябва да сте наясно, господине — ми каза Ал Барни, докато барманът му носеше петата бира, — че аз съм склонен да поукрасявам моите истории. Ако знаех правописа, аз щях сам да пиша книги... ако можех да пиша, разбира се. Всъщност и аз си падам малко писател. Съвсем възможно е някои неща, които ти разказвам, да не са се случили точно така. Нали не държиш много на това. Описвам разни детайли, подробности, нали разбираш. Но като седна на чаша бира, съм склонен да потренирам малко въображението си. — Той се почеса по огромния корем и ме погледна. — То това ми е на мене спортът.

— Продължавай — казах аз. — Аз те слушам.

Ал гаврътна бирата си и остави чашата на масата.

— И така, господине, вече изведохме Аби Шулман и Хари Шели на сцената. А сега да хвърлим един поглед на Марта Шели. Тя и Хари се закачили един за друг, след като тя излязла от затвора. Да не си помислиш, че бяха женени. Тя знаеше, че той е един от най-опитните хора в занаята, а той знаеше, че тя е една от най-умните крадци на скъпоценности. Но да сме на ясно — тя самата никога нищо не беше крала. Но винаги измисляше и организираше кражбите. Беше толкова дебела, че се съмнявам да можеше да открадне и биберон от устата на бебе, но имаше ум в главата си и Хари ценеше високо това. Марта току-що беше излязла след петгодишен престой в затвора. Да сложиш жена като Марта зад решетките, си беше наистина жестоко наказание, защото за нея яденето беше самият ѝ живот, а можете да си представите трохите, които са ѝ сервирали в затвора. Тя излезе оттам с 80 фунта по-лека и с твърдото намерение никога, ама никога повече да не се върне там. Срећнала Хари в някакъв евтин мотел в покрайнините на Лос Анджелис. Щастлива среща. Тя била чувала за него и той бил чувал за нея. Марта вече имала план, който подробно била обмислила в затвора. Внезапно ѝ просветнало да го сподели с Хари. Той я изслушал и си паднал по плана ѝ. Решили да включат и Аби Шулман, който да обърне плячката в пари, понеже парите всъщност били тяхната цел. Марта имала млада племенница, която смятала да използва, но знаела, че ще имат нужда и от още един

младок, за да им върши работа. Племенничката се казвала Джилда, смешно име, нали. Баща ѝ, братът на Марта, бил голям почитател на Верди — оня, дето пише опери. Та старият на Джилда току-що се бил върнал от една такава опера, когато момичето се родило. И така я кръстили Джилда.

— „Риголето“ — казах аз.

Ал ме погледна, почеса се по шкембето и си викна още едно питие.

— Отде да знам. Както и да е. Така станало, че това момиче работило като балансьорка на трапец в един малък цирк. Но парите хич не ѝ стигали, така че Марта, като излязла от затвора, веднага ѝ хрумнало, че може да използва Джилда. На самата Джилда пък веднага ѝ допаднала тази идея. Една балансьорка може да бъде много полезна, особено когато предстои работа с прозорци по високи етажи. — Ал млъкна, погледна чашата си и продължи. — Искам хубаво да си представиш Марта. Тя беше най-пълната жена, която някога съм виждал. Тук се срещат разни дебели стари крави, дето идват от Ню Йорк, но никоя не може да се сравни с Марта. Тя беше маниакален кревоугодник. Когато не държеше нож и вилица, се подкрепяше с бонбони и шоколадови кифлички. Мисля, че беше не по-малко от 280 фунта, ниска, квадратна и руса. Беше около петдесет и четири годишна, когато се срещна с Хари. Той не можеше да се мери и с малкия ѝ пръст по ум. Тя беше измислила и разработила тази голяма кражба на бижута. Тя я организира. Нейна беше идеята за втория младок, който Аби трябваше да им намери. Аби винаги беше в контакт с крадци в града и Марта много се боеше да не би другите акули да чуят за нейната идея. Защото само ако чуеха, веднага щяха да поискат да се намесят и те.

Марта винаги си пастреше парите, не като Хари, и се беше наела да финансира цялата операция. Естествено, не беше споделила с Хари какъв ѝ е капиталът. Притежаваше една сума от дванадесет хиляди долара, пришити в колана, и беше решила с тях да разработи плана по всички правила.

Нае тристаен апартамент в хотел „Плаца“ на крайбрежния булевард. Без излишен лукс, но с всички удобства. Взе един мансарден апартамент, заради Джилда, която обичаше комфорта. Хари също остана доволен, защото много му харесваше да живее според

правилата на фалшивия си аристократичен произход. Освен това той не плащаше нищо.

Докато Шели разговаряше с Аби, Марта седеше под един чадър за слънце на отделната тераса към техния апартамент, ядеше ментови желирани бонбони, а Джилда лежеше на слънце върху един шезлонг — гола, както майка я е родила.

Марта Шели или, както беше по-известна сред подземния свят, Мазната Плюска, зарови двата си дебели пръста в кутията, избра си един шоколадов бонбон и го разгледа с обожание, преди да го пусне в устата си.

— Покрий се с нещо, малката — каза тя, гледайки загорелия, гол гръб на Джилда. — Хари може да влезе всеки момент. Какво ще си помисли?

Джилда беше отпуснала глава върху кръстосаните си ръце и лицето ѝ беше скрито. Като чу Марта, тя повдигна дългите си хубави крака и стегна малкото си дупе. Личеше си, че се кикоти безшумно.

— Знам какво ще си помисли — каза тя. — Но малко ме интересува. Тоя стар пръч трябва вече да се е отказал от тия неща.

— Мъжете никога не се отказват от тия неща. Поне в мислите си, никога — каза Марта. — Облечи си нещо!

Джилда се обърна по гръб, кръстоса крака и погледна кристално чистото синьо небе през слънчевите си очила. Беше на двадесет и пет, имаше гъста, дълга коса, с цвета на зрял бадем. Големи, зелени очи, премрежени от дълги, тъмни мигли и едно от онези хлапашки, интригуващи лица, които караха мъжете да си губят ума. Не беше чак красива, но беше доста хубава. Загорялото ѝ тяло излъчваше чувственост. Нямахме светли следи от бански, защото Джилда правеше слънчевите си бани само в нудистко облекло.

— Ядеш прекалено много — каза тя, повдигайки острите си гърди. — Чудя ти се как можеш да се тъпчеш часове наред... Ух!

— Не говорим за мене сега, а за тебе — сопна се Марта. — Покрий се с нещо! Не искам да притесниш Хари. Той е старомоден човек.

Джилда размаха дългите си крака във въздуха, като се смееше гръмогласно.

— Това звучи като виц, защото този стар пръч ми направи най-голямата синина по задника, която някога съм имала! Виж!

Тя се превъртя по корем и посочи мястото.

Марта подтисна смеха си.

— Е, може би не е чак толкова старомоден, но се покрий с нещо, мила моя. И без това имам достатъчно неприятности и не искам проблеми с Хари.

Недоволна, Джилда се повдигна и издърпа някакъв халат от стола върху себе си.

— Какви неприятности? Мислех, че всичко е уредено. — Тя простря халата върху ханша си.

— Искаш ли един? — Марта държеше ментов бонбон.

— В тази горещина! Не, благодаря! — Джилда се излегна на една страна, за да гледа към масивната фигура под чадъра. — Какви проблеми?

— Няма проблеми! — каза Хари Шели, излизайки безшумно на терасата. Той с нескрито задоволство забеляза откритите гърди на Джилда. — Няма абсолютно никакви проблеми. Аби за всичко се е погрижил. — Той с разочарование видя как Джилда издърпа халата до брадичката си.

— Я не ме зяпай! Дърт развратник! — каза тя.

— Е, хайде сега. Не знаеш ли, че дори на свещеника е позволено да прочете менюто по време на Велики пости — каза Хари с лека усмивка и седна недалече от Марта.

— Стига с тия глупости! — рязко отсече Марта. — Какво каза Аби?

— Ами както предполагам, първо викна до небето, но накрая се съгласи на една трета. Намерил ни е едно подходящо момче. Ще дойде след няколко дни. Шие си униформа и търси да купи кола. Той разбира от коли. Само след няколко дена ще можем да се задействаме.

— Запозна ли се с него?

Хари кимна утвърдително. Докосна слепоочията си с копринената кърпичка, докато разглеждаше разголените крака на Джилда. Хубаво момиче, си помисли той не без малко тъга. В миналото той се беше забавлявал с много хубави момичета.

— Точно по мярка е. Малко своенравен, но ще ни свърши добра работа. Сигурен съм.

— Какво имаш предвид под своенравен? — попита Марта, пак ровейки из кутията с бонбони.

— Малко е кибритлия. Налита на бой, когато някой не му угоди, но аз много добре познавам този тип момчета. Ще реагира много бързо в екстремни ситуации. — Старите, сиви очи гледаха ту Джилда, ту Марта. Движението на очите му обезпокои Марта. Тя погледна Джилда:

— Защо не се облечеш, мила моя? Може тримата да слезем до казиното.

— Аха, ясно. Двете стари кримки искат да си побъбрят — каза Джилда и стана. Прекоси терасата, придържайки халата върху тялото си и поклащайки разголените си бедра по начин, който накара Хари да се захласне.

— Мило момиче — промърмори, сучейки мустак.

— Ще я напляскам аз нея! — каза Марта ядосано. — Кажете сега за момчето?

Хари преразказа това, което Аби му беше казал, и допълни:

— Срещнах се с него и ми хареса. Не се съмнявам, че ще се справи. Само едно нещо ме притеснява — той опипа вратовръзката си. — Имам предвид Джилда, тук...

— Смяташ, че той може да се влюби?

— Със сигурност.

— Е, и какво? — Марта си взе още един бонбон. — Тя и без това има нужда от мъж. По-добре да е някой близък. Това мен не ме тревожи. Разбира ли от сейфове?

— Аби направо се кълне в него.

— Той даде ли ти брошка, или нещо друго?

Хари извади от джоба си кутийката за бижута.

— Аби се разпусна много този път. Това нещо струва 18 бона.

Марта разгледа гривната и поклати глава в знак на одобрение.

— Как мислиш, Хари, дали Аби ще ни създаде неприятности?

— Не мисля. Знам, че е коварен, но засега се държи както си му е реда. Всичко ще се разбере чак като му занесем стоката и поискаме парите.

Марта изпадна в мрачно размишление за известно време, после пусна кутийката с гривната в дамската си чанта върху масата.

— Дали ще свърши работа? — внезапно съмнение се появи в гласа на Марта.

Хари кръстоса дългите си крака и се загледа надолу към оживеното пристанище.

— Трябва да свърши работа, няма как.

Два дни по-късно тримата отново бяха на терасата в обичайното си разположение, всеки посвоему демонстрираше безразличие. Марта и Хари седяха в разтегателни столове под сянката на големия чадър, а Джилда се изтягаше на слънце, облечена в оскъден бански костюм, който разкриваше добре златистата ѝ кожа.

Марта бродираше нещо, опънато на обръч, като от време на време посягаше към една кутия с шоколадови бонбони, която Хари ѝ беше купил от щанда във фойето. Хари четеше обявите за размяна в „Ню Йорк Таймс“. Той обичаше да купува и продава наум разни стоки и можеше да прекара часове, разработвайки разни въображаеми сделки. Джилда се беше отпуснала напълно върху шезлонга и се наслаждаваше на слънчевите лъчи, които проникваха в тялото ѝ. Можеше да лежи така с часове. Нито Марта, нито Хари имаха и най-малка представа какво ѝ се върти в главата, докато се пече на слънце. Хари сигурно не се досещаше въобще, но Марта, която я познаваше, по-добре може би подозираше.

Звънът на телефона ги стресна. Марта остави ръкоделието си. Джилда повдигна глава. Хари пусна вестника си, стана и се понесе с онази бавна походка, която винаги напомняше на Марта за щъркел, крачещ из дневната.

Те чуха едно проникновено, аристократично „ало“ и след това:

— Кажете му да се качи, моля.

Хари се върна на терасата.

— Нашият шофьор пристигна.

— Облечи се, Джилда! — каза Марта. — Сложи тоя халат!

— О, за Бога! — възкликна Джилда с досада, но стана и си метна халата. Отиде и се надвеси над парапета на терасата, за да гледа пренаселения плувен басейн в градината на хотела.

Джони Робинс направи силно впечатление на Марта. На терасата се яви мъж с безупречен външен вид — елегантна тъмносиня шофьорска униформа и фуражка под мишница. Висок, широкоплещест, с ниско подстригана черна коса, тясно чело, чип нос. Всичко в него излъчваше сила и деликатно намекваше за склонност

към демонстрация на тази сила. Имаше спокойната, лека и пружинираща походка на професионален борец.

— Здравей, Джони — каза Марта, щом го видя. — Добре дошъл.

— Здравей. Вече съм чувал за тебе — като каза това, грубото лице на Джони се озари от сърдечна усмивка. — Възрастният господин ми разказа за тебе.

— Не ме наричай така! — каза рязко Хари. — Наричай ме „Полковника“!

Джони се изсмя, като отметна глава назад.

— Добре. Разбира се!

Погледът му се премести от Марта върху стройния гръб на Джилда. Дори халата не можеше да прикрие нейните форми. Другите двама веднага забелязаха проблясъка на интерес в очите му.

— Това ли е мис Риголето, за която ми говорихте.

Джилда се обърна бавно и му се представи от глава до пети. Веднага почувства тръпката на вълнението, която премина по тялото ѝ при вида на този мъж, но успя да запази отнесеното и безразлично изражение на лицето си.

Те се огледаха взаимно. Джони побутна долната си челюст с палец и се обърна към Марта:

— Хм... Мисля, че ще ми хареса тук.

Усмихна се и започна да разкопчава двуредното си сако.

— Пу. Страхотна горещина. Видяхте ли каква красавица съм ви купил? Вижте я. Ей онова стоманеносиво нещо на алеята.

Марта помъкна туловището си. Дватамата с Хари отидоха при Джилда и се надвесиха от парапета. Те видяха един „Кадилак Флитууд Брояш“, паркиран до входа на хотела.

Марта ахна.

— По дяволите! Колко ми струва това?

Тя се обърна, за да погледне Джони.

— Две хиляди и осемстотин долара — отговори той. — Това е просто подарък. Аз ще го продам за четири хиляди. Само ще спечелиш.

Марта отново се вгледа в автомобила. Беше се задъхала от движението. Това се казва кола! За такава кола често си беше мечтала, докато беше затворена в оная смрадлива клетка.

— Сигурен ли си? Наистина ли можеш да я продадеш за четири хиляди?

Джони я погледна накриво с внезапно охладнели очи.

— Когато казвам нещо, имам предвид точно това!

Марта го изгледа изпитателно и кимна със задоволство. Чувстваше, че Аби е направил правилен избор. Този тип може би е костелив, но беше много подходящ за работата, за която ѝ трябваше, а това всъщност я интересуваше.

— Джони, искаш ли нещо за пиене?

Той поклати глава.

— Не пия. — Той съблече куртката, окачи я на гърба на един стол и седна.

— Да поговорим за работата. Стар... Полковника ми каза основното. А сега подробностите.

Марта стовари туловището си на един стол близо до неговия. Облегна се и веднага заопипва около себе си за шоколадовите бонбони. Хари си придърпа един стол до нея. Джилда пристегна предизвикателно халата си и остана до парапета.

Джони я погледна:

— Мис Риголето няма ли да участва? — попита той.

— Разбира се. Ела да седнеш тук, Джилда — каза Марта, потупвайки с длан един стол до себе си.

— Вие си шушукайте... Аз ще поплувам — каза Джилда и без да поглежда към Джони, напусна терасата.

Ал Барни пресуши поредната си бира и започна нетърпеливо да почуква с празната чаша по масата, докато барманът не му донесе следващата.

— Много ожаднявам от това приказване — каза той, улавяйки моя поглед. — Засърбява ме гърлото.

Казах, че го разбирам.

— А сега, мистър, ми се ще да ви осветля като как ѝ дойде на Марта идеята за този голям обир — каза Ал след една дълга глътка бира. — Преди около осем години тя ръководела една малка банда от опитни крадци на бижута — всичко трима. Акциите им били малки и недотам добре организирани. Появила се една стара крава, която всяка вечер ходела в Маями Казино, отрупана с бижута. Марта просто не издържала на изкушението. Организирала нападение. Момчетата

грабнали плячката, а после Марта ураган я понесъл. Това, което тя не знаела, било, че бижутата са застраховани от Нешънъл Фиделити, Калифорния, а това е най-сигурната и най-упоритата застрахователна компания в целите Щати. Там има един тип на име Мадокс, който е шеф на отдел „Изплащане застраховки“. За него са ми казвали, че да изплати застраховка, било като да изгуби литър от собствената си кръв. Да си имаш работа с Мадокс, било като да си имаш работа с пепелянка.

Единият от нападателите нямал един пръст и жертвата на обира, вместо да си глътне граматиката от страх, взела, че забелязала точно това. Мадокс притежавал досиета на повечето от крадците на бижута по света — малки и големи, всякакви. Трябвало само да натисне няколко бутона и ето ти я картата на Джо Салик. На хората на Мадокс им били нужни три дни да пипнат Салик. После добре го пообработили. Да, без грешка са по този въпрос. Хората на Мадокс работят грубичко. Джо проговорил и Марта, докато се огледа, била зад решетките.

Делила килията с една жена на средна възраст, която излежавала присъда за злоупотреба. Май че Хети се казвала и била много приказлива. Преди затвора тя работила за Алан Фрисби, застрахователен агент в Парадайз Сити. Фрисби представяше всички най-големи застрахователни компании в страната. Ако искаш да застраховаш нещо важно, просто отиваш при Фрисби и той ти казва безпристрастно коя компания е най-подходяща в твоя случай, къде са най-изгодни условията и веднага ти урежда формалностите. Въртеше стабилен и процъфтяващ бизнес.

И така Хети, говорела, Марта слушала и от това, което чула, разбрала как може да организира големия обир. Тя получила от Хети вътрешна информация, която била поверителна. Тази информация я вдъхновила да разработи този план, който, както тя си мислела, щял да ѝ осигури преобилно ядене до края на живота.

Ал млъкна за малко, за да намести по-удобно огромното си тяло, и попита:

— Следите ли, мистър?

Казах, че следя.

Вила „Белевию“ се намираще на Лендсдайн Авеню, една от най-снобските улици в Парадайз Сити. Беше стегната, кокетна и

суперлюксозна къща, тип ранчо, с четири спални, четири бани, просторна всекидневна, луксозна кухня, помещение за прислугата, голяма тераса и гараж за четири коли. Каменно стълбище водеше от терасата към малък и живописен частен плаж, оборудван с душове, съблекални и коктейл бар. Собственикът Джак Карсън, заможен борсов агент от Ню Йорк, беше закупил това място като инвестиция. Даваше го под наем заедно с цялото обзавеждане за 1500 долара на месец. След един доста тежък пазарлък Марта я нае за 1300 долара и се уговори за три месеца. Високата цена я вбеси, но тя знаеше добре, че за да задвижи тази работа, която беше намислила, трябваше да си създаде подходящ за случая и мястото тил, включително и подходящ адрес.

Един ден, след като Джони се беше присъединил към триото, кадилакът потегли от Плаца Хотел на път за Парадайз Сити. Джони, в униформа, седеше зад волана, до него беше Фло, чернокожата икономка, която съпровождаше Марта през последните три години Фло — висока, слаба негърка, някога беше ловка крадла, специалистка по магазините. Но след като ченгетата я хванаха веднъж, и тя, като Марта, беше решила, че никога, за нищо на света няма да отиде отново „на топло“. Двете с Марта добре се разбираха. Фло никога не задаваше въпроси. Разбираше, че нещо се върши, но не искаше нищо повече да знае. Нейната работа беше да приготвя и сервира храната на Марта и останалите, да почиства вилата и да си прибира стоте долара на седмица, които Марта ѝ плащаше.

На задната седалка в просторния кадилак седяха Марта, Хари и Джилда.

През тези двадесет и четири часа, които прекараха в Плаца Хотел, докато чакаха да се преместят в Парадайз Сити, Джилда и Джони се подушваха един друг като пес и кучка, които още не знаят дали ще се сбият или ще се любят.

Нямаше нещо, което Джилда да не знаеше за мъжете. Първото ѝ сексуално приключение беше още на петнадесет години. Сексът ѝ харесваше и беше имала много мъже през последните години, но сега, вече на двадесет и пет искаше да се омъжи и да подреди най-сетне живота си. Надяваше се работата, която Марта предвиждаше за нея в тази операция, да ѝ донесе нужния капитал, за да има дом, а може би дори съпруг и семейство.

Джони ѝ харесваше. От богатия си опит знаеше, че той я е пожелал още в първия миг. Знаеше също, че да бъде с Джони сигурно би било едно от най-вълнуващите ѝ сексуални преживявания, хареса и от пръв поглед. Може би той беше партньорът, който тя се надяваше да намери, но само може би. Искаше ѝ се да го опознае по-добре и затова реши да се направи на безразлична. Колкото и да е настоятелен, няма да я има. Първо халка, после легло. Ами ако случайно не ѝ предложи брак?

Тогава наистина би било много жалко.

Пристигнаха във вилата късно следобед. Бяха очаровани.

— Я виж ти! — възкликна Марта и се затъркала от стая в стая, проверявайки всичко. — Струва си парите, които се изръсвам! За хиляда и триста долара няма начин да не е добре!

Тя избра най-хубавата и обширна спалня за себе си, втората по хубост даде на Хари и останалите две спални, които не бяха по-лоши, на Джилда и Джони. Всички спални гледаха към плажа и морето.

Джилда веднага отиде в стаята си, преоблече се по бански и се спусна по стълбите към морето. След няколко минути и Джони се присъедини към нея. Облеченото, или по-точно съблеченото, в плитък бански костюм, мускулесто и силно негово тяло наистина впечатляваше. Когато видя бягащата по пясъка стройна мъжка фигура, Джилда отново почувства да преминава през тялото ѝ една тръпка на желание, което почти граничеше с болка. Да се люби с такъв мъж! С усилие на волята тя обърна глава на другата страна и заплува навътре в морето с енергични, професионални удари. Джилда знаеше, че е изключителна плувкиня и беше сигурна не само в ефекта, който ще произведе върху Джони със стила си, но и в това, че бързо ще го остави далеч назад. Ето защо, когато се обърна и го видя точно зад себе си, беше направо шокирана. Тя изтръска водата от клепките си и повдигна вежди:

— Доста добре плуваш — каза тя, задържайки се над водата.

— И ти не плуваш зле. — Той се ухили. — Искаш ли едно състезание до брега?

Тя кимна.

Марта седеше на терасата с кутия шоколадови бонбони, в която бъркаше от време на време. Хари беше до нея. Двамата наблюдаваха състезанието.

— Тя му се перчи — изкоментира Марта по повод чувствителната преднина, която Джилда набра в началото.

Хари наблюдаваше с интерес.

— Жените се перчат пред мъжете, мъжете — пред жените. Така ги е устроила природата.

Джони изпревари едва в последните метри, но със съвсем малко. Деляха ги едва няколко инча, когато той пръв докосна брега.

— Жени! — Хари поклати глава. — Чудати същества. Тя можеше да го победи с десет ярда. Видя ли как явно забави, за да му позволи да изпревари?

Марта въздъхна шумно.

— Е, щом това ще му направи удоволствие...

— Разбира се, че ще му направи. Хари кръстоса щръкналите си крака. — Мъжете не обичат да бъдат побеждавани от жените.

ВТОРА ГЛАВА

Алан Фрисби остави върху бюрото папката, в която се беше задълбочил, и погледна въпросително току-що влязлата в кабинета му секретарка.

— Полковник Шели и съпругата му са тук — каза тя. — Имат уговорена среща.

— Да, покани ги веднага. — Фрисби избута настрани папката си и се облегна във въртящия се стол. Този слаб и висок мъж не помнеше откога е в застраховането. Вече на 55 години ръководеше първокласен бизнес. Надяваше се, че скоро синът му, който учеше в Университета, ще се квалифицира достатъчно и ще поеме по-голямата част от работата.

Малко се стресна, когато Марта влезе в кабинета му, който до нейното появяване му изглеждаше доста просторен. Но когато тя приближи към бюрото, стаята като че ли се сви под огромните ѝ размери. Високият мъж, приличащ на щъркел, който я следваше, явно беше Полковник Шели, съпругът ѝ.

Фрисби стана, ръкува се и предложи столове. Марта седна, а Хари отиде до прозореца и започна да подръпва мустаците си. На Фрисби му се стори, че Полковника като че ли е притеснен от нещо.

— Не обръщайте внимание на Полковника, мистър Фрисби — каза тя. — Нямате представа какво ми струваше да го накарам да дойдем тук. Той просто не вярва в застраховките.

— Има, който пази... — промърмори Хари, ходейки насам-натам из кабинета. — Само излишни харчове. Като изгубиш нещо, вината си е само твоя. Важното е нищо да не се губи.

Фрисби си беше имал работа с всякакви особняци. Демонстрира им своята професионално съчувствена усмивка, на което Полковника отвърна с хладен поглед. Фрисби се концентрира върху Марта.

— Не е кой знае какво, мистър Фрисби — каза тя.

— Скъпият Полковник току-що ми купи подарък за годишнината от сватбата ни и аз искам да го застраховам.

— Глупости — каза Хари иззад гърба на Фрисби.

— Ако я изгубиш, значи си го заслужаваш.

— Не му обръщайте никакво внимание! — Марта се усмихна. — Полковника си има свои схващания, аз си имам свои. Смятам, че трябва да застраховам подаръка си. — Тя постави със замах кутийката за бижута върху бюрото на Фрисби. — Все пак платил е за него осемнадесет хиляди долара. Всичко се случва... Може да я откраднат.

Щом Фрисби взе кутийката, Хари светкавично извади парче маджун и го притисна върху ключалката на големия шкаф за папки, зад гърба на домакина. Всичко беше извършено за момент. Хари веднага заобиколи бюрото на Фрисби и отиде до прозореца. Постави отпечатъка в малка тенекиена кутийка, която носеше, и я пусна в джоба си.

— Много е красива — възхити се Фрисби на гривната. — Ще се погрижа за нея. Непременно трябва да я застраховате.

— Обикновено застраховам в Лос Анджелис & Калифорния — каза Марта. Те се грижат за другите ми бижута.

— Чудесно, мисис Шели. Аз работя с Л.А. & Калифорния и мога да го уредя. Нали искате застраховка за една година.

Марта кимна.

— Да, ако обичате.

Фрисби погледна списъка с тарифите.

— Трийсет долара, мисис Шели. Това ви дава пълна осигуровка.

— Ще платим веднага. Хари имаш ли в себе си 30 долара?

— Да, имам трийсет долара. Пари на вятъра са това — каза Хари намръщен, но извади дебела пачка от джоба на панталона, отброи три банкноти по десет и ги пусна върху бюрото.

— Къде сте отседнали, мисис Шели? — попита Фрисби, попълвайки разписката.

— Вила „Белевю“ на Лендсдайн Авеню.

Фрисби изглеждаше впечатлен.

— Собственикът е Джак Карсън, нали?

— Точно така. Наех я за 3 месеца.

— Ще ми дадете ли номера на застрахователната си полица — попита Фрисби.

— Не, но сам ще го вземете. Данните са: Полковник Хари Шели, 1247 Хил Кресцент, Лос Анджелис.

Фрисби си записа и вдигна глава. Забелязвайки, че Хари се е загледал във фотокопирната машина, сложена на поставка до прозореца, попита:

— Интересувате ли се от такива машини, Полковник?

Хари се обърна.

— Не им разбирам. Доволен съм, че вече се оттеглих от бизнеса. Много съм стар да се оправям с тия нови машинарии.

— Сега вече всичко е наред — каза Марта и пусна кутийката с гривната в чантата си. — Е, не си чак толкова стар. — Тя стана с мъка от стола си.

След като си отидоха, Фрисби телефонира на Лос Анджелис & Калифорния Иншуърънс Корпорейшън. Той винаги проверяваше непознатите клиенти и Марта добре знаеше това. Казаха му, че Полковник Хари Шели им е клиент отскоро и че бижутата на съпругата му са застраховани за 150 000 долара. Нито той, нито застрахователната компания можеха да знаят, че скъпоценностите бяха заети на Марта от Аби само за да ги застрахова. Нито пък можеха да знаят, че 1247 Хил Кресцент беше адрес на квартира, притежавана от Аби и използвана от много крадци на бижута, в случай на нужда от подобаваща фасада.

Марта тежко се натовари на кадилака, паркиран пред офиса на Фрисби. Хари влезе след нея.

Джони запали колата и потегли.

— Е, и?

— Изглежда, няма да е трудно — докладва Хари. — Няма сигнализация. Вратите към кабинета не са сложни. Единственото коварно място е ключалката на шкафа за папки, но аз взех отпечатък, който може да ти послужи.

— А портиера?

— Струва ми се, че е от тия, дето не се престарават много в работата.

Джони изсумтя.

— Може да ни се наложи да останем вътре няколко часа. Най-добре ще е да влезем около осем часа, защото на тъмно няма да можем да работим.

— Да. — Хари загриза мустаците си. — В осем вече всички служители са си тръгнали. Ще разполагате с час и половина, докато се

стъмни.

Щом пристигнаха във вилата, се събраха на съвещание.

Марта разясни цялата операция.

— Получих тази информация от една жена, която е работила за Фрисби. — Тя каза това, надзъртайки във вече опустошената кутия от шоколадови бонбони. — Трябва да намерим в кабинета на Фрисби документите за застраховки на бижута. Тази жена ми каза, че той ги пазел в специална папка в шкафа. Няма да е трудно да я намерим, защото има лепенка с надпис „Застраховки на бижута“. На първа страница в папката е списъкът с имената и адресите, цената и указания къде се съхраняват бижутата — било то в сейфове по домовете на собствениците, било в банка или някъде другаде. Това е, което ми трябва. От този списък ще знаем към кое си заслужава да се насочим и доколко ще ни е трудно да се доберем до него. Без списъка само ще губим време и няма да стигнем доникъде. В кабинета има даже фотокопирна машина за удобство. За вас остава само да преснимате документите, да заключите обратно оригиналите в шкафа и сме в играта.

— Машината е „Зенокс“ — каза Хари на Джилда. — Указанията са написани върху капака. Заредена е с хартия. Само трябва да сложиш оригиналите върху машината и да натиснеш бутона.

Джилда кимна.

Хари извади тенекиената кутийка от джоба си и я подаде на Джони.

— Това е отпечатъкът на ключалката. Говори ли ти нещо?

Джони отвори кутийката, разгледа отпечатъка и направи гримаса.

— Говори ми, даже много. Това е ключалка „Херман“ и е дяволски коварна. Той се облегна и се загледа към морето, за да помисли малко.

Марта държеше между пръстите си голям бонбон с пълнеж. Гледайки напрегнато Джони, тя изведнъж се разтревожи.

— Не можеш ли да се справиш с нея? — попита тя с леко писклив глас. — Аби каза, че можеш да се справиш с всякакви ключалки?

Джони бавно обърна глава и я погледна с ледените си очи.

— Не се паникьосвай, Плюска — каза той. — Мога да се справя и с тази ключалка, но искам малко да помисля.

Джилда се изкикоти.

— Не ме наричай Плюска — изръмжа Марта вбесена. — Виж какво ще ти кажа...

— Я стига — отсече Джони. — Не ми пречи да мисля.

Хари поглади мустак и погледна Джилда. Намигна ѝ лекичко с тежкия си, сбръчкан клепач. Марта беше толкова шокирана, че дори върна бонбона в кутията, но си замълча.

Най-сетне Джони кимна.

— Ще стане. Ще трябва да прескоча до Маями за няколко модела ключове. Ще е много рисковано да ги взема оттук. Да, о'кей, ще стане.

Марта въздъхна дълбоко, повдигайки огромния си бюст.

— Малко ме поуплаши за момент. Всичко зависи от това дали ще вземем тези документи.

Джони отмести поглед от нея. Не направи дори и най-малък опит да скрие нетърпението и апатията си.

— Ще ми трябва още една кола — каза той. — Кадилакът е представителен, но много се набива на очи. Ще наема един „Херц“. — Той се изправи и отиде във всекидневната.

Тримата го чуха как се уговаря по телефона за „Херца“.

— Как си, Плюска! — каза Джилда и избухна в смях. — Трябваше да си видиш физиономията. Как само ти го каза, а?

— Млъкни, малка мръснице! — изръмжа Марта. — Виждам как му се натискаш. Ти...

— Уважаеми дами! — Хари се намеси рязко. — Стига толкова. Не забравяйте, че работим заедно и имаме общи интереси.

Джилда стана от стола, наду бузи, кръстосаха с Марта още по един поглед. После напусна терасата, поклащайки бедра.

Джони се върна.

— Всичко е уредено. Ще взема колата от офиса. Ами тръгвам. Ще се върна към осем часа.

— Почакай за момент, Джони — каза Хари. — Щом отиваш до Маями, би ли върнал гривната на Аби? Обзалагам се, че вече го е снесъл от страх да не ѝ се случи нещо. Дай му я, Марта.

Марта се поколеба за миг, но подаде кутийката с гривната на Джони.

— Да не я изгубиш.

Джони ѝ се ухили.

— Представи си, че духна с нея?

— Казах „да не я изгубиш“ — обясни Марта.

След като Джони замина, Хари запали пура и опъна дългите си крака в знак на задоволство.

— Аби ни намери подходящо момче — каза той. — Професионалист е.

— Плюска! — промърмори Марта. — Няма да забравя това никога.

Тя понечи да си вземе още един бонбон, но изведнъж бутна рязко кутията настрана и се загледа към морето.

Хари тайничко се усмихна.

Джони се върна около осем и половина. Беше върнал на Аби гривната и носеше обратно разписката на Хари. Чрез един приятел на Аби се беше сдобил с матриците за ключа и с някои други инструменти, които му бяха нужни. Каза, че на другата сутрин ще работи върху ключа.

Фло им поднесе за вечеря термидор от стриди. Хранейки се по обичайния си начин, Марта изяде две големи стриди и купичка сладолед. След вечерята се заеха да убиват времето си всеки посвоему.

Като типичен почитател на телевизията, Джилда включи апарата и се залости пред него за цялата вечер. Марта и Хари излязоха на терасата. Той с тефтерче и молив се задълбочи върху въображаемите си печалби и загуби в колонката „Покупко-продажби“, а тя забоцка ръкоделието си. Джони седна на разстояние от тях и се загледа в осветеното пристанище, яхтите и фаровете на колите, които образуваха дълги панделки светлина, пълзейки покрай брега. В единайсет и половина Марта стана и съобщи:

— Аз си лягам.

Никой не си направи труда да ѝ каже каквото и да било. С тромавата си походка тя мина покрай Джилда, която се взираше като хипнотизирана в синия екран. Леля ѝ изпуфтя с досада и се запъти към кухнята. Фло винаги ѝ оставяше в хладилника набор от студени ястия. Марта се поколеба между пилешките гърди и филето от писия. Спря се на пилешкото. Сложи го в една картонена чиния, винаги имаше няколко върху хладилника, и отиде да си легне.

След двадесет минути Хари приключи с баланса си. Беше много доволен, че има печалба. Сгъна си вестника и каза: „Лека нощ на

всички“ и си легна.

Щом чу да се затваря вратата на спалнята на Хари, Джилда почувства, че кръвта ѝ потича по-бързо по тялото. По телевизията вървеше някаква скучна сапунена опера. Джилда погледна през отворените врати към терасата. Джони седеше там, с крака на железния парапет, невъзмутимо загледан надолу. Тя се изправи, изключи телевизора и се запъти към терасата. Беше облечена в бял клин и червена блуза без гръб. Кестенявата ѝ коса се спускаше свободно върху раменете. Съзнаваше, че изглежда много привлекателна и това ѝ даваше увереност. Спря недалече от Джони, сложи ръце върху парапета и се загледа към пристанището. Джони с нищо не показва, че я е забелязал. Тя почака малко и каза:

— Какво ще правиш с парите, като ги вземеш?

— Още не съм ги взел.

— Представи си, че си. Какво ще правиш с тях?

Той я погледна.

— Защо искаш да знаеш?

Тя се обърна към него.

— Защото ми е интересно.

— Е, добре. Щом ти е толкова интересно, ще ти кажа. — Той извади от джоба си пакет цигари. — Ще запалиш ли?

— Не, благодаря.

— Ще си купя един гараж. — Той си запали една цигара и издуха дима към отрупаното със звезди небе. — Вече съм се уговорил за един. Специализиран е за състезателни коли. Сега не печели много, но то е защото оня, дето го държи, не разбира много от тия коли, а аз разбирам. Мога да направя големи неща там.

Джилда почувства лека тръпка на ревност. Тия мъже, винаги имаха разни планове. За Бога, някакъв си там гараж.

— Къде се намира? — попита Джилда с неискрен интерес.

— В един малък град Кармел на тихоокеанското крайбрежие.

Тя различи мечтателната нотка в гласа му и се подразни.

— Не се вживявай толкова, че парите може и да не ги вземем — каза кисело Джилда.

— Заслужава си да се опита.

Последва дълга пауза. Тя забеляза, че той отново се заглежда към пристанището, и каза рязко:

— Явно не искаш да знаеш какво ще правя с моя дял, нали?

Джони изтръска пепелта от цигарата си през парапета.

— Не чак толкова. Сигурно ще ги похарчиш. Жените винаги си харчат парите.

— Да, така правят обикновено. — На Джилда ѝ се прииска да го докосне, но се въздържа.

Джони изведнъж я погледна в очите. Погледът му се плъзна от главата до петите ѝ и обратно.

Джилда почувства, че зърната на гърдите ѝ настръхват от начина, по който я оглежда. Опита се да издържи на погледа му, но не успя и обърна очи в друга посока.

— Искаш ли да си легнем заедно? — попита той.

Прииска ѝ се да изкрещи: „Разбира се, че искам! Какво си седнал тука като някаква проклета кукла? Защо не ме сграбчиш... Аз съм тук, за да бъда сграбчена!“ Гласът ѝ потрепера от смущение и гняв, когато високо каза:

— Това ли казваш на всяко момиче, което срещнеш?

Той се ухили. Очите му не преставаха да шарят по тялото ѝ.

— Така се пести време. Е, искаш ли, или не искаш?

— Не, не искам — каза Джилда вбесена и тръгна да влиза вътре, но спря, защото го чу да си мърмори нещо. — Какво казваш?

— Казвам, да не ме будалкаш? — повтори Джони и се разсмя.

— О-о! Мразя те.

— Също като в някой глупав сериал. Май че гледаш много телевизия.

Тя избяга в стаята си и затръшна вратата.

На следващата вечер малко след десет и половина напрежението на Марта и Хари се беше нагорещило до червено. Те седяха на терасата и чакаха. Хари пушеше пурата си прекалено бързо и тя гореше накриво. Марта гризеше едно бутче от пуйка. От време на време го оставяше в чинията, за да си изтрие пръстите в една салфетка, и после го грабваше отново.

— Престани да си гледаш часовника! — каза рязко Хари, след като току-що си беше погледнал своя. — Изнервяш ме.

— Ти се изнервяш! А аз какво да кажа?

— Виж какво, Марта, хайде да не се паникьосваме. — Хари правеше отчаян опит да успокои собствените си обтегнати нерви. —

Няма ги едва от два часа и половина.

— Мислиш ли, че ченгетата са ги хванали — каза Марта, наведе се напред и размаха бутчето от пуйка. — Този Джони! Може да ни създаде големи проблеми. Много е устат. И се отнася много зле с мене.

Хари погледна с отвращение горящата си накриво пура и я смачка в големия стъклен пепелник.

— Напразно се вълнуваш толкова. — Опитваше се да овладее гласа си. — Може да има проблеми с онази ключалка.

— Но нали Аби каза, че Джони можел да се справи с всяка ключалка.

— Е, нали го познаваш Аби...

Марта захапа сочното и тъмно на цвят пуйче месо и задъвка, взирайки се към светлините на града:

— Аз не мога да отида пак в затвора, Хари — каза най-сетне. — Просто не мога да го направя. Ще взема отрова, ако се наложи.

— Недей да говориш така! — Хари млъкна и се замисли за онези петнайсет години, които беше прекарал зад решетките, едно преживяване, което той също беше твърдо решил да не повтаря отново. Отрова? Всъщност защо пък не? Беше на шестдесет и осем. Понякога мислеше за смъртта с удоволствие. Животът му беше едно постоянно ходене по въже. Ако не беше Марта, един Господ знае какво щеше да прави сега. Със сигурност нямаше да седи на тази тераса, с тази прекрасна гледка, след една отлична вечеря и с чаша хубаво бренди в ръка. Това ще бъде последната му кражба. Всичко е хазарт. Той е здрав за възрастта си. Всичко си му е наред. Ако вземе парите и полицията не го усети, може да си вземе един двустаен апартамент в Ница, Франция. Навремето беше направил няколко умни и много доходни удара във и около Монте Карло. Винаги се е надявал да се оттегли в Ница един ден. Но ако нещата се объркат, а това е съвсем възможно, за него ще е по-добре да сложи край на живота си. С неговото досие и с обвинението, което ще получи, не му мърдат поне десет години затвор. Това значи, че ще умре зад решетките. Марта не е глупава. Права е. Една свръхдоза ще оправи нещата.

— Точно така ще направя — продължи Марта. — Няма да позволя да ме хванат жива.

— Добре, Марта, това все пак е някакъв изход. Много си уморена вече. — На Хари му се искаше да вярва в думите си. Извади

от кожената кутийка друга пура и внимателно я запали. — Имаш ли хапче или нещо подобно?

Тя го погледна и кимна.

— Да.

Хари кръстоса крака, поколеба се малко и после попита.

— Имаш ли едно и за мене?

— Да, Хари.

— Няма да стане нужда, но за всеки случай. По-добре е да умреш пронизан от меч, отколкото от тъп кухненски нож.

Джилда и Джони се появиха на терасата. Хари и Марта не ги бяха чули да идват. И двамата се обърнаха припряно и погледнаха с напрегнато очакване.

Джилда се отпусна в един стол. Събра косата си от раменете и я повдигна нагоре с малко треперливо движение. Джони отиде до Марта.

— Ето ти го — каза той и постави върху масата четири листа фотокопирна хартия. — Не беше лесно.

Марта остави наполовина изяденото бутче върху картонената чиния и погледна суровото и безизразно лице на Джони.

— Някакви проблеми?

— Имаше някой и друг, но се справихме. Портиерът не е чак такъв мързел. Без малко да ни хване. Но както и да е, важното е, че успяхме.

— Абсолютно сигурен ли си, че няма да си имаме неприятности?
— отново попита Марта.

— Той беше чудесен! — каза Джилда с дрезгав глас. — Отключи и заключи всички ключалки. Цели осемдесет минути отваря този шкаф за папки. Аз почти полудях. Но не и той! И след като преснихме папката, още половин час заключва шкафа.

— Стига, стига! — каза Джони. — Просто свърших работата. Сега отивам да поплувам.

Той притича надолу по стълбата към плажа.

— Нали ти казах Марта — обади се Хари, — че е надежден.

— Да знаеш само колко е надежден — каза Джилда. — Беше направо вълшебно. Как само отвори вратите, как беше коленичил пред онази ключалка, шепнейки и, като че ли се люби с жена, толкова нежно, толкова... Никога не съм виждала нещо подобно. И когато

ключалката на шкафа поддаде, така както жена би му се отдала, той изпъшка, сякаш... сякаш...

Джилда изведнъж млъкна и стана. Беше се изчервила.

— Ще пиеш ли нещо! — попита нежно Хари. — Да ти наля ли?

Джилда не го чу. Отиде до парапета, наведе се и загледа Джони, който плуваше навътре в морето.

Другите двама се спогледаха. Марта изтри пръстите си в салфетката и взе фотокопията.

Напрежението, докато влязат в сградата, моментът, в който почти налетяха на портиера, разхождащ се по втория етаж, дългото чакане, докато Джони се бори с ключалката, радостта от крайния успех — всичко това беше изморило и изтощило Джилда до краен предел. Тя остави другите двама да разглеждат фотокопията, отиде в стаята си, съблече се и взе студен душ. Беше гореща нощ, с пълна кръгла луна. Прозорците бяха широко отворени, но пак беше задушно. Тя легна гола на леглото с кръстосани крака и ръце под главата. Загледа се в съвършено кръглата луна. Лежа дълго време така, възстановявайки в главата си случилото се. Припомни си ужаса, който изпита, когато Джони я сграбчи и издърпа в тъмното, за да избегнат поклащащата се фигура на портиера.

Светлината на терасата изгасна. Джилда чу как Марта тръгна тежко към хладилника и как вратата на Хари се затвори, но всичко това премина по периферията на съзнанието ѝ. Тя мислеше какво ли прави Джони. Ако сега дойдеше в стаята ѝ, не би му отказала нищо. Желаяше го силно. Така, както не беше пожелавала никой друг мъж.

Но Джони не дойде.

Точно в осем и половина сутринта Фло вкарваше масичката на колелца в спалнята на Марта. Учуди се, че Марта вече беше станала. Седеше на малката си тераса и припряно скрибуцаше с един молив върху лист хартия.

— Добр'утро, мис Марта. Добре ли сте? — попита Фло, въртейки големите си черни очи.

— Разбира се, че съм добре, глупачко! — отсече Марта и остави молива.

Тя огледа масичката с алчни очи. Фло винаги измисляше нещо вълнуващо за закуска и умееше да го сервира добре.

— Кажи на Полковника, че искам да говоря с него след един час. Къде е той?

— Пие си кафето долу на терасата, мис Марта.

— Добре, кажи му.

Половин час по-късно Марта беше изяла четири палачинки със сироп, четири агнешки бърбечета с доматиен сос, пет препечени филийки с черешов мармалад и три чаши кафе. Тя бутна настрани масичката на колелца, облегна се назад в стола си и тъкмо въздъхваше доволно, когато някой почука на вратата.

Хари влезе. Приличаше на стар кльоцав щъркел, носещ запалена пура.

— Седни! — каза Марта. — Искаш ли кафе? Останало е малко.

— Не, благодаря. Вече пих. — Хари седна и кръстоса крака. — Какво има?

— Направих списък. Хвърли му един поглед! — Марта му подаде листа, върху който беше работила.

Хари го прочете, подръпвайки мустак, и кимна.

— Аз също направих списък. Трябва да ти кажа, че между нас цари пълно единамислие. Но защо не си включила Диамантите на Есмалди! Не мога да разбера.

Марта поклати заплашително глава и изкриви лице така, като че ли беше сдъвкала лимон.

— Хари, да разбирам ли, че ти можеш дотолкова да изглупееш, че да тръгнеш за Диамантите на Есмалди?

— Не разбирам, защо да не тръгна. Те струват 350 000 долара. Аби ще полудее от радост, като ги види. Кажи, защо?

— Аби въобще няма да полудее от радост и аз ще ти кажа защо. Диамантите на Есмалди са застраховани от Нешънъл Фиделити, а това значи Мадокс. Оня кучи син, дето ме вкара за пет години. Той е най-хитрото и най-опасно копеле от цялата застрахователна пасмина. Аз проверих и разбрах, че всичко друго в списъка ми не е застраховано в Нешънъл Фиделити. Другите застрахователни боклуци не са от класата на Мадокс. Веднъж вече съм си имала работа с него — повече не!

Хари кимна.

— Не знаех.

— Е, сега вече знаеш. — Марта придърпа халата си.

— Къде е Джони?

— На терасата.

Тя стана и отиде на балкончето. Наведе се и извика на Джони да се качи.

Като се върна на стола си, огледа празната вече масичка и забеляза, че е останала една филийка от кейка със стафиди. Сложи ѝ дебел слой масло и я захапа.

Джони се качи на терасата.

— Седни — каза Марта. — Сега вече сме в бизнеса.

— Млъкна, за да изтрие устата си със салфетка. — Направихме списъче с хората, които имат повечко бижута и ги държат вкъщи, в сейфове „Райсън“. Цялата плячка ще струва около 1 800 000 долара. Като вземем една трета, толкова ще ни плати оня обирджия Аби Шулман, и получаваме нето 600 000 долара. Твоят дял е 125 000. Какво ще кажеш?

Джони я гледаше с безизразна физиономия. Накрая каза:

— Звучи добре, но ще повярвам чак като ги взема.

— Добре — кимна Марта. — А сега за друго да поговорим. Аби казва, че се оправяш добре със сейфове и ключалки. Подбрала съм хора, които пазят скъпоценностите си в сейфове „Райсън“, защото разбрах, че си работил за Райсън. Така ли е, Джони?

Джони си запали цигара, бавно, без да бърза, гледайки Марта.

— Трябва да ви кажа някои неща за тия сейфове „Райсън“. Те са много специални. Първо, не могат да бъдат разбити или отключени по никакъв начин и второ, за собственика са абсолютно лесни за боравене. Всеки, който реши да разбие такъв сейф, рискува да си изкара един дълъг курорт в затвора.

Марта настръхна и се наведе заплашително напред. Очите ѝ бяха жестоки, а лицето стана каменна маска.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не можеш да отвориш проклетия сейф „Райсън“? — Тя почти крещеше. Кръвта нахлу в лицето ѝ.

— О, я по-кратко! — каза Джони с отегчено изражение. — Както много ядеш и много се ядосваш, няма да изкараш и година време. Не ми крещи!

— Господи! — извика Марта, удряйки дебелите си длани върху страничните облегалки на стола. — Няма да ти позволя да ми говориш

така, проклет...

— Млъкни! — озъби се Джони и се наведе към нея. — Чу ли ме? Затвори си тлъстата уста!

Хари седеше крак връз крак, пушеше пурата си и чакаше да види какво ще стане.

— Ти ли ми казваш да млъкна? Ти? — Марта съвсем отпусна гласа си.

Джони стана от стола.

— Не, не ти казвам да млъкнеш. Грешка. Креци си колкото си искаш. Не искам да си имам работа с такива като тебе. Намери си друг балама, който може да ти отвори „Райсън“. — Той тръгна да пресича терасата.

Марта извика:

— Джони, върни се! Извинявай!

Джони спря и се обърна ухилен. Върна се и седна.

— Няма нищо. Явно че и двамата сме малко по-темпераментни. Той си запали нова цигара и продължи. — И така, да ви обясня как работят тия сейфове „Райсън“. Да речем, някой има много пари, бижута, акции. Той млъкна и погледна Марта. — Успири ли се? Слушаш ли?

— Слушам — каза Марта, преборвайки се с гнева си. — Продължавай!

— И така, този някой иска да си скъта някъде ценностите. Отива във фирмата „Райсън“ и им излага проблема си. За тях това не е проблем. Искате напълно надежден сейф, сър — моля, заповядайте. После вероятно очаквате, че правят дупка в стената, за да внесат сейфа вкъщи? Но „Райсън“ не работят така. Те извършват елегантно, без суетене, всички операции по монтирането при ни повече, ни по-малко, а точно сто процента гаранция за ефективност. Всеки техен сейф е обезопасен срещу пожар, лесен за боравене, напълно непробиваем. Има плъзгаща се врата, контролирана от специално електронно приспособление, което отваря и затваря с натискане на бутон. Контролните механизми са два. Скрити са някъде в стаята или извън стаята, в зависимост от желанието на клиента. Само собственикът на сейфа „Райсън“ и този, който го е монтирал, знаят къде са скрити контролните механизми. Човекът, който монтира сейфа, е много стар техен работник и получава голяма заплата. От него нищо не може да се

измъкне, тяхно вярно куче е. Бутоните на контролните механизми са големи колкото главичка на топлийка. Могат да се скрият навсякъде. Може би ще запитате защо са нужни два контролни механизма. Първият задейства тревога в полицията. Всеки сейф „Райсън“ е свързан посредством жици с най-близкия полицейски участък. Вторият контролен механизъм отваря сейфа. Така че, за да отвориш, трябва да докоснеш първия контролен механизъм, за да прекъснеш връзката с полицията. После докосваш втория и вратата на сейфа се отваря сама. Изваждаш си бижутата или акциите, или парите, докосваш отново двата механизма и готово — сейфът е затворен и връзката с полицията е задействана. Всичко точно. Направо бонбон.

Марта и Хари бяха отделили гърбове от облегалките на столовете си и слушаха захласнати. Джони дръпна от цигарата и продължи:

— Ако не знаеш къде са контролните механизми и се опиташ да разбиеш сейфа, вътре има лъч, който веднага реагира на всеки натиск. Моментално задейства сигнал в местната полиция и преди да си направил и драскотина върху сейфа, във врата ти дишат три-четири ченгета. Надявам се ви е ясно, че сейфът „Райсън“ е най-добрият и най-сигурният измежду всички модели в света.

Марта се отпусна в стола си. Преобилната закуска изведнъж ѝ натежа и тя съжали, че е яла толкова много.

— Чудничко — каза горчиво тя. — Значи всички тия проклети изчисления и подготовки, които правих, са само едно губене на време.

Джони поклати глава.

— Не, не са. Всичко ще се задейства. Аз по-скоро бих отворил сейф „Райсън“, отколкото какъв да е друг сейф. Не забравяйте, знае ли човек къде са двата контролни механизма, сейфът се отваря сам. Грабваш плячката и за три минути да те няма. Номерът е да знаеш къде са контролните механизми.

Марта наостри уши:

— Продължавай...

— Понеже хората, които си купуват сейфове, са богати и мързеливи, а често направо глупави, всеки клон си държи папка с описание на всеки сейф, къде са поставени контролните механизми. Това се наложи, когато една богата стара дама беше забравила къде са ѝ бутончетата и техникът също не си спомняше. Стана голяма олелия!

Много добре си я спомням. Дамата си искаше бижутата. Била поканила на гости някакъв тузар, а не може да си сложи труфилата. Измъкна се от конфузното положение, като даде под съд фирмата „Райсън“. И така — Джони се ухили. — Оттогава „Райсън“ имат описание за всеки продаден сейф. Всеки местен клон държи своите описания. Следващият ни ход е да се доберем до тия описания, както се добрахме до списъка от Фрисби. И така, да обмислим детайлите.

Още същия следобед Марта и Хари посетиха седалището на Райсън Сейфс Корпорейшън в Парадайз Сити. Марта обясни, че възнамерявали да си строят къща в околността и щял да им трябва сейф. Докато директорът на местния клон Дейвид Хакет разясняваше системата на работа с клиентите, Хари отново влезе в ролята си на циничен скептик (Какви ли не глупости измислят жените. Вместо да си спастри дрънкулките в обикновен банков сейф, му създава излишни главоболия) и шарейки из кабинета, огледа ключалките, шкафовете за папки и провери за всякакви жички, които да издават наличието на сигнална инсталация. Видя, че има фотокопирна машина и се информира за начина ѝ на работа.

Когато се увери, че Хари се е сдобил с нужната информация, Марта каза, че ще помисли и ще дойде пак. По-късно във вилата Хари беше унил и мрачен, когато заговори на Джони.

— Трудна работа. Има сигнално устройство. И четирите шкафа са с метални капачета на ключалките. Не можах да видя нищо. Струва ми се почти невъзможно.

Джони се разсмя.

— Това ли откри само? Знаеш ли още какво има? Невидим електрически лъч, който дава сигнал в полицията, ако някой мине през него след работното време на кантората. Всяка отворена врата също сигнализира. Ако някой опита да отвори сейфа или шкафовете, се задейства друга алармена инсталация. „Райсън“ са гъчкани с всякакви бъзикни. Много добре ги познавам, нали работих за тях. Но всичко това не струва и пет пари и знаеш ли защо? Защото „Райсън“ не се доверяват на градската електрическа мрежа. Имат си собствен агрегат. Прекъсне ли той, край с цялата обезопасителна система. „Райсън“ са толкова доволни от тая система, че са я инсталирали във всичките си клонове. Ако не я познавах, щях да вляза веднага с двата крака в капана. Но аз я познавам и ще взема документите, които ми трябва.

— Джони, без майтап, нали? — каза Марта с грейнало лице.

— Познавам „Райсън“ като петте си пръста. Много са малко тия, които така добре ги познават. Смятам, че ще се справя.

Марта си отрязва дебело парче от шоколадовия кейк, който Фло беше направила предишния ден.

— Бях почнала да се притеснявам — отбеляза тя. — Хари беше толкова разстроен.

— Има за какво да се тревожиш — тихо каза Джони. Извади пакет цигари от джоба на ризата си и запали една.

Марта се вторачи в него с пълна уста. Студените му очи срещнаха нейните и тя почувства тръпка на неловкост. Погълна набързо каквото беше в устата ѝ и попита:

— Какво искаш да кажеш?

Последва продължително мълчание. Хари съсредоточено погледна Джони, а Джилда повдигна глава, както си лежеше върху шезлонга, облечена в белия бански.

Най-сетне Джони заговори:

— Без мене вие тримата сте загубени. Ако смятате, че говоря врели-некипели, кажете и аз ще ви оставя да се оправяте сами, за да видя докъде ще стигнете. Доникъде!

Марта остави недояденото парче кейк. Беше достатъчно умна да разбере накъде бият нещата.

— Продължавай! — отсече сухо. — Кажи, каквото имаш да казваш.

— Ти каза, че моят дял е 125 000 долара — продължи Джони, изпусвайки дима през ноздрите си. — Цялата печалба по твоите думи е 600 000 долара. Сега чуй ме добре. Без мене вие дори няма да помиришете тия 600 000, камо ли да ги вземете. Така че... — замълча и погледна първо Марта, после Хари. — Моят дял трябва да бъде 200 000 долара, останалото си го разпределяте, както намерите за добре. Решавайте, това е моето условие.

— Виж какво, копелдак такъв! Ако си мислиш, че... — започна Марта със зачервено от гняв лице, но Хари я прекъсна рязко.

— Марта! Аз ще се оправям!

Тя млъкна и се обърна към Хари, който имаше обичайния спокоен вид: отпуснати клепачи като на костенурка, запалена пура между тънките пръсти.

— Ако този негодник — започна Марта, но Хари отново я спря с мах на ръката си.

— Джони е прав, Марта — каза той. — Без него не бихме могли да направим нищо. Той е техничарят. — Обърна се към Джони с блага усмивка. — Виж какво, Джони, можем да се договорим, да речем, за 150 000 долара. Какво ще кажеш? Все пак идеята е на Марта. Тя стои зад всичко това. Какво ще кажеш за 150 000, а?

Джони стана прав.

— Вие се договорете помежду си — каза той. — Аз искам 200 000 долара, или сами ще си вършите цялата работа. Отивам да поплувам.

— Аз също — каза Джилда и скочи от шезлонга. Джони не ѝ обърна внимание. Тръгна надолу по стълбите за плажа. Джилда го последва.

— Негодник! — Марта беше вбесена.

— Стига, Марта — каза Хари тихо. — Така няма да оправим нещата. Това са неговите условия и толкова. Разбира се, не значи, че ще получи сумата накрая, нали. Няма да подписваме договор, я. Не може да ни задължи.

Марта го гледа напрегнато няколко секунди и после ядът постепенно изчезна от погледа ѝ.

— Мислиш ли, че ще се справиш с него, Хари?

— Защо да не се справя? Навремето с колко луди глави съм се справял. Важното сега е, че не можем без него.

— Щом го зърнах, веднага разбрах, че ще си имаме неприятности с него. — Марта беше толкова ядосана, че не можа да си дояде кейка.

Хари наблюдаваше Джони и Джилда, които плуваха заедно.

— А има и още нещо, Марта. Джилда е влюбена в него — каза той не без тъга в гласа.

— Малко ме интересува!

— Аз харесвам Джилда. Хубаво момиче е. Не бих искал да пострада. — Забеляза, че Марта не е заинтригувана въобще, и смени темата. — Като се върне, ще му кажа, че приемаме условията.

— Стига той да не получи парите, можеш да се съгласяваш с каквото щеш.

— Остави аз да говоря с него.

Марта се вдигна тежко на крака.

— Отивам да дремна. — Тя понечи да каже още нещо, поколеба се, но се отказа и напусна терасата.

Половин час по-късно Джони и Джилда се качиха по стълбите. Джони спря близо до Хари.

— Е, и?

— Добре, Джони. Обсъдихме — каза Хари. — Разбира се, не й харесва, но тя разбира, когато е притисната до стената. Получавах 200 000 долара.

Джони го погледна продължително. Студените очи притесниха малко Хари, но той съумя да запази спокойното си изражение.

— О'кей — каза Джони. — Само че имай предвид знам всичко за тебе. Аби ми каза, че си един от най-ловките мошеници в бранша. Не се опитвай да ме изпързалиш. Предупреден си. — Прониза Хари с още един дълъг поглед и се насочи към спалнята си.

Хари извади копринената си кърпичка и докосна слепоочията си.

Джилда легна отново на шезлонга.

— Предполагам, че Марта, естествено, смята да го изпързали — каза тя и си сложи слънчевите очила. — Нали не участваш в това, Хари. Защото мене въобще не ме е грижа, че на нея ще й извият дебелия врат, но ти ми харесваш и не искам да ти се случи нещо лошо.

Хари плъзна поглед по красивото й тяло.

— Благодаря ти, скъпа. Де да бях с двадесет години по-млад.

Джилда се разсмя.

— Ах, мъже, мъже! Какво да ви прави човек?

Един час преди вечерята Марта излезе на терасата, където Джилда хващаше последните слънчеви лъчи, а Хари са занимаваше с мнимите поупко-продажби от вестника.

Последните три часа Джони не беше излизал от стаята си. От време на време Джилда виждаше цигарен дим да се носи през отворения прозорец и се чудеше какво ли прави той вътре. Тя не се разтревожи за своя дял, когато се наложи преразпределението. Имаше доверие на Хари, а той й беше обещал десет процента от печалбата. Това при всички случаи щеше да бъде не по-малко от 60 000 долара. А това й стигаше. С тази сума и с нейната външност никога нищо нямаше да й липсва. Тя се възхищаваше на Джони, че иска по-голям

дял. Всеки, който имаше кураж да се противопостави на Марта, печелеше възхищението на Джилда.

— Къде е той? — попита Марта и се настани в люлеещия се стол, който изскърца жално.

— В стаята си — каза Хари и остави тетрадката. — Виж какво, Марта, хайде да не нажежаваме атмосферата. Момчето може да свърши работата. Ние не можем и затова трябва да си платим. Тежките клепачи направиха бавно движение надолу и после нагоре. Марта разбра, че тази малка реч е за пред Джилда.

— Добре, съгласих се. Оставям всичко на тебе — каза тя и си взе гергефа. — Ще има мерилендско пиле за вечеря.

— Много добре. — Хари отново си отвори тетрадката. — Фло е най-добрата готвачка, която някога сме имали. Тя... — Той млъкна, защото Джони излезе на терасата. Беше облечен в лек син костюм и носеше малка пътна чанта. Прекоси терасата и застана пред Марта.

— Трябват ми триста долара — каза той.

Марта го гледаше с широко отворени очи. Хари остави тетрадката, а Джилда се повдигна на лакти.

— Би ли повторил? — Гласът на Марта беше с една нота по-висок.

— Триста долара. Ще отида до Маями. Трябва да се снабдя с някои неща.

— Никакви триста долара няма да получиш от мене! — изкрещя Марта и цялата се изчерви.

Джони я гледаше с леденостудени очи.

— Виж какво, глупава свиньо! — гласът му звучеше меко, но безмилостно. — Искаш или не искаш да се върши работа?

Марта се отдръпна рязко назад в облегалката на стола, като че ли той бе замахнал да я удари. Хари стана и отиде между Джони и Марта.

— Това, което каза, никак не беше хубаво, Джони. Няма да ти позволя да говориш такива неща на Марта.

Джони повдигна леко стиснатия си юмрук. Хари го гледаше право в разгорещените и ядосани очи и не помръдваше. Двамата мъже, единият — стар и хилав, а другият — силен и млад, дълго се гледаха един друг, докато най-сетне Джони се усмихна.

— Обичам куражливите — каза той, — а ти си от тях, Полковник. — Той заобиколи Хари и каза на Марта. — Извинявам се, но все пак

ми трябват триста долара. Не мога да прекъсна токовете на „Райсън“ без тия пари.

Хари извади портфейл от джоба на панталона си и даде на Джони три стодоларови банкноти.

— Заповядай, момчето ми! Какво си намислил?

— Ще отида до Маями. Ще остана три дни. В четвъртък ще влезем в офиса на „Райсън“.

— Пак не разбрах какво ще правиш.

— Ще ти кажа, като се върна — отговори Джони и без да поглежда към Джилда и Марта, слезе от терасата.

Никой не продумваше, докато не чуха взетия под наем „Херц“ да пали и заминава. Тогава Марта каза:

— Ще го наредя аз това гадно копеле, ако ще от това да зависи живота ми.

— Гледай първо той да не те нареди — каза Джилда. — Винаги бих го подкрепила срещу тебе.

— Дами! — каза Хари рязко. — Моля ви! — Той си погледна часовника. — След малко ще вечеряме.

През следващите два дни времето течеше много бавно за Джилда. Животът във вилата и в града ѝ се струваше скучен и еднообразен без Джони. Тя правеше слънчеви бани, плуваше в морето. Слушаше старомодното бърбрене на Хари и досадата ѝ се струваше непоносима. Марта ядеше или бродираше, винаги начумерена и в лошо настроение.

Вечерта на третия ден, след вечеря, чуха да приближава кола и замръзнаха в напрегнато очакване. След няколко минути Джони се качи на терасата.

— Добре дошъл! — каза Хари. — Как мина?

Джони седна и погледна направо към Марта. Погледът му само премина през Джилда, която бе облякла бяла ленена рокля специално по случай неговото пристигане. Когато излезе тази вечер на терасата, Хари бе обявил че е много красива, но красотата ѝ като че ли не въздействаше върху Джони.

— Всичко е уредено — каза Джони. — Нали трябва да прекъсна електрическата инсталация на „Райсън“, и то така, че те да не разберат. Затова ми трябваше часовник за автоматично изключване. Говорих с Аби. Той има всякакви връзки. Изпрати ме при един тип, който ме

снабди с униформа на електрическата корпорация в Парадайз Сити. Купих си чанта с инструменти и часовник за автоматично изключване. Аби ме изпрати при един гримьор, който сложи петнайсет години върху лицето ми, и мустаци също. Отидох в кантората на „Райсън“. Агрегатът им е в мазето и не се използва през деня. Казах на портиера, че има авария и той ме пусна. Съвсем лесно мина. И така, тази вечер в девет часа електричеството ще спре. От нас се иска само да влезем, да намерим папките и да ги преснимаме, да си приберем часовника и сме готови.

Три дни по-късно Джони вече беше взел документите. Марта излезе на терасата, където другите четяха вестници. Беше в добро разположение на духа. Фло ѝ сервира една от любимите закуски: грейпфрут, три агнешки пържоли върху пържени филийки и кресон за гарнитура. Тя не помнеше да е яла по-хубави агнешки пържоли и беше в толкова хубаво настроение, че дори кимна на Джони, вместо да го погледне накриво, както правеше обикновено. Седна и заговори бодро:

— Слушайте сега! Направих кратък списък. — Развя лист хартия. — Номерът е такъв. Изпразваме сейфа, а собственикът чак след няколко седмици разбира, че е ограбен. По този начин можем да обработим четири, дори пет сейфа и да изчезнем, преди полицията да узнае за обирите. — Останалите я гледаха внимателно. — Няма никакво чудо. Ето списъка на хората с много бижута в сейфовете. Поинтересувах се къде са и какво нравят в момента. Просто погледнах в светската хроника на местния клюкарски вестник. Например мисис Лоуенстейн, собственичка на ценности за 180 000 долара е в някаква клиника и ще остане там три седмици. Имаме описанието на сейфа „Райсън“. Отиваме в дома ѝ, грабваме плячката и мисис Лоуенстейн няма да разбере, че ѝ липсват дрънкулките, докато не се върне от клиниката. Първо нея ще ударим. Вторият удар — мисис Уорън Крейл. Тя притежава 650 000 долара в бижута. В края на седмицата заминава със съпруга си на риболов за пет седмици. Ще се справим с техния сейф. След това е мисис Алекс Джаксън, 400 000 долара в бижута. Тя също заминава някъде с яхта. Има една възможност — да вземе част от бижутата със себе си, но не всичките, разбира се. Тия сноби имат доверие на сейфовете „Райсън“. Така че ще си оставят ценностите. В края на краищата защо да се притесняват. Всичко е застраховано. Чат ли сте. Следва мисис Бърнард Ламръс, 350 000 в бижута. Тя се гмурка

някъде около Бахамите и по всяка вероятност не е взела бижута със себе си. Затова пък ние ще ѝ ги вземем. Какво ще кажете?

Хари беше чул всичко преди това. Той кимна и погледна към Джони, който блуждаеше нанякъде с поглед.

— Да — каза Джони, — ако фактите ти са точни.

— Е, тук Джилда трябва да свърши малко работа — каза Марта. Обърна се към Джилда. — А сега, какво трябва да направиш ти...

Бейнс работеше като иконом на мисис Лоуенстейн от цели десет лета. Беше дошъл от Англия и през своите шестдесет и осем години беше служил при две от най-известните фамилии на острова. Навремето го изкуши огромната заплата, която мисис Лоуенстейн му предложи и се съгласи да дойде в Парадайз Сити, за да движи домакинството ѝ. Оттогава не беше преставал да съжалева за това.

Все пак си остана почтен човек, а беше и твърде съзнателен, така че се трудеше съвестно за своята заплата, между другото пет пъти по-голяма отколкото би могъл да му дава кой да е английски граф. За да изкарва тази висока надница, трябваше да се жертва и да издържа вулгарността и безвкусицата на мисис Лоуенстейн, пискливия ѝ глас, фриволните ѝ дрехи и ужасните ѝ приятели.

За щастие всяка година мисис Лоуенстейн ходеше в една медицинска клиника, където прочистваха основно тялото ѝ отвън и отвътре. После се връщаше във великолепната си къща и започваше да яде и пие с подновен ентузиазъм. Бейнс чакаше с нетърпение този свой месец, когато оставаше в къщата съвсем сам. Другите от персонала вземаха отпуските си по това време. Всичко беше покрито с бяло платно против праха и Бейнс обитаваше щастлив и спокоен само своето апартаментче на най-горния етаж, състоящо се от спалня, всекидневна, баня и кухненски бокс. Беше заклет телеман. Прекарваше почти цялото си свободно време вторачен в синия екран.

Една сутрин, около единайсет и половина, точно когато с много любов и внимание приготвяше обяда си, на външната врата се звънна.

Бейнс беше по риза, но както винаги безукорно спретната и чиста. Нисък, набит, с розово лице. Рядката му коса имаше снежнобял цвят. Сините очи допълваха свършения образ на един истински английски иконом. Той сбърчи вежди, спря газта, облече си фрака и слезе с асансьора до входната врата. Тъмнокосо, строго облечено момиче стоеше на парадното стълбище. Носеше синя рокля с бяла

якичка и ръкавели и масивни слънчеви очила. Лъскавата ѝ черна коса образуваше прилепнала каска на хубавата ѝ глава.

Перуката и роклята напълно преобразиха Джилда в сериозна, делова жена.

— Аз съм от фирмата „Ефикасно почистване на килими“ — каза тя и подаде на Бейнс визитка, с която естествено Аби ги беше снабдил.

Бейнс прочете визитката с аристократично повдигнати вежди.

— Сигурно нещо грешите — започна той.

— Мисис Лоуенстейн телефонира от клиниката — обясни Джилда. — Мисис Лоуенстейн е пожелала да направим оценка за евентуалното почистване на килимите в главната гостна и в нейната спалня.

Бейнс не се учуди, защото мисис Лоуенстейн постоянно ползваше телефона, докато беше в клиниката. Много пъти се беше случвало, докато се наслаждава на някой телевизионен сериал, телефонът да иззвъни и да му се наложи да слуша хленченето на мисис Лоуенстейн, хвърляйки по едно око към телевизора.

— Да, разбирам — каза той и отвори широко входната врата. — Какво трябва да направите?

— Бих желала да видя двата килима. Трябва и да ги премеря.

На Бейнс му харесваше това момиче. Беше спретната и сериозна, а той обичаше това. Покани я вътре и я наблюдаваше, докато тя мереше килима с ролетка. После я заведе горе в спалнята на мисис Лоуенстейн. Всички мебели в огромната стая бяха покрити с бели чаршафи.

Джилда премери килима, затвори тетрадката си и попита:

— Мисис Лоуенстейн няма да е вкъщи няколко дни, така ли?

— Мадам няма да се върне най-малко още три седмици — каза Бейнс и си допълни наум: „Слава Богу!“

— Значи разполагаме с много време. — Джилда се усмихна лъчезарно. — Ние ще изпратим нашата преценка за почистването на килимите и ако тя се съгласи с нея, ще ви информираме кога ще дойдем да ги вземем. Удобно ли ви е така?

Доволен от добрите ѝ маниери, Бейнс каза, че ще му е съвсем удобно. Докато я съпровождаше с асансьора надолу, тя попита:

— Съвсем сам ли сте тук?

— Да — каза Бейнс с въздишка на облекчение. — Останалите от персонала са във ваканция.

— Сигурно обичате спокойствието — каза Джилда, излизайки от асансьора. — Предполагам, че е много приятно да останеш сам за малко, особено в такава красива къща.

Бейнс изпита топло чувство към нея.

— Истинско удоволствие. — Той отвори външната врата. — Човек никога не се чувства самотен с телевизора си.

— Любител ли сте? — Джилда се обърна и го погледна през слънчевите си очила. — Аз също. Когато се прибера вкъщи, го пускам и съм с него, докато си легна. Довиждане.

Бейнс я наблюдаваше как слиза по стълбите към белия опел. Тогава се сети, че вечерята му е на печката, затвори външната врата, пусна резето и се качи с асансьора до покоите си.

Същата нощ Джони и Джилда проникнаха в къщата. Джилда с лекота достигна първия етаж. Джони стоеше под лунната светлина и гледаше как тя се изкачва по външната стена на къщата като по стълби. Пусна отгоре въже с възли, по което Джони се изкачи при нея на балкона. Вече му беше описала ключалката на прозореца и той си беше взел нужните инструменти, за да я отвори.

С описанието на „Райсън“ само за няколко минути те обезвредиха контролните бутони. Отне им още минута-две да отворят сейфа. И двамата бяха с гумени ръкавици. Джони изтърси блестящите дрънкулки от техните кутийки в малката торбичка, която носеше. Всичко трая не повече от пет минути. Джони заключи отново прозореца отвън, спуснаха се по въжетото. После го откачиха и изчезнаха.

Първият удар от големия обир завърши успешно.

ТРЕТА ГЛАВА

— За да разберете тази история добре — каза Ал Барни, — трябва да се върна 3 години назад. Скоро ще стигнем, докъдето сме спрели, но сега да се върнем три години назад.

Казах, че разбирам.

Ал кимна и отпи малко бира.

— И така, сега искам да ви разкажа за Хари Луис.

Когато беше на тридесет и осем години, Хари Луис стана съпруг на една от най-богатите жени в света. Той не направи никакво усилие да се ожени за нея, тя се омъжи за него. В момента, в който го зърна, тя го поиска за себе си. Пожела го за свой съпруг, а когато Лайза Коен пожелаваше нещо, го получаваше веднага. Хари не блестеше нито с ум, нито с някакви особени качества в бизнеса. Но за това пък беше истински красавец. Имаше фигура на кинозвезда — висок, широкоплещест, красив, тип Грегъри Пек. Излъчваше силна индивидуалност и сексапил. А каква усмивка имаше! С нея омайваше всяко срещнато момиче. Поддържаше си постоянна колекция от приятелки, които бяха винаги готови да вдигнат краката, щом той даде сигнал. Но освен с жените, Хари нямаше никакви други особени успехи. Ето защо беше доволен от късмета си. Да, повече късмет, отколкото заслуга, беше причината Хари да работи като управител на един от магазините на самообслужване „Коен“ в Парадайз Сити.

Ал млъкна и ме погледна.

— Сигурно сте чувал за Сол Коен?

Казах „да“, защото кой ли не е чувал за Сол Коен.

— Добре-е — продължи Ал. — Хари си се разхождаше из магазина, хвърляше по някоя усмивка на продавачките, опипваше зад ъглите по-благосклонните от тях и за всичко това получаваше шест хиляди долара на година. По един или друг начин му беше станало ясно, че това е максимумът на възможностите му и едва ли някога ще увеличи доходите си. Но той не беше от амбициозните и това не го притесняваше особено. Стабилните шест хиляди му стигаха да се

забавлява, да има момичетата, които желаше, и да плаща наема на двустайния си апартамент с гледка към морето. На балкончето Хари прекарваше своите приятни и уютни уикенди, излежавайки се на слънце и с едно момиче до него, легнало на удобно разстояние.

Не искам да си помислите, че Хари беше глупав. Сол Коен не взимаше глупави на работа. Хари просто не беше нищо особено. Вършеше си работата и толкова.

И така, в една гореща лятна утрин се случи нещо, което преобърна живота му с главата надолу. Представете си как Хари се разхожда из магазина, наглеждайки стоките, хвърля секси погледи на своите любимки, разменя по някоя дума с клиентите и, общо взето, се чувства като капитан на кораб в спокойни води, когато внезапно към него приближава една жена.

Виждал съм Лайза Коен много пъти и затова искам да ви я опиша. Ниска, мургава и слаба. Големите очи бяха най-хубавото в нея, но едрият гърбав нос, наследен от баща ѝ, заемаше по-голямата част от лицето. Устата и брадичката издаваха своенравност и агресивност.

Ако има нещо, в което можете да сте абсолютно сигурен, то е, че Лайза Коен не би се появила в подлистника на „Плейбой“. Това не подлежи на никакво съмнение. Когато срещна Хари за първи път, тя беше на двадесет и девет години. Носеше широки бели панталони и синя фланелка и с тях приличаше на попрехвърлила тийнейджърка.

Коен живееше във Фриско и това беше първото ѝ летуване в Парадайс Сити. От две седмици беше тук, на яхта с група приятели. Баща ѝ я беше помолил да се отбие до магазина, да види как вървят нещата и после да му докладва. Той имаше доверие в правилността на нейните преценки и ѝ бе възлагал такива проверки неведнъж във Флорида. Няколко пъти отзивите ѝ бяха неблагоприятни и управителите на съответните магазини изхвърчаха от местата си.

Лайза беше наблюдавала Хари десет минути, без той да я забележи. Разходи се из магазина, видя как върви търговията, как се справят момичетата и остана доволна. Но още по-доволна остана, като разбра, че онзи красив и снажен sameц е управителят на магазина.

Не бих казал, че Лайза Коен беше нимфоманка, но във всеки случай не нещо много по-различно. Можеше да се омъжи двайсет пъти, ако искаше. С нейните пари и наследство, мъжете просто ѝ се редяха на опашка.

Тя лягаше с много от тях, защото имаше нужда от секс. Но беше решила твърдо, когато си взема съпруг, да избере някой по свой вкус и да бъде сигурна, че той я желае не само заради парите.

Още щом видя Хари, Лайза разбра, че ще се омъжи за него. До този момент, тя беше срещала всякакви мъже: високи, слаби, ниски, дебели, деликатни, нахални, млади и стари, но никой от тях не притежаваше красивото лице и снажната фигура на Хари. Да не говорим за яркия сексапил, който направо преливаше през ушите му.

И така, тя се приближи към него, широко отворила големите си, подвижни очи, и му каза коя е.

Ако кажа, че Хари се стресна, като се намери очи в очи с дъщерята на големия шеф, е много меко. Той направо изпадна в паника. Трескаво се питаше откога ли е тя в магазина и дали го е видяла как пощипва отзад момичето на щанда за козметика. Успя някак да се стегне и задейства чаровната си усмивка.

— Добре дошла в магазина, мис Коен. Това е неочаквано удоволствие за нас.

Лайза забеляза паниката му и остана доволна. Хареса ѝ тази усмивка, която накара кръвта ѝ да се движи по-бързо из вените.

— Искам да поговорим за магазина — отсече тя кратко. — В колко часа затваряте?

— В седем часа — ѝ каза Хари. — Заповядайте в канцеларията, мис Коен!

— Ще почакам в колата — каза Лайза. — Ще вечеряме заедно. След което се обърна, шмугна се в тълпата и Хари я изгуби от поглед. Изруга наум, защото имаше уговорка за тази вечер с едно момиче, което беше обещало интересни неща. Нямаше избор, трябваше да ѝ се обади и да отложи срещата. Момичето се ядоса и се развика по телефона. Хари измърмори нещо и без да я изслуша, затвори.

През целия следобед той се питаше защо ли, по дяволите, дъщерята на магната искаше да вечеря с него. Прекара останалата част от работното време в канцеларията си, където трескаво отчиташе последните печалби и правеше баланса. Единственото, което му идваше наум, беше, че може би ще провери печалбите и загубите, и понеже покупките бяха понамалели през последния месец, Хари се поизпоти. Но нямаше причини за тревога. Докато вечеряха, Лайза дори не спомена за магазина.

Тя го чакаше в един бял „Астон Мартин“. Беше облякла семпла, но явно много скъпа, ярко червена рокля. Нямаше нито бижута, нито чорапи на краката си. Черната, лъскава коса стоеше в безупречна прическа и ако не беше тоя нос, можеше да изглежда дори привлекателна.

Хари седна на предната седалка и Лайза потегли, сменяйки скоростите със завидно умение. Тя не говореше, докато профучаваха по крайбрежната улица. Чак като излязоха от Парадайз Сити, попита рязко:

— Ядеш ли морски храни?

— Да, разбира се — каза Хари. — Ям всичко.

Тя се съсредоточи в шофирането. Хари мразеше да го возят, винаги предпочиташе да шофира сам. Но този път не усети ни най-малко безпокойство, въпреки изключително високата скорост.

Пристигнаха в малък ресторант, за който Хари знаеше, че е убийствено скъп. Намираще се в едно усамотено и екзотично крайбрежно кътче. Той се притесни дали ще му стигнат парите да плати сметката, но отново нямаше място за тревога. Щом видя Лайза, оберкелнерът се поклони ниско и ги отведе в едно усамотено сепаре, отделено от шумната и пренаселена част на ресторанта. Оттук нататък Хари нямаше никакъв пръст в организацията на вечерта.

Вечерята беше поръчана: огромни скариди, провиснали от високите чаши, пълни с парченца лед, омари с майонеза и шампанен сос, за десерт — диви ягоди със сметана.

Лайза седна точно срещу Хари и докато се хранеха, го изучаваше с поглед и му задаваше въпроси, несвързани с магазина, както той очакваше, а отнасящи се до самия него. Въпросите ѝ бяха много точни, целенасочени и строго лични. Хари им отговори. Кой са родителите му? Каква е професията на баща му? Къде е учил? Какви са амбициите му? (На този въпрос Хари отговори малко неуверено, че му харесва в магазина и е доволен от работата си. Обаче забеляза смръщения рязък поглед на Лайза и допълни, че, разбира се, не би имал нищо против да се издига по йерархията, но и така е много доволен). Женен ли е? Какво е хобито му? (Хари отговори — голф, но ако беше казал истината, трябваше да каже секс). Разпитът продължаваше и Хари все повече се изненадваше и даже се подразни малко, но си каза, че човек никога не знае, тя може да го е нарочила за някаква работа.

До края на вечерята Лайза знаеше за Хари почти толкова, колкото сам той знаеше за себе си. Е, не съвсем. Когато тя зададе въпроса за сексуалния му живот, Хари се скри зад облаче цигарен дим. Разпитът беше стигнал твърде далеч.

— Карам някак... Но мисля, че не си заслужава да говорим за това.

— Добре. Искаш ли кафе?

— Вижте какво, мис Коен — започна уверено Хари, чувствайки, че това е моментът да защити честта си на кавалер. — Вие сте моя гостенка тази вечер. Нека сме наясно с това. Кажете вие искате ли кафе?

Тя раздвижи нетърпеливо раменете си.

— Не бъдете глупак — каза с брутална откровеност. — Всичко отива в сметката на татко. Аз само подписвам, той плаща. Като знам колко изкарваш, не вярвам да можеш да платиш тази сметка. Искаш ли кафе?

Размисляйки по-късно, Хари стигна до заключението, че именно този беше съкрушителният момент, в който той трябваше или да ѝ удари един шамар, или да хвърли на масата стоте долара, които имаше, и да си тръгне. Но Хари не беше такъв човек. Той се поколеба малко и включи отново чара си.

— Ами добре, благодаря. Не знаех. С удоволствие бих изпил едно кафе.

Това беше краят на Хари Луис. Пиха кафе и коняк, говориха за най-новите романи, най-новите плочи, най-новите филми. Той през цялото време усещаше как големите черни очи се плъзгаха по широките му рамене, оглеждаха чувствените ръце и изучаваха лицето му.

Изведнъж тя извика оберкелнера и поиска сметката. Прегледа я внимателно, дори събра наум цифрите, и подписа, след което остави десетдоларова банкнота върху таблата. Келнерът се отблагодари за щедрия бакшиш, като ги изпрати с поклон до земята. Хари забеляза това брутално разточителство и го възненавидя.

Отидоха до колата. Хари каза, че отдавна не е хапвал толкова добре, и ѝ благодари. Лайза не каза нищо. Качи се в колата, запали мотора и щом Хари седна до нея, потегли по крайбрежния път към пясъчните дюни.

— Не знам дали знаеш, но това шосе свършва ей там в пясъците — каза неловко Хари.

— Знам — каза тя.

Хари не беше чак толкова глупав и разбра, че вечерта не е свършила още. Той изведнъж осъзна, че Лайза Коен, дъщерята на неговия шеф, му е хвърлила око и от тази мисъл по гърба му изби студена пот. Защото преди всичко тя съвсем не беше негов тип. Тя беше от тия жени, които Хари дори не поглеждаше. Той обичаше неговите момичета да имат големи гърди и тесни, стегнати дупета. Това момиче нямаше нито фасада, нито задни части. Просто беше кльоцава. Освен това беше дъщеря на Сол Коен. Ако Хари легне с нея и Коен разбере, Хари веднага ще изхвърчи от работа.

Лайза паркира под една групичка палмови дървета. Те обграждаха малък отрязък от сребрист пясък, който, както беше огрян от лунната светлина, приличаше на прясно измита улица. Морето поплискваше съвсем наблизко.

Тя излезе от колата и тръгна по твърдия пясък. Хари с разтуптяно сърце я последва. Искаше му се да извика за помощ. Тя седна под палмовите дървета, а той застана до нея. Лайза погледна нагоре към него и каза нетърпеливо:

— Хайде да се любим.

След половин час напълно изтощен, Хари погледна голямата бяла луна. Чувстваше се така, като че ли беше въртян в центрофуга. Никога през целия му сексуален живот не му се беше случвало подобно нещо. Да се любиш с Лайза, беше като да се любиш с дива свиня. Хари се отврати от този потресаващ сеанс. Когато се чукаше с някое момиче, той обичаше сам да ръководи нещата, да регулира темпото и така нататък. Но този път нямаше възможност за никаква инициатива, единствено трябваше да задоволява дивата страст на Лайза.

— Дай ми една цигара — каза тя. Беше си дръпнала роклята надолу и кротко лежеше до него. Докато ѝ палеше цигарата, Хари с изненада видя в светлината на запалката колко успокоена беше сега. Остротата на чертите и се беше смекчила. Гледаше го усмихната, с добри очи, и дори, въпреки големия нос, изглеждаше красива.

Хари не знаеше какво да каже, още се чувстваше разбит на парчета и не ѝ каза нищо. Просто лежеше до нея, докато тя си изпуши

цигарата и я изгаси в пясъка.

— Трябва да се връщам. Ще си помислят, че ми се е случило нещо лошо. — Тя стана и прекоси пясъка по посока към колата. Хари я последва. Едва влачеше краката си. Никога не се беше чувствал така изцеден. Щом тя се плъзна под волана, а той се отпусна тежко на другата седалка, последва въпросът:

— Хубаво ли ти беше?

Хари можеше да каже, че е било просто ад, но се сети за работата си. За нищо на света не искаше това, което се случи, да се повтори отново, но си помисли, че в края на краищата тя скоро ще си отиде и затова спокойно излъга: „По-хубаво от всякога“.

Тя кимна, включи скоростите и подкара колата обратно по крайбрежното шосе към светлините на Ситито.

Три дни след това Хари беше възстановил мъжествеността си. Лайза не го беше потърсила повече и той смяташе, че е вън от опасност. Успокояваше се, че всичко е било за Лайза моментно настроение и няма да му се наложи да изтърпи това изтезание отново.

На сбогуване Лайза го беше погледнала многозначително с големите си, блестящи очи и му се беше усмихнала: „Беше хубаво, нали, Хари? И на мен ми беше по-добре от всеки друг път“. И замина.

Е, това беше то, си мислеше Хари с върховно облекчение. Какво преживяване! Кошмар! Слава Богу, че всичко мина и край.

Но много се лъжеше.

Същия ден, докато работеше в канцеларията върху заявките, телефонът иззвъня.

— Аз съм мис Селби — го информира хладен рязък глас. — Личната секретарка на мистър Коен. Обаждам ви се от Сан Франциско. Мистър Коен иска да се срещне с вас на 11, сряда, в три часа. Изпратила съм ви двупосочен самолетен билет. Ще го получите утре. Моля, бъдете точен — и връзката прекъсна.

Хари стоеше като стреснат. В редките случаи, в които извикваха някой управител на магазин при върховния шеф, винаги след това му показваха вратата. Дали дъртият копелдак е научил за него и Лайза? Обливаше се в пот и усилено мислеше. Ако го уволнят, какво щеше да прави. По дяволите, даже имаше дългове. Триста дяволи! Загази яко.

Докато стигна до Фриско и изкачи седемнайсетте етажа с експресния асансьор до разкошния кабинет на Сол Коен, Хари направо

се разболя от притеснение.

Посрещна го секретарката мис Селби, за която вече беше чувал. Красива, висока, с дълги прави коси. Очите ѝ приличаха на две стъклени топчета, а усмивката ѝ можеше да смрази и ледник дори. Тя го заведе до вратата на кабинета, почука и я откряна.

Хари чу гневен глас, който опъна гръбначния му стълб. Сол Коен говореше по телефона, по-точно викаше с цяло гърло:

— Германия ли? Виж какво, Сам, стига си ми разправял втели-некипели! Тази партия е от Китай, много добре знам. Не си мисли, че можеш да ме будалкаш. Не ща никакви китайски боклуци! Ясно ли е?

Чу се оглушителен трясък. Сол Коен беше затворил телефона.

Мис Селби повдигна вежди и погледна Хари с безизразно лице:

— Можете да влизате.

Сол Коен беше дребен, пълен и плешив човек с голям гърбав нос. Малките му черни очи излъчваха типичния за големите шефове твърд поглед, който проникваше като лазерен лъч.

Докато прекоси огромния килим и стигна до бюрото с размери на билиардна маса, Хари вече се обливаше в студена пот, а коленете му ритмично се удряха едно в друго. Коен се облегна във високия си въртящ се стол и го погледна. Лицето му напомняше тъмна маска, без мимика и изражение. На Хари му се стори, че това е лице на мъртвец.

Изведнъж маската се разтегли в широка, лъчезарна усмивка и Коен се преобрази от безпощаден финансов магнат в сърдечен, дебел евреин, който би направил и на мравка път.

— Хари Луис, нали? — каза той и стана.

Хари зяпна срещу него. Внезапната промяна напълно го изкара от релсите.

— Д-да, сър.

— Седни, момчето ми. Преди всичко, дай да ти стисна ръката.

Смаяният Хари позволи на малката твърда ръка да сграбчи неговата, след което се свлече в стола срещу бюрото, който Коен му беше посочил.

— Значи ти си Хари Луис. — Коен го огледа усмихнат до уши и закима с глава. — Браво, браво! Това се казва хубаво момче. Знам аз, че Лайза разбира от тия работи. Сега, виж какво, Хари. Днес съм адски зает. Постоянно ми създават неприятности. В големия бизнес е така. Работиш като роб. Така че ще трябва да поговорим набързо. Един ден,

като си взема отпуск, може да отидем някъде заедно тримата и да си прекараме приятно. Но сега, нали разбираш?!

Хари се беше вторачил в него и не помръдваше.

— Искаш ли пура? — попита Коен.

— Н-не, благодаря, сър.

— О'кей, Хари. И така... Какво ще кажеш да ти стана един тъст.

Хари си помисли: „Някой от нас е луд! Сигурно съм аз!“

— Изненадан ли си? Лайза не ти ли каза? — Коен се засмя. — Моето момиче те обича, ти също я обичаш, така че всичко е наред. Тя иска да се омъжи за тебе, а каквото тя поиска, обикновено това става. Той поклати печално глава. — Да ти призная, Хари, тя направо ме върти на пръста си. Но сега съм доволен, че иска да се омъжи, защото аз искам внуци. Знаеш ли, Хари, много обичам малки деца. Явно евреинът в мене се обажда. Освен това аз не съм вечен. Ще оставя всичко на Лайза, а след нея надявам се, на три, четири, дори пет момчета. Разбираш ли ме?

Хари седеше със зяпнала уста, напълно безсловесен. Капки пот се стичаха по лицето му, а сърцето биеше лудо.

— Проверих делото ти, Хари — продължи Коен. — Май нямаш кой знае какви успехи? Шест хиляди годишно са нищо, кажи-речи, но Лайза смята, че у тебе има нещо специално — той се изсмя цинично, — което ѝ харесва. Между нас да си остане, как е тя в... оная работа.

Хари се дръпна назад и усети как кръвта нахлува в лицето му.

— Ами аз... бих предпочел...

Коен махна с ръка.

— О'кей, момчето ми. Това ми харесва — каза той. — Не обръщай внимание. Ти, разбира се, си мъжко момче и не обсъждаш такива неща, и добре правиш.

И така, Хари, трябва да побързаме. Днес съм затрупан с работа. Ти слушай, аз ще ти изложа набързо нещата. Лайза иска да се ожени накрая на месеца. Вече съм ти намерил заместник в магазина. Така ще можеш да помогнеш на Лайза да намерите къща. Тя се е побъркала по Парадайс Сити и иска да се установи там. Ще ми липсва, но няма как, като пожелае нещо, как да ѝ откажа? Тя ще потърси къща там, а ти ще я придружаваш, за да ѝ помогнеш. Къщата, както и всичко друго, от което ще имате нужда, мебели, коли и т.н., ще купя аз. Отварям обща

сметка на името на двама ви във Флорида Депозит Банк. Искам всичко да тръгне добре.

Какво ще кажеш за двеста и петдесет хиляди. Когато сметката вземе да намалява, а това ще стане, доколкото познавам Лайза, аз ще я допълня отново. Не трябва да се притесняваш за нищо. Когато се върнеш, иди до банката и изтегли малко пари. Купи си някакви дрехи. Като се движиш с Лайза, трябва да изглеждаш добре.

Телефонът иззвъня и Коен се намръщи. Хари потрепери като видя това смръщено лице. Беше съвсем различно от предишното лице, сякаш го виждаше в някой кошмар. Коен вдигна друга слушалка:

— Зает съм! С никого няма да говоря! Какво? Хонг Конг? Какво ме интересува, че е от Хонг Конг? — и тръшна слушалката. Няколко секунди гледа смръщен по посока на телефона, след което възстанови доброто си разположение на духа.

— За какво говорех? А, да. Виж какво, Хари, аз не вярвам, че един мъж може да се чувства добре, без да работи. Лайза не иска ти да работиш. Тя иска да си седиш с нея вкъщи и да си ходите заедно на яхтата постоянно и въобще да си се забавлявате на воля. Но аз не мисля, че така ще е добре. Ти трябва да работиш нещо. Аз притежавам 55 хиляди декара строителна площ във Флорида. Баща ми я е купил на безценица. Държах я години наред, но преди три месеца започнах да продавам. Направих един офис в Парадайз Сити. Оня, дето движи нещата, не върши никаква работа, само вдига шум. Обадох му се тази сутрин и го изхвърлих. — Хари потрепера отново. — Когато някой не ми върши работа, аз веднага се отървавам от него. — Коен продължи. — А на този глупак главата му е напълно празна. И така, Хари, ето ти работа, която може да ти бъде интересна. Не е тежка. Там има една умна малка мръсница, която знае всичко. Практически тя движи нещата в офиса, но бих искал мъж да командва. Мисля, че двайсет хиляди са добре, но ще уговорим това по-късно. Това ще са твоите лични пари. Разбира се, тежките разходи ще се поемат от общата ви сметка. Другите ще са ти за цигари. Разбрахме ли се за всичко?

Хари все още мълчеше, но мозъкът му вече беше започнал да работи. Двеста и петдесет хиляди долара, къща, яхта, 20 000 долара на година, работа в офис...

Мис Селби показва великолепната си глава през вратата.

— Извинете, мистър Коен, но американският посланик се обажда от Лондон, а и Хонг Конг чака на линията.

Коен повдигна ръце нагоре и направи многозначителна физиономия към Хари.

— Виждаш ли, момчето ми, няма мира. И така, разбрахме се. Връщаш се в Парадайз Сити и задвижваш нещата. Лайза ще дойде след няколко дни. Ох, извини ме! Сигурен съм, че ще бъдете много, много щастливи.

Хари почувства, че мис Селби го докосна по ръката и стана бавно. Щом излезе, Коен започна да говори по един от многото си телефони.

Мис Селби огледа Хари с враждебни очи и смразяваща усмивка.

— Поздравявам ви, мистър Луис — каза тя и отиде до бюрото си.

Хари отиде до асансьора. Движеше се като човек, изпаднал в шок.

През останалите три седмици, в които Хари все още беше ерген, много пъти му се приискваше да захвърли всичко и да избяга, но не му достигна смелост. Изкушенията, които го задържаха, бяха прекалено силни. Когато видя избраната от Лайза къща, очите му едва не изхвърчаха от орбитите. Имаше осем спални, осем бани, четири всекидневни, великолепна градина, плувен басейн, с две думи, имаше всичко.

В гаража бяха един ролс, едно кади и астана. Имаше иконом японец, портиер, още петима слуги и трима китайци градинари. Притежаваха яхта със суперлюксозни условия за двама души — един малък лайнер. Изведнъж на Хари му беше поднесено на тепсия всичко, за което един човек може да мечтае. Но освен това на тепсията беше и Лайза.

Когато на следващия ден, след интервюто с Коен, Хари си събираше нещата от тясната канцелария в магазина на самообслужване, вратата се отвори и влезе Лайза. Тя затвори и превъртя ключа. Приблужи се до Хари и го погледна със сияещ тъмен поглед.

— Здравей, Хари — каза Лайза и се усмихна. — Изненадах ли те?

До този момент Хари вече беше решил. Той беше честно момче и понеже Лайза го беше купила, реши да ѝ даде това, за което е платила.

Знаеше какво ѝ трябва и беше решен да ѝ го даде, дори и това почти да му коства живота. По целия път на връщане от Фриско мислеше какво да прави. Първо реши да си стегне куфара и да изчезне. После си помисли какво всъщност значи да си съпруг на толкова богата наследница. Везните натежаха силно в полза на Лайза. Но често, когато си лягаше вечер и се замислеше за това, което му предстои, на Хари пак му се приискваше да избяга, но не го направи.

И така, пред него стоеше тази дребна, непривлекателна, извънредно богата жена и Хари направи това, което се очакваше от него.

— Изненадан ли? — засмя се той. — Луд съм от радост. Придърпа я към себе си, плъзна ръцете си под роклята ѝ и стисна с двете си ръце малките ѝ мършави гърди. — Ще те направя щастлива, Лайза — каза той и я притисна силно до себе си.

Сол Коен дойде на сватбата. Имаше близо осемстотин гости, една от най-големите дандании, виждани в Парадайз Сити. Сол беше в страхотно настроение. Донесе сватбен подарък лично за булката — Огърлицата на Есмалди.

Тук Ал Барни спря и ме погледна с вдигнати вежди.

— Нали ти казах, че рано или късно ще стигна до огърлицата? А сега да ти разкажа за нея. Огърлицата на Есмалди принадлежала на един от ония южноамерикански диктатори, които винаги нагазват лука. Наложило му се бързо да бяга. Толкова бързо, че единственото, което могъл да вземе, била огърлицата на съпругата му, притежание на семейството от няколко поколения. Отишъл при Сол Коен и му я продал. Никой не знае колко точно е платил Коен за нея. Скътал я с намерение да я подари на Лайза за сватбата ѝ. Огърлицата се състоеше от сто диаманта с големина на грахово зърно, в платинена обковка. Ако се съди по това, кое то пишат вестниците, цената ѝ била около триста и петдесет хиляди долара.

Лайза си я беше сложила на сватбата, а после я заключи в нейния сейф „Райсън“ и заминаха на Бахамските острови за медения месец.

Цял месец бродиха по морето. През всичкото това време Хари ѝ даваше това, за което си беше платила. Лайза направо го убиваше. Беше ненаситна. Имаше моменти, в които му се приискваше да скочи зад борда и да плува до брега, но не го направи.

Когато я обхващаше желание за секс, а то понякога я обхващаше два-три пъти на ден, тя го поглеждаше в очите и казваше: „Хари...“ Ставаше от съгваемия стол и слизаше в кабината си, а Хари я следваше като овца на заколение.

Тя желяеше нещо, той го имаше и ѝ го даваше. Да беше поне мъничко привлекателна, неведнъж си мислеше Хари. Но не, тя беше кокалеста и слаба, гърдите ѝ приличаха на пържени яйца, а ребрата ѝ се брояха. Добре поне, че имаше техника! Братко мили, каква техника имаше тя!

След две седмици Хари копнееше да слезе от яхтата. Ако проклетата яхта се беше блъснала в някой риф, щеше да е голяма радост за него. Но както всичко на този свят, и това мъчение свърши. Нанесоха се в новата си великолепна къща.

Там беше по-добре, защото Хари започна работа в офиса. Беше с Лайза само след шест вечерта, но и това стигаше. Откри, че има две неща, по които Лайза лудее: той да язди нея и тя да язди кон. Докато той беше в офиса, тя направо живееше върху коня. Имаше три чистокръвни жребци и беше постоянно из гората или галопираше по хиподрума сама или с други жени, като нея луди по конете.

Вечер обикновено имаха гости или ходеха на гости. Хари беше голям компаньон и го харесваха. Погледнато отвън, изглеждаше, че бракът върви много добре. Страшното за Хари идваше, когато си лягаха. Но той си изпълняваше стриктно задълженията.

Като изключим секса, иначе му беше изненадващо лесно да живее с Лайза. Но изпълнението на тези проклети креватни задължения му беше заседнало в гърлото.

Надяваше се, че Лайза ще се позасити и ще поохладнее към секса с течение на времето, но това не ставаше. Тя просто не се насищаше. Това влудяваше Хари. Понякога срещаше случайно някое от предишните си момичета и знаеше, че е достатъчно да отвърне на недвусмислено благосклонния и поглед, за да се наслади на някое хубаво тяло вместо тия хърбави форми на Лайза, но Хари беше честен и не го правеше. Знаеше цената на това, което получава, и беше напълно решен да не мами. Освен това беше така изтощен от Лайза, че не му се и приискваше да има някоя друга.

На по-големите събирания Лайза винаги си слагаше Диамантите на Есмалди. Огърлицата караше другите жени да си скубят косите от

завист. Като я гледаше Хари мислеше за това безобразно прахосничество на красота. Лайза нямаше нито лице, нито врат, за да носи това великолепно бижу. Затова Хари намрази огърлицата. Понякога се случваше на партито да е някоя о истинските хубавици на Парадайз Сити, а такива ги имаше много. Тогава на Хари му се приискваше да вземе огърлицата от мършавия врат на Лайза и да я окачи на тази хубавица. Беше сигурен, че ефектът би бил невероятен.

Работата в офиса, с петдесетте хиляди декара на Коен, не му се харесваше много. Самият офис беше доста приятен. Имаше си и собствен луксозен кабинет. Но продажбите или по-точно опитите за продажби на парцели земя отегчаваха Хари. Той не чувстваше хъс в тази търговия. Не му се занимаваше с разни карти и не беше много умел с клиентите, което ги правеше подозрителни.

Мразеше и секретарката си Хариет Бърнстейн. Коен му беше казал, че на практика тя движи целия бизнес и това беше така. Трийсет и осем годишна, ниска, дебела, спретната, с малък гърбав нос и мънистени, черни очички. Тенът на лицето ѝ напомняше цвета на говеждата лой.

Още щом се запознаха, Хари разбра, че тя нито го харесва, нито му има доверие. Неговият чар отскачаше от нея като топка за тенис от стена. Беше ужасяващо делова. Още преди да е поискал някое писмо, папка или документ, тя му го беше донесла на бюрото. Знаеше наизуст кредитния баланс на всеки клиент. Знаеше на кого си заслужава да се даде работен обяд и на кого не. Беше ангажирала маса в Яхтклуба, която постоянно беше на разположение на Хари, и всяка сутрин щом отидеше в офиса, той намираше върху бюрото си подробно разписание на срещите си за деня — с кого ще обядва и всички необходими подробности за госта. Хари разбираше защо Коен харесва такива служители, но него самия това просто го задушаваше. Понякога идваше някой симпатичен клиент и на Хари му се приискваше да го заведе до един от чудесните крайбрежни ресторанти, вместо в снобския Яхтклуб, но нямаше нерви да разваля изрядното разписание на мис Бърнстейн.

Накратко, Хари не беше щастлив нито в работата, нито вкъщи. По едно време, преди да се ожени за Лайза, си мислеше, че тя може да се окаже ужасна кучка, но не беше така. Щом креватната гимнастика вървеше гладко, Лайза беше дори симпатична.

Бяха женени от две години, когато стана злополуката. През това време Хари беше понавлязъл по-дълбоко в бизнеса и беше продал около тридесет декара строителна площ. Цената беше висока и Сол беше доволен от него. Хари свикна с луксозния живот. Благодарение на него партитата на Лайза бяха смятани за най-хубавите в града. Тя самата не се харесваше много на гостите. Мъжете се отегчаваха от нея, а жените премного ѝ завиждаха. Но всички без изключение харесваха Хари. Често събираха компании на яхтата. Хари се научи да се гмурка.

На това място Ал Барни млъкна.

— Аз го научих. Плъзгаше се като риба. Това, което искам да ти кажа, е, че на Хари животът не му се струваше чак толкова лош. Беше силен, здрав и успяваше да задоволява Лайза, а тя направо беше обезумяла от любов.

След малко протакане най-сетне успя да продаде един малък парцел на един англичанин, търсец свое място под слънцето. Подписаха договора, стиснаха си ръцете и щом клиентът излезе, Хари се облегна доволен на стола си. Тъкмо реши, че ще изведе Лайза тази вечер да го отпразнуват, когато мис Бърнстейн влезе и нещо в пълното ѝ лице накара Хари да замръзне. Обикновено беше суха и делова, но сега лицето ѝ приличаше на телешка мас, изпусната на земята.

— Д-р Горли иска да говори с вас — каза тя с треперещ глас.

Д-р Горли беше домашният им лекар. Лайза обичаше докторите, затова постоянно си правеше контролни прегледи и настояваше Хари да прави същото.

Хари се вторачи в секретарката си.

— Д-р Горли ли?

— Случило се е нещастие — каза мис Бърнстейн и за ужас на Хари се разплака.

Той грабна слушалката. Лайза паднала от коня си. Някакво куче пресякло внезапно пътеката и конят отскочил рязко.

Тихият, погребален глас на доктора прокара ледена тръпка по гърба на Хари.

— Тя е тук в болницата, мистър Луис. Зле е. Бихте ли дошли веднага?

Злополуката осакати Лайза. Беше се ударила на камък и гръбнакът ѝ беше счупен. Това я направи пълен инвалид. Животът на Хари отново се преобърна с главата надолу. Отначало той не можа да

повярва на това, което докторът му каза. После му просветна, че повече няма да има креватни изпитания и скала му падна от гърба. После бе шокиран от мисълта, че Лайза няма да може повече никога да ходи. И накрая, доста по-късно разбра, че беше вързан с един инвалид за цял живот.

Щом чул новината, Сол Коен получил сърдечен удар. Издъхнал още преди високомерната мис Селби да докосне телефона за помощ.

Смъртта на Сол Коен хвърли Хари в паника. Лайза беше в полусъзнание в болницата, Сол — мъртъв и Хари си помисли, че ще му се наложи да управлява цялото кралство на Коен. Но скоро разбра, че Сол се е погрижил за всичко. Имаше си вицепрезидент, съвет на директорите, адвокати, очилати съветници — те поеха всичко.

Чак когато Лайза излезе от клиниката в инвалидната си количка, отвориха завещанието на Коен. Тя наследяваше всичко. Хари дори не беше споменат. И да беше жив Сол, за Хари щеше да е същото.

Но злополуката с Лайза промени живота му, и то много. Когато осъзна, че вече никога няма да спи с мъже и да язди коне, нещо се случи в главата и.

Хари винаги подозираше, че дълбоко в себе си тя е кучка и сега тази кучка излезе наяве.

От момента, в който тя се върна в къщата, животът на Хари се превърна в истински кошмар. Първият тревожен сигнал дойде, когато тя закри общата им сметка и я откри отново, но само на свое име.

— Татко е оставил всичко на мене — каза тя на Хари. — Аз ще движа нещата. Ти си имаш своите джобни пари, с останалите ще се занимавам аз.

Прекратиха всякакви празненства и гости. (На кого му е притрябвало да идва и да ме гледа в тая проклета инвалидна количка?)

Хари се опитваше да разсее тези нейни мрачни настроения, но безуспешно. (Да не мислиш, че ще забавлявам тук разните му луксозни курви, да можеш ти да им се увърташ. И виж какво, като стана дума за курви. Щом аз не мога да го правя вече, ти също няма да го нравиш! Ясно ли е? Предупреждавам те!)

Разстроен, Хари ѝ говореше плахо:

— Не говори така, мила. Всичко това е толкова ужасно за мене, колкото и за тебе.

Тя го гледаше и пламъчета горяха в големите ѝ очи.

— Трябва да е ужасно и за тебе, Хари, защото иначе изхвъркваш оттук веднага!

Двете години разкош бяха променили Хари, някак си го бяха размекнали. Мисълта, че може да изхвърчи от работата си, от красивата къща, от шефския си кабинет, го плашеше до смърт.

Но дълбоко в себе си съзнаваше, че ако пожелае да кръшне, лесно ще го направи, без Лайза да разбере. Скоро обаче разбра, че отвсякъде е обграден от шпиони. Мис Бърнстейн, Тото, японецът иконом, Хелгар, всички те го шпионираха постоянно.

Хелгар, медицинската сестра на Лайза, беше дълга, кокалеста върлина, около петдесет и пет годишна, с накъдрена коса, студени сиви очи и конска физиономия. Хари чувстваше, че тази жена го мрази и би му създала неприятности, ако ѝ се удаде възможност. На свой ред и той я намрази.

През целия ден Лайза беше на телефона. Говореше с Фриско, банката, адвокатите си, подлудяваше мис Селби.

Хари беше доволен, като си помислеше, че тя се държи така гадно и отвратително с всички тия хора, не само с него. Но най-страшни бяха вечерите и почивните дни. Връщайки се от работа, той никога не знаеше в какво настроение ще я намери. Понякога биваше и нормална, макар и постоянно да се оплакваше, но повечето време да си с нея, беше истински ад.

Една вечер, след като Лайза разби телевизора с една статуетка и захвърли книгата си в другия край на стаята, Хари направи отчаяно предложение да организират парти.

— Ще ти подейства добре — каза той. — Не можеш да продължаваш така...

— Млъкни веднага! — изкрещя Лайза. — Не искам тия влечуги да ме съжаляват. Аз съм в затвор и ти също. Ако не ти харесва, върви по дяволите.

Така си живяха следващите няколко месеца. От време на време се случваше по нещо по-забележително. Веднъж например Хари си купи два летни костюма, понеже беше свикнал да си купува всички дрехи, които му харесваха. Плати с чек от общата сметка, понеже беше забравил, че е закрыта вече. Сцената, която се развихри след това, го убеди за сетен път, че Лайза не е с всичкия си.

Като се прибра вкъщи след цял ден в офиса, Лайза захвърли сметките в лицето му и изкрещя:

— Плати си ги сам! Имаш си пари! Как смееш да ги препращаш на моите сметки.

В сметката на Хари не беше останало много. Двадесет хиляди на година изглеждаха много на пръв поглед. Но разходите за цигари, питиета, газ за колата, тлъстите бакшиши в Яхтклуба и всички други инцидентни разходи, които се налагат на един богат мъж, бяха изпразнили сметката. На шивача явно трябваше да плати следващия месец от следващия чек, който му пращаха съветниците.

Понякога Лайза беше трогателно тъжна. Когато се отървеше от Хелгар и останеше сама в просторната си, богато обзаведена спалня. В такива моменти тя позволяваше на Хари да я утешава, а той, бидейки все така честен, даваше всичко от себе си, за да го постигне. Понякога ѝ се приискваше той да отключи сейфа „Райсън“ и да ѝ даде Огърлицата на Есмалди. Слагаше си я, закарваше количката си пред огледалото и след като се видеше, заплакваше горчиво. Плачът ѝ беше сърцераздирателен и Хари дълбоко ѝ съчувстваше.

Накрая, след като минаха два ужасни месеца, Хари пое риска от евентуално ново избухване и предложи да се качат на яхтата и да се махнат от къщата за известно време. За негова изненада Лайза се съгласи веднага. Беше ѝ омръзнало до смърт да се самосъжалява. Набрал смелост, Хари предложи да вземат и някои от най-близките си приятели. Много внимателно подбра предложенията — три жени, привлекателни като зъболекарски бормашины, и техните мъже, живеещи само заради конете. Лайза отново се съгласи.

Пътешествието беше успешно. Няколко дни след завръщането им Лайза каза на Хари, че ще организира парти. В края на краищата кой го е грижа, че тя е в инвалидна количка, като може да се напие с прекрасните питиета и да яде чудесната храна, която е сервирана. Така че, по дяволите, защо не!

Нормалният ритъм на живота бавно се възстановяваше, но Хари трябваше да бъде много внимателен. Беше като да живееш с бомба със закъснител под мишница. По време на събиранията той не се делеше от инвалидния стол на Лайза. Трябваше да е неотклонно до нея, иначе рискуваше нервен припадък вкъщи след партито. След шест месеца монашески живот сексуалният глад започна да измъчва Хари до смърт,

но той се бореше. Знаеше, че това ще му навлече най-голямата беля. Освен това не виждаше по какъв начин би могъл дори да си наеме проститутка. Нямаше никаква възможност. Тръгваше в десет сутринта за офиса и знаеше, че шпионката мис Бърнстейн ще телефонира на Лайза, ако закъснее дори само половин час. Обедната му почивка беше заета от обеда с клиенти. Прибираше се в шест следобед. Останалата част от вечерта прекарваше с Лайза, докато тя си легне в десет и половина. После беше свободен, но знаеше, че Хелгар и Тото дебнат навсякъде и нямаше как да се измъкне.

Освен всичко това, той не познаваше жена в Парадайз Сити, заради която си струва да се рискува този охолан живот. И така, Хари стискаше зъби и пазеше въздържание.

Така продължи още два месеца и изведнъж му се отдаде една възможност. Лайза беше поканила няколко гости и между тях беше Джек Инглиш. Той също като Хари беше женен за богата жена и много внимаваше да не обърка конците. Инглиш беше симпатичен и скромен. Лайза го харесваше. На външност не беше нещо особено, висок, слаб, с кучешка физиономия, но приятен. Внезапно той се обърна към Лайза:

— Знаеш ли какво? Хари е взел да напълнява. Проблемът е, че не спортува. Търся си партньор за голф. Не смяташ ли, че Хари трябва да сваля малко от тия тлъстини?

Лайза се поколеба за няколко секунди, през които сърцето на Хари беше спряло да бие. Тя беше в добро настроение.

— Искаш ли пак да играеш голф, Хари? — попита тя.

Той престорено поклати глава.

— Не... не. Когато не съм на работа, искам да прекарвам времето си с тебе.

Това беше точно на място. Лайза се обърна към Инглиш.

— Настоявам Хари да играе. Наистина си прав. Ще му се отрази добре.

И така, беше решено Хари да играе голф с Джек Инглиш всяка неделя сутрин. Когато се срещнаха за пръв път в Голфклуба, Инглиш каза:

— Слушай, братле. Аз не играя голф. Ти си ми алиби, разбираш ли. Имам си едно маце, за което трябва да се погрижа.

Хари отвърна изненадан:

— А аз какво да правя?

Инглиш се ухили:

— Можеш да играеш двойка с някой. Нали си приятел. Ще ти върна услугата, когато поискаш.

Хари игра по двойки, докато Инглиш открадва няколко часа със своето момиче. Тогава Хари разбра, че му се отдава възможност да се измъкна, но му трябваше преди всичко момиче.

Една вечер, след като се беше върнал от офиса, самата Лайза му помогна да намери това, което търсеше. Самата Лайза го заведе на мястото.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хари беше прекарал тежък ден в офиса. Нищо не вървеше както трябва. Съзнаваше, че ако е по-напорист продавач, то богатият клиент от Тексас щеше да му е вързан в кърпа. Но в последния момент високият и сух джентълмен поклати глава и каза, че трябва да размисли още малко. Сделката, която се изплъзна на Хари, беше за триста хиляди долара.

Недоволен от себе си, Хари се прибра вкъщи и излезе на терасата, където Лайза седеше в инвалидната си количка. Беше се загледала към великолепната градина, където тримата градинари китайци изглеждаха много заети с работа, но всъщност не вършеха нищо особено. Щом Хари забеляза мрачното ѝ изражение, сърцето му се сви. Очевидно беше в лошо настроение.

Като се наведе да я целуне, тя махна с ръка.

— Не ме докосвай!

Хари въздъхна и седна близо до нея.

— Лош ден ли имаше, мила?

— Кой ли ден не е лош за мене. Тази Селби е глупачка. Мисля да се отърва от нея.

Хари си спомни ледената усмивка на мис Селби и тази новина ни най-малко не го разстрои, напротив.

— Ти най-добре знаеш. Не мисля, че е незаменима.

Точно това не трябваше да казва.

— По ум ти не си и на малкия ѝ пръст — отсече злобно Лайза.

Тото, дребничкият японец излезе на терасата, сервира едно сухо мартини на масичката до Хари, поклони се и изчезна.

— Пиеш много. — Лайза погледна завистливо пълната с лед чаша. Доктор Горли не и разрешаваше да пие никакъв алкохол, а тя обичаше да си попейва.

— Извини ме! — каза Хари. — Това е първото ми питие за деня. Ако ти е неприятно, няма да го пия.

— О, пий си го! — Лайза прехапа тънката си долна устна. — Искам да излезем тази вечер.

— Защо не. Къде да отидем? В Яхтклуба? Бернини? Алфредо?

— Писна ми от тях. Ще отидем в ресторант „Сайгон“.

Хари се изненада. По крайбрежната ивица имаше доста малки кокетни ресторанти и барчета. Често ги посещаваше, когато беше на работа в магазина. Познаваше и ресторант „Сайгон“, но никога не беше сядал там. Долнопробно място, винаги претъпкано с туристи, заради евтината храна. Хрумването на Лайза да вечерят там му се стори чиста глупост.

— Мислиш ли, че ще ти хареса? Винаги е пълно с туристи.

— Отиваме там. Казах вече!

— Ами добре тогава. Ще се обадя да запазят маса.

Прехвърлянето на Лайза от инвалидната количка в астана винаги беше свързано с неприятни преживявания. Хари я повдигаше на ръце и я поставяше на специалната седалка в колата, което ѝ причиняваше болка и тя хленчеше през цялото време. После сгъваше инвалидния стол и го слагаше в багажника.

Потеглиха към оживеното крайбрежие на града и пристигнаха в ресторанта около девет часа. Хари избути инвалидната количка с Лайза в доста задимената основна зала на ресторанта. Собственикът Донг То се приближи припряно. Хари го беше информирал по телефона коя е Лайза. Донг То беше дребничко, тантуресто човече със сбръчкана жълта кожа и блестящи черни очи. Носеше традиционната черна виетнамска дреха. Той се поклони до земята и с усмивка на уста ги въведе в едно уединено помещение, отделено от основната зала и с гледка към пристанището.

От карамфилите, снежнобялата покривка и всичко останало личеше, че Донг То беше се постарал специално за случая, но не успя да направи на Лайза никакво впечатление.

— Очаквам да ни отровят тук — каза тя, докато Хари приближаваше количката до масата.

Донг То изхихика притеснено и поднесе две менюта, дълги по един фут. Хари се загледа в листа с ястията, които не му говореха нищо, и се обърна към Лайза:

— Да го оставим ли да ни избере нещо?

— Ами да — каза Лайза с безразличие. Хари разбра, че тя вече съжالياва, че са дошли, но понеже идеята беше нейна, нямаше как да си го изкара на него.

— Не трябваше да идваме.

На Хари му се прииска да я зашлеви. Беше му неудобно от дребното човече, суетящо се около тях. Поръча една обикновена виетнамска вечеря по негов избор.

Докато чакаха, Лайза гледаше през прозореца хората, суетящи се около току-що акостиралите рибарски лодки. Тя явно не беше в настроение за леки разговори и Хари си мълчеше. Вратата се отвори и влезе момиче, носещо първото ястие. Тя беше облечена в национален виетнамски костюм: бели копринени панталони и дълга, тясна, цикламена туника. Косата ѝ беше сплетена на дебела черна плитка, спускаща се по крехкия ѝ гръб — знак за девственост. Омъжените виетнамки носят косите си вдигнати нагоре.

Тя влезе в стаята откъм гърба на Лайза и с лице към Хари. Щом я видя, сърцето му подскочи. Това беше най-красивата жена, която някога беше виждал. Деликатните черти на лицето, големите бадемови очи и приказното феерично тяло го разтърсиха дълбоко. Той бързо погледна в друга посока, щом момичето започна да сервира чиниите пред тях.

Лайза ѝ хвърли бегъл поглед, но щом забеляза красотата ѝ, веднага погледна остро Хари, но той бе успял някак да издокара отегчено изражение и гледаше към съдовете с храна.

— Това изглежда приемливо — каза той. — Какво ще кажеш?

— Дано.

Момичето беше излязло. Хари имаше чувството, че едно бяло, пламтящо, размекващо костите слънце го е огряло само за няколко мига и сега е попаднал отново в тъмнина.

Тя беше дъщерята на Донг То и беше на осемнадесет години. Майка ѝ, американка, някога работила в американското посолство в Сайгон. Беше се омъжила за Донг То и имаха едно дете: Таня. Напуснали Сайгон, когато Таня била на 5 години, и се заселили в Парадайз Сити. Донг То беше отворил този ресторант с парите на жена си. Когато Таня навърши 16 години, майка ѝ почина след неколкогодишно боледуване от рак.

Таня трябваше да я замести в ресторанта. Но тази работа не ѝ харесваше. Бидейки наполовина американка, наполовина виетнамка, ѝ се налагаше внимателно да балансира между двете страни в живота си.

Когато влезе да разтреби чиниите и да донесе още чинии, Хари отново я разгледа светкавично. Постара се наистина да е светкавично, защото беше усетил враждебността на Лайза към момичето.

Видът на приказната ѝ хубост направо го стегна за гърлото. Притежаваше всички преимущества на виетнамската красота и в същото време една типично американска фигура. Имаше дълги крака с тесни, но твърди бедра, а гърдите ѝ образуваха две вълнуващи хълмчета под цикламената туника.

Лайза беше недоволна от всичко, въпреки че похапна доста добре. Хари се зарадва, когато вечерята свърши. Докато чакаха сметката, Лайза каза:

— Това момиче е мелез, нали?

— Така ли? Не забелязах. — Хари погледна през прозореца. — Всъщност не се интересувам от ориенталците.

— А от какво въобще се интересуваш, Хари?

Хари се насили да се усмихне.

— Ще ти кажа. — И излъга: — Интересувам се от тебе. Спомням си първата ни среща и незабравимото преживяване, как се любихме и ни беше по-хубаво от всеки друг път. Аз живея с този спомен, мила...

Суровото лице на Лайза се посмекчи малко. Тя сложи ръката си върху неговата.

— Това е най-хубавото, най-милото нещо, което някога си ми казвал.

През следващите три дни Хари мислеше само за Таня. На четвъртата сутрин седеше в кабинета си и мис Бърнстейн влезе, за да му съобщи, че клиентът, с когото трябваше да обядва, е отложил срещата.

Това беше шанс, който не трябваше да се изпуска.

— Много лошо... Обади се в Яхтклуба, че няма да отида!

Мис Бърнстейн го погледна подозрително.

— Къде ще обядвате, мистър Луис?

— Не знам... Ще хапна някъде един сандвич.

Хари се запъти направо към ресторант „Сайгон“.

Щом го видя, Донг То му се поклони до земята и го отведе в уединеното салонче.

След минута Таня донесе менюто. Срецнаха погледите си. Хари знаеше, че не може да си позволи губене на никакво време. Усмихна се с чаровната си усмивка и каза:

— Вие сте най-красивата жена, която някога съм виждал.

Това неясно, ориенталско изражение на лицето ѝ щеше да притеснява Хари месеци наред.

— Благодаря — каза тя и му подаде менюто.

Нейната близост, ефирната ѝ елегантност, съвършената кожа с цвят на слонова кост запалиха пожар в тялото на Хари.

— Как се казваш — попита той.

— Таня.

— Аз съм Хари Луис.

— Да.

Таня знаеше всичко за Хари Луис и по-точно за мисис Хари Луис, за която се говореше, че е най-богатата жена в Парадайз Сити.

Хари се колебаеше. Знаеше, че седмици наред може да не му се удаде възможност да дойде в ресторанта отново. Трябваше да съкрати част от ритуалите. Имаше нещо окуражително в начина, по който тя го гледаше.

— Заета ли си в неделя сутринта? — попита той, рискувайки да загуби или спечели всичко. Разбираще, че подходът е грубичък, но нямаше време за друго.

Лицето ѝ не се промени. Продължи да го гледа със загадъчното ориенталско изражение.

— Трябва да бъда тук по обяд.

— Но преди това... Можеш да се измъкнеш, нали.

— Да.

Хари въздъхна облекчено и каза:

— Можем ли да се срещнем някъде? Искам да поговорим... Да те опозная по-добре.

Тя снижи поглед. Изглеждаше толкова мила, че Хари едва се сдържаше да не блъсне масата и да я стисне силно в прегръдките си.

— Трябва да попитам баща си — каза тя тихо, без да го поглежда.

Хари си помисли: „Божичко! Ами сега?“

— Трябва ли непременно да го питаш? — попита тревожно той.
Тя го погледна и му се усмихна.

— Баща ми много уважава американците и разбира нещата.
Какво ще желаете за ядене.

— О, за ядене ли? — Хари се отпусна. — Каквото и да е. Не съм гладен.

Тя кимна и излезе.

Хари запали цигара и се загледа през прозореца. Не се ли забъркваше в голяма каша. Да се разправяш с ориенталци беше коварна работа, но като си помислеше за онова изящно ефирно тяло...

Таня намери Донг То да се разпорежда в кухнята.

— Папа — тя му кимна и той я последва в коридора. — Мистър Луис иска да говори с мене в неделя сутрин. Къде да го заведе?

Радостни пламъчета лумнаха в малките черни очи на Донг То.

— Покани го тука, разбира се. Винаги можем да му осигурим уединения салон.

Таня погледна продължително баща си и поклати глава.

— Но трябва да има и легло, татко.

Донг То се сепна за момент, но той беше реалист все пак. Мозъкът му винаги работеше бързо. Ако дъщеря му станеше любовница на съпруга на най-богатата жена в града, това безспорно щеше да е от полза както за Таня, така и за него самия.

— Какво ще кажеш за хотел „Уонгхо“? — предложи гой. — Там са много дискретни.

Таня отново поклати глава.

— О, не. Не е подходящо за мистър Луис. Той е голям джентълмен. Стаите се много малки и в тях има само едно легло. Няма да стане. — Тя помълча малко и погледна решително баща си. — Струва ми се, че той се е влюбил в мене.

Донг То грейна. Това беше от добре по-добре. Той помисли известно време, избирайки и отхвърляйки варианти, и накрая каза:

— Ще поговоря с Анна Уо. Тя би могла да ти заеме апартамента си за една сутрин.

Анна Уо беше най-скъпата проститутка в Китайския квартал. Тя имаше луксозен едностаен апартамент в приземния етаж на един блок, населен с богати китайци, които си гледаха тяхната работа и не любопитстваха.

— Това ще е много добре — каза Таня.

— Но Анна е голяма обирджийка — намръщи се Донг То. — Ще ми струва доста пари. Сигурна ли си, че е сериозен, а не е само за един път и толкоз.

— Не. Сигурна съм, че е много сериозен.

— Тогава ще ѝ се обадя още сега.

Таня отиде в кухнята и напълни една паничка с китайска супа. Напълни друга с пържени скариди и ориз и занесе всичко на Хари.

— Какво стана? — попита той трескаво. — Говори ли с баща си?

— Още не — каза Таня, докато поставяше паничките пред него.

— Приятен апетит.

Преди да напусне стаята, тя се обърна и го погледна.

— Не се тревожете — каза и затвори вратата.

— Ето как започна всичко — каза Ал Барни и си взе една от поднесените му цигари.

— Щеше да свърши зле, разбира се, но повечето романи от този род свършват именно така. Но следващата неделна сутрин без съмнение беше най-щастливата в живота на Хари. След толкова месеци монашески живот Таня го завладя напълно.

За късмет тази неделя беше един от лошите дни на Лайза. От време на време тя имаше силни болки и тази сутрин, когато Хари се насочи към стаята ѝ, Хелгар го посрещна на вратата и му каза, че мадам не желае да я безпокоят. Това беше голямо облекчение за Хари, който толкова се вълнуваше от бъдещата си среща с Таня, че не беше сигурен дали няма да се издаде, ако Лайза го види. Каза на Хелгар, че ще се прибере след няколко часа, а тя му отвърна със студен и враждебен поглед, без да каже нищо. Хари вече беше предупредил Джек Инглиш по телефона, че трябва да бъде в клуба. Инглиш каза, че няма проблем за това, защото неговото момиче е в неразположение тази неделя и той ще играе голф.

— Да не си намерил нещо интересно, Хари?

— Да. И ще трябва да се редуваме отсега нататък.

— Късмет, какво да се прави. Ти постъпи като приятел и аз ще ти отвърна със същото.

На Хари му хареса апартамента на Анна Уо. Имаше подземен паркинг за астана, а когато Таня му отвори, луксозното обзавеждане го очарова. Ана Уо знаеше как да живее. Голяма, просторна стая, зелени

завеси, орнаментирани мебели, кървавочервен дебел килим, огромен диван — изобщо идеално любовно гнездо.

Таня беше облечена в светлосиня туника над белите панталони. Косата ѝ не беше сплетена и падаше свободно до кръста. Беше толкова красива, че Хари просто стоеше и я гледаше онемял.

— Искаш ли първо нещо за пиене, Хари? — попита тя и му се усмихна. — Или искаш първо да се любим?

Те се любиха първо страстно и безжалостно, а после нежно и бавно. Чак след третия път Хари осъзна, че е в апартамента от три часа.

— Боже мой! Трябва да тръгвам!

Докато той се обличаше, Таня лежеше на дивана гола, като божество от слонова кост, и го наблюдаваше. Усмихна се леко, въпреки че сърцето и биеше силно. Питаше се направила ли е грешка или не? Щеше ли този американец, веднъж задоволил страстта си, да я изостави. Но нямаше място за съмнение:

— Какво ще се уговорим за следващата неделя? — попита Хари, намъквайки спортната риза.

Тя се вдигна от леглото. Сърцето ѝ се беше поуспокоило.

— Приятелката ми няма да може да ми заеме апартамента отново. Това беше изключителна услуга.

Хари я гледаше объркан как се облича.

— Но ние трябва непременно... Няма ли някое друго място, където бихме могли да отидем.

През последните два дни и тя и Донг То усилено търсеха такова място. Анна Уо беше поискала ужасяваща сума за своето жилище.

— Има един малък обзаведен апартамент — не чак толкова хубав, но съвсем подходящ, точно срещу този — каза Таня. Всъщност Анна Уо ѝ беше казала за него. — Струва сто долара на месец, с предплата за три месеца?

Хари не се поколеба и миг.

— Наеми го — каза той. — Аз ще ти дам парите. — Мрачно се замисли за отгъняващата си банкова сметка и реши да ограничи решително личните си разходи. Даде ѝ три стодоларови банкноти.

— Трябва да тръгвам.

Той я прегърна нежно, погали я и я целуна. А после, като си припомни колко много закъснява, се сбогува набързо.

— Следващата неделя, в девет часа, точно отсреща, нали.

Тя му се усмихна щастливо.

— Да.

Хари срещна Джек Инглиш в Яхтклуба. И двамата щяха да обядват с клиенти.

— Няма да мога да дойда в Голфклуба следващата неделя — каза Хари.

— Но, моля те! — Инглиш изглеждаше объркан. — Уговорихме се да се редуваме. Следващата неделя е мой ред.

— Съжалявам.

Инглиш присви очи.

— Наистина ще съжаляваш. Защото, ако ти не ме прикриваш, и аз няма да те прикривам.

Хари очакваше такава реакция и беше обмислил нещата предварително.

— Как мислиш, дали не можем да уредим нещо с Джо Гейтс?

Джо Гейтс беше барманът в Голфклуба, който предаваше телефонните обаждания.

Инглиш грейна.

— Това е страхотна идея. Но как?

— Ако му бутнем двадесет долара на седмица, дали няма да се съгласи, при евентуално обаждане на някоя от съпругите ни, да казва, че сме някъде по игрището. Преди да си тръгнем от нашите приятелки, ще му телефонираме и той ще ни предава съобщенията.

Инглиш погледна Хари с възхищение.

— Ти си гений! Това е страхотно! За двадесет долара Джо ще продаде и майка си. Остави го на мене. Аз ще говоря с него. Едната седмица ще му плащаш ти, другата — аз. Съгласен?

По-късно Инглиш телефонира на Хари в офиса и му каза, че всичко е уредено. Хари го беше предупредил, че мис Бърнстейн подслушва, затова Инглиш каза само: „Джо е уредил нашата игра за неделя. Всичко е наред“.

Хари избута някак дните до неделя. Не спираше да мисли единствено за Таня. Няколко пъти отнесеното му изражение предизвикваше Лайза рязко да го попита за какво мисли. Стреснат, Хари отговаряше, че се чудел как да убеди тексасеца, който се казваше Хол Герард, Да купи участъка земя, за който преговаряха.

— Знам, че мога да му го продам, но трябва да намеря правилния подход.

— Само за това ли мислиш?

— Ами да, по дяволите. Това е сделка за триста хиляди. — Хари запали цигара, за да не среща погледа ѝ. — Не е малка работа.

Лайза повдигна рамене учудено.

— Какви сте само вие мъжете. Имаме пари колкото си щем. Ти просто си алчен.

Хари си помисли саркастично, че тя имаше пари колкото си ще, но той не.

— Да, мила, за тебе нещата стоят така наистина, но аз имам само двадесет хиляди в сметката и те постоянно се топят от всички тези инцидентни разходи, които ми се налагат.

Тя обърна изпитото си от болка лице и го погледна подозрително.

— Ако ти трябва пари, винаги можеш да ми кажеш. Просто ми дай сметките си и аз ще ги покрия.

Хари трябваше да употреби усилие на волята, за да не избухне.

— Тоест да бъда нещо като жиголо, така ли?

Тя повдигна черните си вежди. Изражението на лицето ѝ говореше красноречиво: „Ти си точно това“.

— Парите са мои, Хари. Знаеш добре това. Би ли пуснал телевизора?

Да, всичко беше ясно. От Лайза нищо не можеше да измъкне. Трябваше да се справи някак само с двайсетте хиляди. Засега поне покупките на дрехи можеше да препраща на нейната сметка. Но трябваше да бъде извънредно внимателен, за да не ѝ даде повод да поиска банковите бордера с разходите. Нещо, което лесно можеше да направи.

В събота вечерта го очакваше голям удар.

След вечеря бяха седнали на терасата. Хари се опитваше да чете едно криминале, но не успяваше да следи сюжета, понеже постоянно мислеше за Таня и за това, че след няколко часа ще лежи в прегръдките ѝ. Лайза решаваше кръстословица. Внезапно каза:

— Забравих да ти кажа, Хари, че утре сутринта ще ходим в Маями. Семейство Джонсън ни поканиха на обяд.

Хари едва не се издаде. С голямо усилие на волята запази безизразна физиономия.

— Съжалявам, мила, но не мога. Обещах на Джек...

— Ще отидем, Хари!

— Знаеш ли какво, защо Тото не те закара. С Джек сме уговорили една игра по двойки...

— Ти ще ме закараш, Хари! — каза Лайза със студен равен глас, който не оставяше повече никакво място за спор. — Ти също си поканен.

— Но... — започна Хари, обаче като видя как лицето на Лайза побледня и в очите ѝ пламна яростно огънче, внезапно спря. Не можеше да си позволи да настоява повече, познавайки добре сцената, която щеше да последва. — Добре... Тогава ще се обадя на Джек.

Стана и отиде във всекидневната. Беше бесен от собственото си малодушие и отчаян от провалянето на всичките му планове. Нямаше да може да се люби с Таня след толкова дълги дни чакане. Идеше му да се върне на терасата и да удуши онази кривоноса саката кучка, но успя да се овладее. Не смееше да се обади на Таня. Хелгар или Тото можеха да подслушват на някой от многото телефонни апарати из къщата. Така че се обади на Инглиш. Каза му, че ще води Лайза в Маями и много се извинява, но играта се проваля. Инглиш веднага разбра какво се е случило и каза, че няма нищо, просто лош късмет, може би другата неделя...

Нямаше начин да се свърже с Таня. По телефона беше много опасно. Най-близката поща беше на 3 мили. Почти не спа тази нощ.

Малко след десет часа на следващата сутрин потеглиха с ролса. Докато шофираше, Хари си представяше как в момента Таня го чака и си мисли, че я е измамил. Трябваше да се овладее на всяка цена.

Лайза проговори с рязък глас.

— Не знам какво ти става тази сутрин. Мълчиш като някое парцалено чучело. Нямаш ли какво да ми кажеш.

Е, какво да се прави, помисли си Хари, има и други недели и те са пред него. Не трябваше да се държи така глупаво, беше прекалено рисковано.

— Извинявай — каза той. — Все тази сделка ми е в главата. — И поде отново същата тема, която така беше омръзнала на Лайза, че тя му каза да престане.

— Ако съм ти толкова безинтересна, че в мое присъствие не можеш да мислиш за нищо друго освен за това, за Бога, моля те, по-

добре мълчи.

Върнаха се от Маями доста след 5 часа. По пътя Лайза не спираше да одумва Ван Джонсън, храната им, прислугата им. За да не я ядоса, Хари се съгласяваше с всичко. Когато стигнаха вкъщи, Лайза каза:

— Изморена съм. Ще взема вана, а после ще вечеряме нещо леко на терасата.

— Добре — отговори Хари. — Аз ще закарам колата до сервиза на Джеферсън. Карбураторът трябва да се регулира. Забеляза ли как работеше на връщане?

— Работеше отлично — каза Лайза, поглеждайки го подозрително.

— Аз шофирах — тихо отбеляза Хари. — Гореше прекалено много бензин. Трябва да се погледне.

— Добре, добре.

Щом я пренесе до количката и видя как Хелгар я вкарва в къщата, Хари се качи обратно в ролса и бързо го подкара до най-близкия магазин, около две мили надолу по улицата. Паркира колата и се затвори в една телефонна кабина.

Обади се в ресторант „Сайгон“.

Отговори му Донг То.

— Таня там ли е?

Щом позна гласа на Хари, Донг То въздъхна с облекчение. Двамата с Таня бяха прекарвали един ужасен ден, мислейки си, че Хари се е позабавлявал с нея и всичко е свършило. Въпреки кредита от триста долара, все пак бяха вътре с шестмесечен договор за апартамента и огромните разходи с жилището на Анна Уо.

— Един момент, сър.

Донг То извика Таня на телефона. Когато ѝ каза, че Хари се обажда, тя притисна ръце до сочните си гърди и затвори очи. Донг То я пошляпна лекичко.

— Говори с него!

— Таня?

— Да.

— Хари се обажда.

— Да.

— Таня, чуй ме... Трябваше да отида до Маями със съпругата си. Нямахме как да ти се обадя. Щях да се побъркам. Страшно съжалявам. Прости ми, моля те!

Таня се усмихна и затвори очи.

— Разбирам. Сигурно ти е много трудно. Аз също много съжалявам.

Хари избърса потта от челото си.

— Нали не ми се сърдиш?

— Да ти се сърдя ли? Аз те обичам.

Тези думи: „Аз те обичам“ държаха Хари на метър от земята цялата седмица. А за Лайза това беше една лоша седмица, прекарана в леглото, със силни болки. Хари рядко я виждаше, но не смееше да излиза от къщата вечер, след като се беше върнал от офиса. Той чакаше неделята с истински копнеж. Казваше си, че ако Лайза му попречи да види Таня следващата неделя, ще ѝ каже да върви по дяволите. Разбира се, знаеше, че няма да го направи.

Но самата Лайза го подсети, че е обещал на Инглиш да играе голф с него в неделя.

Апартаментът, който Таня беше наела, не беше толкова луксозен като любовното гнездо на Анна Уо, но Хари го хареса даже повече. Беше по-обикновен и по-уютен, а също имаше огромно легло, а това беше единственото, което наистина го интересуваше.

— Този път — каза Таня, изплъзвайки се от дрехите си, — аз ще те любя. Ти ще си пасивен, а аз активна. Това е един съвсем източен начин за правене на любов.

Тя го накара да легне по гръб на леглото.

— Не си затваряй очите. Трябва да се гледаме през цялото време.

Следващите пет минути бяха най-вълнуващите, най-екзотичните, най-блажените мигове в живота на Хари.

По-късно, докато лежаха едни до друг, тя каза:

— Мислех си как бихме могли да се виждаме по-често. Нали искаш да се виждаме по-често, Хари?

Хари я придърпа по-близо до себе си.

— Разбира се, че искам, но не виждам как би могло да стане. Напрягах си ума всички тези дни да измисля как, но просто не виждам начин. Трябва да съм страшно внимателен, Таня. Не можеш да си представиш колко трябва да внимавам.

— Представям си. — Тя повдигна изящното си лице и го погледна. — Ами ако тя разбере, какво ще стане?

Хари потръпна при тази мисъл.

— Ще се разведе с мене, това ще стане.

— И какво ще последва?

— Ще трябва де си намеря работа.

— Но ти имаш хубава работа, нали Хари?

— Не съвсем. Тя може да ме изхвърли, когато си поиска. Фирмата е нейна, всичко е нейно. Ако се разведе с мене, ще остана без пукнат цент.

Докато мозъкът на Таня обработваше тази информация, лицето ѝ остана неподвижно.

— Разбирам. Значи трябва да си много внимателен — каза тя накрая. — Но не може ли понякога да се виждаме, след като тя си легне? В колко часа си ляга?

— Винаги в десет и половина, освен ако имаме гости. Но не виждам как бих могъл да го направя. Не мога да изкарам колата, все някой ще ме чуе.

— Но ако аз те чакам с кола? Бих могла да те докарвам дотук и да те връщам обратно.

Хари се изненада. Та това наистина беше идея.

— Можеш ли да шофираш?

— Разбира се.

— Имаш ли кола?

— Не, но можем да купим. Знам една много евтина и хубава кола, която се продава. Струва само 400 долара. На старо, разбира се.

Точно в този момент Хари имаше само осемстотин долара в сметката, с която трябваше да изкара останалите петнадесет дни до следващата вноска от заплатата. Размърда се малко притеснено.

— Трябва да си помисля за това.

Таня отдавна мечтаеше да има кола. Тя забеляза колебанието му. Баща ѝ винаги казваше, че ако нещо си заслужава, трябва да се бориш за него докрай.

— Ако решим да купим тази кола, трябва да побързаме. — Една решителна нотка прозвуча в гласа ѝ. — Собственикът е приятел на татко. Каза ми, че ако не реша до утре, ще я продаде на друг свой приятел.

Хари разсъждаваше. Неговата спалня беше до вътрешния двор. Щеше да е по-лесно и по-сигурно да мине през вратата за вътрешния двор и после по алеята за коли, без да го види никой. Откакто осакатя, Лайза си лягаше винаги в десет и половина, освен когато имаха гости. Той обикновено се прибираше в стаята си и четеше в леглото. Лайза винаги взимаше хапчета за сън и спеше дълбоко до седем часа сутринта. Да, така щеше да е съвсем сигурно. Можеше да излезе към единайсет и половина, да прекара два часа с Таня, да се върне и ни лук ял, ни лук мирисал.

Но четиристотин долара! Откъде да ги вземе. Таня видя, че той все още се колебае, и каза тъжно:

— Но вероятно е прекалено скъпо? Пък и ти сигурно предпочиташ да ме виждаш само в неделя?

Това окончателно срази Хари и той взе решение. Прегърна я силно, прокара ръка по красивия ѝ гръб:

— Купи я. Ще ти дам чек.

Тя се притисна към него.

— Няма ли да е по-сигурно в брой?

— Да, права си. Ще ти пратя парите в препоръчано писмо.

— След това, ако искаш да ме видиш, ще е нужно само да ми се обадиш по телефона.

— Не мога, защото подслушват.

— Можеш. Като набереш ресторанта, ще кажеш, че си сгрешил номера. Папа винаги вдига телефона. Той познава гласа ти. Ще ми каже и аз ще те чакам в колата.

Хари я погледна замислено.

— Ти наистина добре си обмислила всичко.

— Да, защото те обичам и разбирам колко много трябва да внимаваш.

Хари я обърна по гръб и се надвеси над нея.

— Сега ти ще бъдеш пасивна, а аз ще бъда много активен.

Преди да си тръгне, той телефонира в Голфклуба. Джо Гейтс със заекване му съобщи, че не са го търсили.

По пътя към къщи Хари мислеше как да похарчи 400 долара, без да накърни сметката си. Имаше усещането, че се оплита здраво в мрежа от лъжи, но не го беше грижа.

Когато влизаше в гаража, Хари блъсна астана в колоната, разделяща едната гаражна клетка от другата. Смачка калника и счупи фара.

— Какво ти става? — попита истерично Лайза, когато ѝ събщи за злополуката. — Да не си пиан?

— Какво да се прави — каза Хари, повдигайки рамене. — Случва се. Съжалявам. Най-добре е да я закарам до сервиза на Джеферсън. Той ще я оправи.

Джеферсън, собственикът на сервиза, харесваше Хари. Двамата си говореха за коли и. Хари знаеше добре, че монтьорът няма приказка с Лайза.

Като прегледа повредата, Джеферсън каза, че поправката ще струва петдесет долара.

— Ще ми направиш ли една услуга? — каза Хари.

— Би ли раздул сметката до четиристотин и петдесет?

— Хари му намигна. — Аз ще взема четиристотин, след като мисис Луис плати. Съгласен?

Джеферсън се ухили.

— Защо не. За мен е удоволствие да направя нещо за вас, мистър Луис. Я да видим сега: калник — изчукан и пребойдисан, нов фар, сменена джанта, свален и поправен преден вал, регулирани спирачки... Така, ще стане.

Когато сметката пристигна, Лайза вдигна врява до небето. Хари заяви с подчертано хрисим тон, че произшествието наистина е било случайно и застрахователната агенция ще покрие щетите, но тъй или иначе Джеферсън би бил по-доволен, ако получи чек веднага. Лайза подписа чека и му го хвърли:

— И бъди по-внимателен в бъдеще!

И така, без да подозира нищо, Лайза плати за колата на Таня.

Планът на малката вьетнамка проработи. Щом пожелаеше и преценеше, че има възможност, Хари телефонираше в ресторанта и казваше, че е сгрешил. Около единадесет и половина вечерта, когато Тото си беше легнал, а Хелгар гледаше телевизия в стаята си, Хари се измъкваше от своята спалня, заключваше вратата и тихичко се промъкваше по алеята до мястото, където Таня го чакаше във своята кола на ъгъла на шосето.

Сега животът за Хари стана една агония на обтегнати нерви и екстаз на плътта. Но път назад нямаше. Колкото по-често виждаше Таня, толкова повече я желаше. Тя рядко му искаше пари, само за някои дребни неотложни нужди, и Хари осъзнаваше, че тази вълнуваща и чувствена любовна връзка му струва твърде малко. Минаха три месеца и Таня му напомни, че трябва да платят наема. Тогава Хари отново започна да мисли как да накара Лайза да плати триста долара.

Тя току-що беше променила обзавеждането в спалнята си. Хари отиде при декоратора, русоляв хомосексуалист, който мразеше Лайза, и го убеди да прибави четиристотин долара към сметката си: триста за Хари и сто за него самия. Имаше един доста коварен момент, в който педито обясняваше на Лайза защо цената е скочила над уговореното, но за щастие тя беше много доволна от стаята, така че само помърмори малко и подписа. Така Хари я измами отново да плати неговите любовни разходи.

Една неделна сутрин, както Таня и Хари си лежаха на дивана, след като се бяха любили, внезапно тя каза:

— Моля те, разкажи ми за Диамантите на Есмалди.

— Откъде знаеш за тях? — попита изненадано Хари. Той беше отпуснат и му се спеше.

— Чела съм за тази огърлица. Много ли е красива?

— Ами... мисля, че... да. Красива е.

— Тя често ли я носи?

— Почти никога. Стои в сейфа. Жалко за огърлицата наистина. Тя няма външност за нея. На някоя красива жена би стояла наистина великолепно.

Таня се присламчи към него.

— На мен би ли ми стояла хубаво?

Хари вдигна глава, огледа голото ѝ тяло и усмихнат, кимна утвърдително.

— Повече от великолепно.

— Ако нещо се случи с нея, ти ще получиш ли огърлицата, Хари?

— Никакъв шанс. Тя я е завещала на някакъв музей. Освен това нищо няма да ѝ се случи.

Бадемовидните очи на Таня се отвориха широко.

— На музей?

— Точно така. Музеят на ювелирното изкуство във Вашингтон.

— Значи никоя друга жена никога вече няма да я носи, след като тя умре?

— Точно така.

Таня въздъхна дълбоко.

— Мисля, че това е много егоистично.

— Да, но тъй или иначе това си е нейна огърлица.

Лайза прекара една дълга седмица, изпълнена с болки и мъки. Настроението ѝ стана нетърпимо. Дори Хелгар попадеше под камшика на гнева ѝ, но най-много страдаше Хари. Доктор Горли беше дошъл за контролен преглед на Лайза и Хари нервно крачеше из хола, докато изчакваше прегледа. Докторът беше висок, слаб мъж с представителна външност и Хари го харесваше.

— Как я намирате, докторе? — го попита Хари, щом д-р Горли влезе в хола.

— Нищо обезпокоително — каза Горли. — Нормално е да има болки от време на време. Смених ѝ лекарствата. Ще почувства облекчение след ден-два.

Той също беше изпитал върху себе си острия език на Лайза, но тъй като беше една от най-доходните му клиентки, търпеше кротко обидите ѝ.

— Няма никаква опасност, нали?

— Опасност? — Горли се усмихна и поклати глава. — Тя ще живее още много години. Има чудесно сърце. Не, не се тревожете за това. Но тя има нужда от промяна. Посъветвах я да отиде за няколко седмици на яхтата. Нищо по-добро няма за нея сега от морския въздух и промяната на обстановката.

Когато докторът си отиде, Хари се качи в стаята на Лайза. Намери я в леглото. Напрегнатото ѝ лице беше изпито и измъчено, а устата ѝ превърнати от болката в тънка чертичка.

— Оня глупак смята, че трябва да направя морско пътешествие — каза тя, щом Хари затвори вратата на спалнята ѝ. — Ще отидем до Бахамите. Кажете на капитан Айнсуорт. Тръгваме в края на седмицата. Вече се обадох на семейство Ван Джонсън. Те ще дойдат с нас.

Хари беше ужасен. Мислеше за Таня. Да бъде разделен от нея за цели шест седмици! Да бъде затворен на проклетата яхта с ония

ужасни досадници Ван Джонсън.

— Но, скъпа, не мога да оставя работата си в офиса за цели шест седмици. — Протестира плахо, опитвайки се да се усмихне.

Тя го погледна продължително с гневен блясък в очи.

— Не говори глупости! Разбира се, че можеш! Мис Бърнстейн се справя с работата много по-добре от тебе. Кажу на капитан Айнсуорт.

Хари прекара по-голямата част от деня в офиса, напрягайки се да намери изход от това ужасно положение. След като обядва в Яхтклуба, се обади в ресторант „Сайгон“ и поиска да говори с Таня.

— Трябва да те видя тази вечер.

— Хари, мили, извини ме, но точно сега съм в обичайното месечно неразположение.

— Няма значение. Трябва да те видя.

Тази нощ, след като Лайза си легна, Хари се срещна с Таня на обичайния ъгъл.

— Не, няма да ходим в апартамента — каза той, сядайки до нея в малката кола. — Само слушай. Много е важно.

Той ѝ каза, че трябва да замине с Лайза за Бахамите и че няма да го има шест седмици. Болезнена тръпка спря дъха на Таня.

— Но ти не се тревожи. Аз няма да остана шест седмици каза Хари и взе ръката ѝ в своята. — Искам от тебе да изпратиш една телеграма до яхтата на трети септември. — Той извади от портфейла си сгънат на четири лист хартия. — Адресът и текстът са написани тук. Аз ще пристигна на четвърти и ще имаме цели три дни и нощи заедно, докато се върна на яхтата отново.

Две седмици по-късно, когато яхтата беше на котва в пристанището на остров Андрус преди прекосяването на Ексума Саунд по пътя за Масоу, телеграмата пристигна.

Хари беше прекарал кошмарни четиринайсет дни. Най-сетне Лайза беше в по-добро настроение, но постоянната компания на семейство Ван Джонсън го беше подлудила напълно. Четиримата тъкмо бяха седнали на слънце и пиеха следобедните си коктейли, когато един човек от екипажа донесе на Хари телеграмата. Докато четеше, Хари много добре знаеше, че Лайза го наблюдава. После ѝ я подаде.

Остров Андрус

Размислих. Моля среща на пети.

Хал Герард

Лайза го погледна подозрително.

— Какво означава това?

— Това е човекът, на когото почти бях продал парцела, тексасецът — обясни Хари. — Това е сделка за триста хиляди, Лайза.

— Откъде е разбрал как да се свърже с тебе.

— Аз постоянно поддържам контакт с него.

— Мис Бърнстейн може да се справи с това.

— Не, няма. Той не може да я понася. Ще трябва да се върна.

Сам Ван Джонсън, едър, пухкав, оплешивяващ мъж, му се яви в помощ.

— За Бога, Хари! Триста хиляди! Човече, това са маса пари! Как смяташ да се придвижиш?

Хари все още гледаше Лайза, а тя ядосано разглеждаше телеграмата.

— Баща ти искаше да продаде тази земя, мила — каза тихо, чувствайки силните удари на сърцето си. — Кажи, трябва ли да отида или не?

— О-о, отивай! Но това не значи, че той ще купи! — Лайза го погледна. — Къде ще отседнеш?

— Ами в някой мотел. Не ми се ходи в „Маджестик“, доста е тъпо.

— Значи аз няма да знам къде си?

— Но, мила, ще бъда на парцела повечето време.

— Не мога да се свържа с тебе там.

— Аз ще държа връзка с вас и ще се срещнем в Масоу.

Хари полетя за Парадайз Сити. Само час след пристигането вече беше с Таня в нейния апартамент. Любиха се дълго, нежно и страстно. Понеже знаеха, че не могат да си позволят да бъдат видени заедно в града, Таня бе уредила да им донесят храната. Вечерята пристигна от ресторант „Сайгон“, донесена от усмихнат виетнамец.

Хари беше доволен. Присъствието на Таня го омайваше и когато не реализираше физически любовта си, не му трябваше нищо друго,

освен да лежи на дивана и да я наблюдава как се движи из стаята, сервира храната или сядна на пода, за да му говори.

Сутринта на втория ден, в който бяха заедно, тя внезапно каза:

— Хари, знаеш ли колко много ми се иска да видя твоя дом. Сега имаш възможност да ми го покажеш. Ще го направиш ли?

Къщата беше затворена. Хелгар беше на яхтата, Тото и останалият персонал бяха в полагаемия им се отпуск. Сложната алармена инсталация, разположена из къщата, свързана с полицейския участък, задоволяваше Лайза и тя смяташе, че къщата е в безопасност, макар и безлюдна.

Предложението на Таня стресна Хари.

— Съжалявам, но не бих могъл. Много е рисковано. Боже мой! Ако Лайза само...

— Можем да отидем късно през нощта. Никой няма да разбере. Толкова ми се иска да видя твоя дом.

Но мисълта за това плашеше Хари.

— Прощавай, Таня, но не мога.

Когато искаш нещо, трябва да се бориш за него, беше казал Донг То толкова много пъти.

— Добре тогава! — За пръв път, откакто я познаваше, красивото ѝ малко лице стана тъжно и студено.

— Аз направих толкова много за тебе. Предоставям ти себе си винаги, когато ме пожелаеш. Надявам се, че и ти би могъл да направиш нещо за мен.

Хари се колебаеше. От изражението ѝ личеше, че ще се цупи цялата вечер, а може би и следващия ден, а времето летеше неумолимо.

— Добре-е, тръгваме.

Тя изписка радостно и се хвърли в обятията му.

Малко след полунощ той я преведе по алеята за коли до вратата откъм вътрешния двор. Тук той въртна копчето за изключване на алармената инсталация.

— Какво правиш, Хари!

— Изключвам инсталацията, защото, ако не го направя, след три минути ще пристигнат куп полицаи. Цялата къща е обхваната от тази система за сигурност и е свързана директно с полицията. Като въртна това копче, системата е изключена.

Той бръкна под една саксия с жълти бегонии и извади ключа за задната врата.

— Винаги го оставям тук — обясняваше, докато отключваше вратата. — Ако се случи да го изгубя и не успея да се прибера в спалнята си, след като съм бил при тебе, край.

Той я въведе в къщата.

Щорите и пердетата бяха спуснати и да се светнат лампите беше съвсем безопасно. Той я развеждаше из стаите. Почти три минути тя оглежда великолепно обзаведената кухня. Бадемовидните ѝ очи се бяха разширили. Баните просто я очароваха. Хари не беше преодолял страха си, но с удоволствие наблюдаваше нейното пълно смайване пред този разкош.

— Но тези кранове са от чисто злато! — възкликна тя в банята на Лайза.

— Да, така е — каза Хари. — Всички метални части тук са златни.

— Но как е възможно някой да е чак толкова богат!

— Лайза просто е.

Тя стоеше на вратата на огромния хол с ръце на гърдите. Хари я гледаше, с белите панталони и бледосинята туника, и си мислеше колко е красива. Тя оглеждаше подробно всичко, но не докосваше нищо. Погледна напълно обзаведения бар, големия цветен телевизор, стереоуредбата, плочите, мебелите, картините, закачалките. Движеше се като насън.

— И всичко това е твое, Хари?

— Нищо не е мое... Аз просто живея тук.

Показа ѝ своята спалня.

— И ти спиш в тази красива стая съвсем самичък?

— Да, но сънувам тебе.

Тя го погледна и се усмихна.

— Дали наистина?

— Разбира се. Хайде да тръгваме.

Черните ѝ очи придобиха умолително изражение.

— Моля те, Хари! Може ли да ми покажеш Огърлицата на Есмалди?

Хари се поколеба, но като видя копнежа в очите ѝ, сърце не му даде да ѝ откаже.

Заведе я в спалнята на Лайза. Когато светна лампата, Таня ахна. Стаята беше връх на разкоша, лукса и вкуса. Красотата и великолепието ѝ все още впечатляваха Хари.

— Но това е направо Страната на чудесата — прошепна Таня, пристъпвайки плахо. — Това е най-красивата стая, която някога съм виждала.

— Нали!

Хари отиде до един от тайните бутони, скътан под тоалетната масичка на Лайза.

— Какво правиш? — попита любопитно Таня, приближавайки към него.

— Отварям сейфа. Има два бутона: тук и в другия край на стаята. Този прекъсва аларменото устройство. Другият отваря сейфа. — Той прекоси стаята и натисна втория бутон, хитро прикрит в орнаментите на дърворезбата, обграждаща радиатора. Щом натисна бутона, една тайна врата в стената се откряна.

— Но това е чудесно. Моля те, Хари, позволи ми да го направя. Моля!

Хари затвори сейфа и ѝ позволи тя да натисне първия, а после и втория бутон. Тя плесна с ръце като развълнувано дете, когато вратата на сейфа се отвори.

— Ах, да можех да живея по този начин! — възкликна тя. — Това е най-великолепната нощ в живота ми.

— Почакай — каза Хари. Като се наслаждаваше на нейното възхищение, той бръкна в сейфа и извади дълга плоска кутия.

— Съблечи си дрехите.

Тя го погледна втренчено.

— Не разбирам.

— Хайде, съблечи ги!

С треперещи пръсти свали дрехите си една след друга и застана пред него. Той отвори кутийката и извади Огърлицата на Есмалди, която грееше като три наниза истински звезди.

— Не мърдай — каза той, когато Таня издаде лек вик на възхищение при вида на диамантите.

Той окачи огърлицата около тънкия ѝ врат, после я избута леко до огромното огледало и се отстри. Меката като коприна кожа, с цвят

на слонова кост, беше идеалният фон за трите реда блестящи диаманти.

Таня стоеше като хипнотизирана пред своето отражение.

— Знаех си, че тя е създадена за тебе — каза Хари с леко дрезгав глас.

Таня нищо не каза. Тя само гледаше, гледаше и гледаше себе си в огледалото. След като цели пет минути бе стояла неподвижно, Хари внимателно разкопча халкичката и постави огърлицата обратно в кутийката.

— И никой друг, освен нея няма да я носи? — каза тихо Таня, докато се обличаше.

— Точно така. Тя ще стои зад непробиваемо стъкло в музея.

Таня беше странно притихнала по обратния път към малкия апартамент. Когато влязоха, тя огледа малката, скромно обзаведена стая и лицето ѝ не изрази нищо.

— Какво значи да има човек пари, Хари — каза тя и се усмихна. — А сега хайде да се любим красиво.

За пръв път, откакто правеха любов заедно, Хари имаше неприятното чувство, че тя не е с него. Усещаше, че мислите ѝ са някъде далече. На следващия ден той трябваше да хване самолета в единадесет и четвърт за Наса. Те се събудиха късно и докато си пиха кафето, Таня внезапно попита:

— Хари, ако нещо се случи с нея, тази прекрасна къща ще бъде ли твоя? Ще наследиш ли всичките ѝ пари?

— Да. Когато се оженихме, тя направи завещание, в което остави всичко на мене. Но Лайза ще живее още дълго, докторът ми каза.

— О-о. — Таня движеше дългите си и тънки пръсти по ръба на масата.

— Но човек никога не знае какво може да се случи, нали? Тя може да умре и ти ще бъдеш свободен. Моля те, кажи ми нещо честно, Хари, ако ти беше свободен, щеше ли да се ожениш за мене?

Хари я погледна рязко. Би ли се оженил за Таня. Никога не беше мислил за това. Но като я гледаше толкова красива и с тези тревожни очи, той се усмихна и кимна.

— Разбира се. Но виж какво, миличка, тя няма да умре в близките години. Може дори да ме надживее. Хайде да забравим за това.

Таня го изгледа проникателно.

— Но ако беше свободен наистина, щеше ли да се ожениш за мене? — На Хари изведнъж му стана неприятно. Почувства в Таня нещо, което му беше непознато.

— Да, Таня, но аз не съм свободен и няма да бъда свободен. Той стана от масата. — Трябва да побързам. Времето лети.

Когато той си тръгна, Таня седна на леглото и се загледа в изящните си ръце.

Тя мислеше за огърлицата, за къщата, мислеше за Лайза.

ПЕТА ГЛАВА

Марта, Хенри, Джилда и Джони седяха около масата на терасата и разглеждаха бижутата на мисис Лоуенстейн. Джилда поиска да премери един пръстен, а после и една от великолепните гривни — златна с диаманти. Но Марта загреба набързо бижутата и ги пусна обратно в кесийката.

— Прибери ги, Хенри — каза тя и ги подаде през масата на Хенри, който ги пусна в джоба си.

Марта се облегна назад и огледа другите трима.

— А сега следващият. Мисис Уорън Крейл. Плячката е за шестстотин и петдесет хиляди. Тя е на риболов до другата седмица. Ще изиграем същия номер с почистването на килими. Трябва да разберем кой е останал в къщата.

Два дни по-късно Джилда, с черната си престилка, строгата рокля и тъмните очила, позвъни в разкошната резиденция на семейство Крейл.

Вратата бе отворена от прислужницата — слаба жена със сурово лице, която изгледа Джилда с подозрение.

Джилда си каза урока, като предишния път, но усети, че с тази жена няма да е толкова лесно.

— Мисис Крейл нищо не ми е казала за това — натъртено каза прислужницата. — За да ви пусна, трябва да имам черно на бяло писмено поръчение от самата мисис Крейл — и тръшна вратата току под носа на Джилда.

Тя от своя страна разбра, че става опасно. Прислужницата трябваше само да погледне в телефонния указател и да установи, че фирма „Ефикасно почистване на килими“ просто не съществува. Джилда се качи в колата и по най-бързия начин се върна във вилата.

Марта изслуша доклада ѝ с мрачна физиономия. Обърна се към Хенри.

— Какво ще кажеш?

— Струва си риска — каза Хенри, подръпвайки края на мустаците си. — Ние знаем къде е сейфа. Джилда и Джони се справят много добре с промъкването вътре. Да, мисля, че трябва да го направим тази вечер. Цената си струва риска.

— Но кой поема риска? — запита Джони, сядайки отсреща. — Не ти във всеки случай. Аз не влизам в къща, за която не знам нищо. Не. Трябва да се откажем от това и да опитаме някъде другаде. Дайте ми да погледна списъка.

Хенри му подаде листа и си размениха по един поглед с Марта.

Джони се загледа в списъка.

— Какво ще кажете за тези Луис, с диамантената огърлица? Защо не свием нея? — попита той.

— Това е изключено — отсече Марта.

Джони я погледна.

— Защо не? Триста и петдесет хиляди. Това са сума пари!

Марта нямаше намерение да му казва, че огърлицата бе застрахована в Нешънъл Фиделити и Мадокс от тамошния Изпълнителен отдел, който я бил насадил за пет години в затвора. Тя пазеше в тайна затворническото си минало, само Хенри знаеше.

— Казах ти, че е изключено, и край!

Джони вдигна рамене.

— Добре де. Не се впрягай. Ами мисис Алек Джаксън? Според информацията тя е на яхта някъде около Маями. Нейните дрънкулки са за около четиристотин хиляди долара. Защо да не погледаме нейното гнезденце.

— Но не разбирам защо ще се отказваме от акцията у Крейл — промърмори Марта.

— Ако ти се наемеш да я изпълниш, защо не. Аз съм аут. А за тия Джаксън какво ще кажете?

— Добре, тогава да ударим там.

Този път Джилда с лекота влезе в къщата. Тя описа ключалките на прозорците, Джони кимна с глава, разгледа схемата от „Райсън“ и се ухили.

— Лесна работа. Ще я свършим тази нощ. — Той се изправи. Беше с бански костюм и лека памучна риза.

— Отивам да поплувам.

Той слезе от терасата и се запъти към плажа.

Джилда стана бързо и отиде в стаята си. След няколко секунди се появи отново в бански костюм. Марта се обади:

— Джилда, един момент!

Джилда се спря намръщена и нетърпеливо попита:

— Какво?

— Не е необходимо да му бъдеш сянка, а също и да го гледаш така, като че ли всеки момент ще го схрускаш. Предупреждавам те. Той не е стока. Избий си го от главата.

Джилда се изчерви като домат.

— Я млъквай, дърта глупачка!

— Предупреждавам те! — каза Марта, като не пропусна да се подкрепи с един бонбон. — Той не е стока.

— Я върви по дяволите!

Джилда притича през терасата и се спусна към плажа.

— Просто я предупреждавам.

— И много тактично при това — каза Хенри сухо.

— Ще подремна. — И той се запъти към стаята си, провлачвайки лениво крака.

Джони видя как Джилда се гмурка в морето и се усмихна на себе си. Обърна се по гръб и я остави да го настигне.

— Как мислиш, дали всичко ще е наред тази нощ? — попита Джилда, плувайки изправена във водата.

— Разбира се.

— Нещо съм неспокойна.

Джони направи някаква крива физиономия, обърна се и заплува към брега.

Джилда се поколеба дали да не го последва, но като се сети, че Марта гледа от терасата, продължи да плува навътре в морето.

„Аз съм влюбена в Джони — призна си наум Джилда. — Но това не значи, че може да ме разиграва, както си поиска. Той е безцеремонен. Ако легнем заедно, после ще ме изостави и толкова. Не... Трябва хубавичко да помисля как точно да стигнем до леглото, защото на всяка цена трябва да го направим! Дали знае, че съм влюбена в него? Освен ако Марта е изплескала нещо...“

Тя почувства как мощен прилив на кръв нахлу в лицето ѝ.

Вторият голям удар мина така успешно, както и първият. Цялата операция им отне не повече от четиринадесет минути и отнесоха

бижута за не по-малко от четиристотин хиляди долара.

На връщане към вилата Джилда каза:

— Не мога да повярвам. Всичко беше толкова лесно, че чак се плаша.

— И какво страшно има? — В гласа на Джони се усещаше досада. — Тази дърта кучка хич не е глупава. Планът ѝ е страхотен. Трябва да ѝ го призная. За по-малко от седмица прибрахме стока за петстотин хиляди долара с много малко усилия и без никакви неприятности. Собствениците дори не знаят, че им няма дрънкулките. Ченгетата не са и чували за нашето съществуване. Чиста работа.

— Но още не сме видели парите — отбеляза Джилда. — Това е, което ме притеснява. Не бихме могли сами да продадем стоката. А в този вид не струва за нас и пукнат грош.

Джони се намръщи и очите му се смалиха. Не беше мислил за това.

— Имаш право. Трябва да задвижим нещата. Време е да получим нещо в брой. Ще говоря с Полковника.

Намериха Марта и Хенри отново в тревожно очакване. След като скъпоценностите бяха прегледани и върнати обратно в кесийката, Джони каза:

— Полковник, хайде утре да отидем до Аби и да обърнем в пари тази и предишната стока.

Хенри като че ли се стресна от това предложение.

— Не беше такава уговорката. Като вземем и колекцията на Крейл, тогава отиваме при Аби. Марта и аз ще се срещнем с него, а не ти и аз, Джони.

Джони му се усмихна, пресегна се през масата и грабна торбичката с бижутата. Стискайки я в здравия си юмрук, впери в Хенри мил поглед и продължи.

— Ти и аз, Полковник — каза тихо той. — Утре.

— Виж какво, — започна Марта и лицето ѝ се оцвети в пурпурночервено.

— Тихо! — отсече Джони. — Говоря с Полковника. — Той продължаваше да гледа Хенри. — Искам някакви пари, а не тези дрънкулки. Не мога да чакам. Или двамата ще отидем при Аби утре, или ще отида сам.

Хенри разбираше добре кога са го притиснали до стената. Беше му пределно ясно, че този атлетичен младеж може да го смаже като муха, ако пожелае. Джони можеше да отиде в стаята му, да намери другите скъпоценности и да офейка. Никой от тях не беше в състояние да го спре.

— Добре, Джони — каза меко Хенри. — Ще отидем двамата при Аби утре.

Джони остави торбичката с бижутата обратно на масата, кимна с глава и се оттегли в стаята си.

Марта изчака да чуе затварянето на вратата, обърна се към Джилда и изсъска злобно.

— Май ще е най-добре да започнеш да се чукаш с това копеле. Някой трябва да го озапти.

Джилда я погледна студено и си тръгна.

— Значи мислиш, че ще се справиш с него, така ли? — Марта се обърна към Хенри. — Щом Аби плати, той смръдльо ще си вземе дела и край на нашите планове. Няма да можем да му го свием.

Хенри подръпна мустака си.

— Трябва да помисля.

Марта изсумтя и се понесе тежко към леглото. Беше толкова бясна, че забрави да се отбие до хладилника, и се сети чак когато си беше легнала в леглото.

— По дяволите, мама му стара! — каза си тя и изгаси лампата.

На следващата сутрин Аби Шулман седеше зад бюрото си и си драскаше някакви фигурки на лист хартия.

Последната седмица беше извънредно неползотворна за него. Въпреки че курортният сезон беше в разгара си, абсолютно нищо не му беше минало през ръцете. Полицията беше затегнала драстично мерките за сигурност и момчетата се бяха поуплашили. През цялата седмица нямаше нито една прилична кражба на бижута.

Искрено се изненада, когато Хенри и Джони влязоха в кабинета му.

— О, Полковник, Джони, здравейте! Какво ви води насам?

— Пари — каза Джони и сложи едно куфарче върху бюрото. Аби се усмихна накриво.

— На кого ли не са нужни пари? — Малките му очички се бяха залепили върху куфарчето. — Имате ли нещо за мене?

— Да.

— Почакайте. — Аби стана и заключи вратата на кабинета.

Джони отвори куфарчето и извади три малки кожени торбички и пакет, обвит в хартия. Той разви връвчиците на торбичките и изсипа съдържанието им на три отделни купчинки върху бюрото на Аби. При вида на диамантите, смарагдите, рубините и четирите великолепни перлени наниза, дъхът на Аби секна. От години не беше виждал толкова богат улов, а той беше стар рибар.

— Златните, сребърните и платинените неща са в пакета, Аби — каза Хенри.

Те изчакаха Аби да провери различните бижута и после Джони каза:

— Застрахователната цена на всичко това е петстотин и осемдесет хиляди.

Аби си сложи безизразната физиономия и повдигна тлъстите си рамене.

— Никога не вярвай на застрахователната цена, момчето ми. Голяма грешка е. Бижутата винаги се презастраховат. Това е номер.

Той разпръсна диамантите и започна да дъха в тях. Цели десет минути проверяваше различните скъпоценни камъни, разглеждаше перлените огърлици, от време на време слагаше на едното си око часовникарско стъкло, за да разгледа по-внимателно някой диамант. През това време Джони и Хенри го наблюдаваха.

Най-накрая махна стъклото от окото си и започна да прави някакви изчисления върху лист хартия. После пусна молива и погледна Хенри.

— Добра стока, Полковник. Дума да няма, много добра. Но при сегашните пазарни условия не мога да взема за нея повече от сто и петдесет хиляди. Искаш една трета, нали? Ние се договорихме за това. То си е пладнешки обир, но такава е уговорката и няма как, аз си държа на думата. Така че ще ти платя петдесет хиляди долара. — Той се усмихна на Хенри. — Нали така?

— Ти можеш да вземеш много повече за тези неща, Аби. Хайде, стига си ме будалкал — каза Хенри, клатейки глава. — Ние очакваме поне двеста хиляди.

— Не — каза тихо Джони. — Ние или ще ти продадем тази стока за триста и петдесет хиляди, или ти няма да я купиш.

Аби се облегна на стола си с изражение на болезнено учудване.

— Вие да не сте луди! Триста и петдесет? Няма и двеста хиляди. Познавам добре пазара.

— Аз също — каза Джони. — Говорих с Барни Баум.

Лицето на Аби стана червеникавокафяво.

— Този крадец! Не ме размивай! Виж какво, Джони, аз знам какво говоря. Аз...

— Млъкни — изръмжа Джони и стана. Наведе се над бюрото и се втренчи в Аби. — Или ще ни дадеш сто и двадесет хиляди като наш дял от цялата работа, или няма да ти продаваме нищо. Това е последната ни цена!

Аби се отпусна в стола си.

— Невъзможно, Джони. Но знаеш ли какво ще направя. Ще съм съвсем на загуба. Стоката си я бива, не го отричам, но пазарът е претъпкан. Ще ви дам осемдесет хиляди. Става ли?

Джони започна да загребва с ръка диамантите и да ги изсипва в една от торбичките. Когато започна да събира и смарагдите, Аби каза:

— Почакай малко! Осемдесет хиляди! Та това е цяло състояние. Кълна ти се, Джони, че никой няма да ти даде повече от петдесет. Кълна се.

Джони пусна смарагдите в торбичката.

— Какво правиш? — попита Аби. Потта беше избила по челото му.

— Ще занеса стоката на Баум — каза Джони и пусна перлените огърлици в третата торбичка.

— Чакай, Джони, помисли малко. Барни няма да ти даде петдесет за това. Познавам го добре. Той е обирджия. — После като видя, че Джони вече завързва кесийките. Аби продължи неохотно. — Добре де. Ще ви дам сто хиляди. Това ще ме разори, но не искам да попадате в мръсните ръчички на Барни. Сто хиляди.

Джони спря заниманието си и го погледна:

— В брой обаче?

— Разбира се.

— Още сега?

Аби вдигна ръце.

— За Бога, Джони, ти имаш ли ум в главата. Как мога да държа сто хиляди тук в офиса? Ще получите парите в брой другата седмица.

— Ако не получа парите на момента, отивам при Баум — каза Джони и пусна кесийките в куфарчето.

— Но аз нямам толкова пари тук! — извика Аби и удари китки върху бюрото. — Виж какво, копеле такова...

Това вече беше грешка.

Джони протегна ръка и сграбчи ризата на гърдите на Аби. Разтърси го леко, при което главата му климна назад.

— Как ме нарече?

Аби не беше сигурен дали вратът му не е счупен. Пълното му лице пожълтя, а очите му се ококориха.

— Вземам си думите назад. — Той дишаше тежко. — Извинявай.

Джони го пусна, но със силен тласък, който едва не катурна стола назад.

— Искаме да ни се плати в брой. Ще те чакаме, докато ги събереш. Приятелчетата ще ти заемат. Хайде, тръгвай!

— Никой няма да ми вземе сто хиляди — изпъшка Аби. — Ти си луд. Аз няма да мога...

— Ясно, няма да можеш. Добре. Писна ми от тебе — каза Джони. Отивам при Баум.

Наблюдавайки всичко това, Хенри разбираше, че Джони прави пазарлъка така, както той самият никога не би могъл да го направи. Знаеше също, че ако преговаряше с него. Аби щеше да успее да го убеди за петдесет хиляди.

За следващия си ход Аби щеше да съжалява горчиво. Той натисна с крак един бутон под бюрото си и така даде сигнал на двамата въоръжени мъже, които винаги държеше на долния етаж. С всички тези доста разнообразни клиенти той никога не беше сигурен и не знаеше кога ще му се наложи да бъде защитен. Стори му се, че този момент е точно такъв.

— Почакай, Джони. Ти направо ме ограбваш, но ще се опитам да направя нещо. Трябва ми поне малко време. Защо не дойдете пак? Можете да оставите стоката в моя сейф. Не мога да събера сто хиляди за пет минути.

— Давам ти три часа, Аби — каза тихо Джони. — Ще те почакаме тук.

Аби се поколеба за миг, но помръдна рамене в знак на съгласие, стана и си взе шапката.

— Добре. Ще опитам.

Докато той отключваше вратата, Джони се обади:

— Аби!

— Сега пък какво?

— Без номера.

Двамата се спогледаха и Аби се насили да се усмихне.

— Разбира се, Джони, не бъди толкова подозрителен. Ще се върна колкото е възможно по-бързо.

Аби излезе и те чува заглъхващите му стъпки по коридора в посока към асансьора.

— Хубава работа свърши, Джони — каза Хенри. — Аз не бих се справил така добре сам.

Джони го гледаше с безразличие.

— Повече от ясно е, че не би се справил.

Внезапно вратата на кабинета се отвори и двете горили на Аби нахълтаха вътре. По-едрият беше един огромен негър, над шест фута висок и с рамене като врата на хамбар. Обръснатата му глава блестеше от пот, а плоските черти на лицето му бяха груби и недодялани. Казваха му Джъмбо и това име всяваше страх в крайния квартал, където живееше. Другият беше Ханк Борг, около двадесетгодишен пияница, бял, слаб и с лице като на плъх, цялото нашарено от акне. Той държеше един тридесет и осем калибров автоматичен пистолет и в змийските му очи просветляше налудничав блясък.

Хенри почувства страха като леден душ, който го облива от глава до пети. Видът на негъра великан го ужасяваше.

За част от секундата Джони грабна куфарчето и стана. Хенри го погледна и видя тънката бяла линийка, която обграждаше устата му. Джони се отдръпваше гърбом и наблюдаваше Ханк.

— Хайде, стреляй, нищожество! — каза меко Джони. — На Аби ще му хареса.

Ханк дрезгаво изръмжа през зъби:

— Ще ти счупя гадния крак, ако не оставиш куфарчето на масата.

Джони продължаваше да се отдръпва на заден ход. Вече се беше отдалечил от бюрото и имаше простор за действие.

— Спокойно, Полковник — каза той. — Тоя тъпак няма да посмее да стреля. Само блъфира.

Ханк погледна притеснено негъра.

— Свършвай с него. Губим време.

Огромният негър разтегна ужасното си лице в подигравателна усмивка.

— Хайде, малкия, прави каквото ти казват!

Джони пусна куфарчето на пода.

— Ела и си го вземи! — каза той. Лицето му беше безизразно, ръцете му висяха до тялото.

За да стигне до Джони, негърът трябваше да мине покрай Хенри и да заобиколи бюрото. Движенията му бяха доста бързи. С туптящо до пръсване сърце, Хенри протегна крака си, когато негърът се промъкваше покрай него. Мексиканският му ботуш удари в глезена на черния. Оня се спъна и точно когато се опитваше да запази равновесие, Джони се хвърли върху гърба му, заби пръсти в лицето му и го събори на колене. После скочи и ритна негъра право в лицето. Кожата му се разцепи като люспа на презрял домати и кръвта опръска обувката на Джони. Негърът изпъшка, разклати глава и започна опити да се изправи, докато кръвта обливаше лицето му. Джони изчака зашеметеният великан да се изправи на коленете си и му нанесе мощен каратистки удар във врата. Очите на негъра се обърнаха и той се строполи върху вехтия килим на Аби.

Джони се обърна към Ханк, който се оттегляше боязливо назад.

— Махай се! — спокойно каза Джони.

Ханк се обърна и избяга.

Джони погледна кървящия негър, после погледна към Хенри.

— Добре ли си?

Хенри притискаше ръка към сърцето си. Дишаше трудно. Тази кратка, но жестока схватка го беше поразтърсила, но той кимна утвърдително.

— Сигурен ли си?

— Да, добре съм.

Джони се усмихна под мустак.

— Още те бива, Полковник. Казах го преди и пак го казвам. За тоя номер с крака трябваше доста кураж. Ти ми го сервира на чинийка тоя орангутан.

Той хвана десния глезен на Джъмбо и го извлече от офиса, влачи го по целия коридор до стълбите. После с мощен ритник изтласка

огромното тяло надолу по дългия ред стълби чак до долната площадка, където се приземи с грохот.

Скритият зад чупката на коридора Аби наблюдаваше всичко това и очите му без малко да изхвърчат от орбитите. Когато беше напълно сигурен, че Джони се е върнал обратно в офиса, той отиде до Джъмбо, плесна го няколко пъти по лицето и го издърпа така, че да се облегне на стената.

Джъмбо изстена и тръсна глава.

— Върви по дяволите! Безполезна купчина месо! — изсъска му Аби и взе асансьора до най-долния етаж, защото сега единственото, което му оставаше да направи, бе да изнамери отнякъде сто хиляди долара кредит.

Точно след три часа и пет минути той влезе в офиса с мазна усмивка върху пълното лице. Постави едно куфарче върху бюрото.

— Всичко е уредено, Джони. Доста се поизпотих, но намерих парите — каза той. — Преброй ги!

Джони отвори куфарчето, извади парите и ги раздели на две, като даде половината на Хенри. Преброиха ги. Бяха сто хиляди в петдесетдоларови банкноти.

— Добре — каза Джони и плъзна две от кожените торбички към Аби. Отвори третата, извади троен наниз перли и го пусна в джоба си. След което плъзна и тази торбичка към Аби.

— Ей, какво правиш? — възкликна Аби. — Аз току-що купих тези перли!

— Тези не си купил. Това ти е глобата. Предупредих те — без никакви номера — каза Джони, приближавайки се до Аби, който снишаваше глава с намаляването на разстоянието. — Ако още веднъж ми изиграеш такова театро, ще ти счупя врата.

Отиде до вратата и кимна на Хенри:

— Да тръгваме, Полковник!

Без да поглежда към Аби, Полковника стана и тръгна заедно с Джони към асансьора.

През това време Лайза и Хари се бяха върнали вкъщи. Макар и да изглеждаше по-добре след екскурзията, Лайза все още имаше болки. Новите лекарства нямаха особен ефект. Беше все така раздразнителна и постоянно ковеше на Хари, че не е продал тексаския парцел. Но този път Хари не се разстройваше много от критиките на Лайза. Беше

прекарал три незабравими дни и три незабравими нощи с Таня, които си заслужаваха абсолютно всичко, което му се налагаше да понася от Лайза.

Освен това знаеше, че след два дни предстои ежегодното общо събрание на корпорацията „Магазини на самообслужване Коен“ в Сан Франциско. Лайза винаги присъстваше на тези събрания и Хари се надяваше да се измъкне с извинението, че достатъчно дълго е отсъствал от офиса. Но надеждите му бяха напразни. В пристъп на оптимизъм той дори беше предупредил Таня, че ще бъде свободен две поредни нощи. Така, когато Лайза съобщи, че не се чувства достатъчно добре, за да присъства на събранието, и че Хари трябва да отиде като неин представител, той едва не припадна. Нямаше никакъв начин за излизане от положението и му се налагаше да замине.

Същата нощ се измъкна и отиде с Таня в апартамента, за да ѝ съобщи неприятната новина.

Таня поклати глава с погребално изражение:

— Това е съдба, Хари. Вярваш ли в съдбата?

— Да — отговори Хари, който твърде малко се интересуваше от съдбата точно в този момент. — Ужасно гаден късмет. Но какво да се прави! Трябва да замина.

— Тя ще остане сама, така ли? Само със сестрата?

— И другата прислуга. Няма нужда да се тревожиш за нея.

— И ще си легне в десет и половина, както ти ми каза? Със сънотворно, нали? — каза Таня, гледайки встрани от Хари. — Колко жалко за нея, нали?

— О, я остави това. — Хари я прегърна. — Знаеш ли какво? Нещо много наоблечена ми се виждаш.

Таня се усмихна.

— Това може да се поправи много бързо... И няма ли да ѝ идват гости, докато те няма?

— Не. Тя прави партита само когато аз съм тук. Хайде, стига, Таня. Съблечи тези дрехи!

Хари се върна вкъщи около два сутринта. Влезе и безшумно се придвижи до стаята си. Там го чакаше изненада, от която вълна студена пот изби по гърба му. В далечния край на коридора спалнята на Лайза беше отворена и лампата ѝ светеше.

— Хари? — строгият, обвинителен глас смрази в ужас сърцето му.

Успя някак да се овладее и бавно се придвижи по коридора, като спря пред отворената врата на Лайза.

Тя беше седнала в леглото. Един том от „Война и мир“ лежеше отворен от едната ѝ страна. Изпитото и измъчено от болките лице беше бледо и големите очи блестяха върху него.

— Къде беше?

На Хари му стана съвсем ясно, че ако не успее да се измъкне някак от това положение, щеше лошо да загази. Той влезе в стаята, затвори вратата и запита.

— Защо не спиш, Лайза? Болки ли имаш?

— Къде беше?

— Не можах да заспя. Отидох да се поразходя. Той се приближи до леглото и седна до нея.

— Да се поразходиш? По това време. Минава два. Не ти вярвам!

— Лайза, моля те... — Хари успя да направи нещо като усмивка на лицето си, докато потта се стичаше по гърба му. — Имам си достатъчно проблеми. Не исках да те занимавам със себе си. Напоследък спя много лошо. И аз имам своите проблеми. Разбрах, че най-доброто, когато не мога да заспя, е да стана, да се облека и да се поразходя. Като се върна, почти веднага заспивам.

Подозрение присветкваше в очите ѝ.

— Някоя курва ли си си намерил? — цинизмът в гласа ѝ смрази кръвта на Хари.

„Господи! Става опасно!“ — помисли си той.

— Лайза, как можеш да говориш такива неща? — Той трябваше да бъде безкрайно убедителен, и макар да му се повдигаше от собственото му лицемерие, Хари се протегна напред, поглеждайки я право в очите. — Ти и аз изживяваме заедно този кошмар. Да, това е кошмар, а не брак, какъвто трябваше да имаме, но аз приех това положение заради тебе. Няма друга жена в живота ми, освен тебе. Ако не ми вярваш, значи не държиш на мене. Защото аз съм ти казвал преди, а ти го казвам и сега, че първия път, когато се любихме двамата, беше най-хубавият момент в живота ми. Беше толкова изключителна, мила. Мога да живея с този спомен завинаги.

Като чу да казва тези думи, Хари се засрами от себе си. Но толкова го беше страх, че лъжите сами си излизаха от устата му. Докато Лайза го гледаше мълчаливо, мина една дълга и напрегната минута. После трепна с рамене и каза:

— Добре, Хари. Разбирам. Сега иди да поспиш. Предстоят ти два дни, изпълнени с доста работа.

Хари бавно се изправи. Още не му се вярваше, че тя е приела версията му, и така му се искаше да престане да го гледа с тези подозрителни очи.

— Да. Надявам се, че сега ще засия.

Когато той стигна до вратата и най-сетне почувства, че е спасил положението, тя го извика:

— Хари!

— Да, мила?

— Моля те, не излизай повече на разходка. Така се притесних. Телефонирах в твоята стая и никой не ми отговори. Изплаших се за тебе. Ако не можеш да заспиш, моля те, ела и поговори с мене. Нали ще го направиш?

Хари разбра в какъв капан е попаднал и сърцето му се сви.

— Разбира се, мила. Няма да се повтори повече!

Хенри прекоси бавно белите и сини плочки на терасата, за да отиде до Марта и Джилда.

— Е, какво стана? — нетърпеливо запита Марта. — Взехте ли парите?

Хари се отпусна в един стол. Още се чувстваше леко разтреперан.

— Джилда, мила, би ли ми донесла едно силно уиски?

Като видя посивялото му от бледност лице, Джилда бързо прекоси всекидневната и отиде до барчето.

— Взехте ли парите? — Марта удари с длан бамбуковата маса.

— Джони ги взе.

— Джони? — Гласът на Марта се повиши. — Къде е той?

— В стаята си.

— Значи Джони ги взе! — Марта разтреса туловището си, от което столът изскърца продължително. — Не можа да се справиш с него, така ли? Направо ще получа удар!

— Успокой се. Аз никога не бих успял да ги взема сам. Добре че не останахме съвсем без нищо — каза Хенри и след кратко колебание продължи: — Знаеш ли какво си мисля... Ние май сме вече стари за тази работа.

— Искаш да кажеш, че ти си вече стар. Аз не съм — злобно му отвърна Марта.

Джилда донесе уискито с вода.

— Благодаря ти, мила моя — каза ѝ Хенри и пое чашата. Изгълта половината от съдържанието ѝ, остави я на масата и докосна устни с носната си кърпичка.

— Престани да се държиш като някое чучело, Хенри! — извика нетърпеливо Марта. — Кажи какво стана.

Хенри ѝ разказа какво стана.

— Истината, Марта, е тази, че щяхме да останем и без грош, ако не беше Джони. Аби щеше да ни изиграе. Ония двама главорези щяха да отмъкнат всичките ни скъпоценности, а после Аби щеше да се направи, че нищичко не знае за това.

Тази новина потресе Марта. Огромната ѝ плът се разтрепера.

— Смятах, че можем да се доверим на Аби.

— Можем ли въобще да се доверим на когото и да било.

Джони излезе на терасата. Подхвърли пачка с петдесетдоларови банкноти върху масата.

— Заповядайте, моля, шестдесет и шест хиляди, шестстотин шестдесет и седем долара. Разделете ги помежду си. Аз си взех моя дял.

— А онази перлена огърлица? — каза нападателно Марта.

Джони се усмихна иронично.

— Остава за мене. Полагат ми се вредни.

Той отиде до един стол и седна.

— Това, което и тримата не можете да разберете, е, че вие сте се захванали с голяма операция, която нямате достатъчно сили да доведете докрай. Тая игра се играе жестоко и грубо. Аз я изнесох на гърба си, така че взимам най-големия дял.

Марта беше на път да избухне, но един поглед отправен от Хенри я възпря. Той заговори със спокоен и тих глас.

— Разбирам мотивите ти, Джони, но ако трябва да бъдем честни, не можеш да не признаеш, че това си беше план на Марта. Наистина

реализацията без тебе беше невъзможна, но все пак тя беше измислила ходовете и разработила всичко до детайл. Струва ми се, ще е най-правилно, ако разпределим стойността на перлената огърлица помежду си.

Джони се засмя шумно с отметната назад глава.

— Какви смешки ми разказваш? Кой се спазари с Аби? Кой отстрани черната маймуна? В края на краищата кой взе бижутата? Е, да, нейна била идеята. Всеки може да си има идеи, но това съвсем не значи, че може да ги реализира. Никой от вас не би могъл да вземе сто хиляди от Аби, ако аз не се бях справил с него. Така че мълчете си по-добре!

Той се обърна към Джилда.

— Яде ли ти се някъде навън. Искам малко да променя обстановката. Знаем едно хубаво ресторантче край морето. Искаш ли да дойдеш?

Джилда бързо преодоля изненадата и объркването си от тази внезапна покана. Стана и каза бързо:

— Да. И аз бих желала нещо такова.

— О'кей. Облечи се и да тръгваме.

Лицето ѝ леко се изчерви и тя забърза към стаята си.

„Той май е на път да лапне въдицата“, помисли си щастливо тя, сваляйки банския костюм. „Само умната, бебче, и ще го имаш завинаги“.

А на терасата Джони си запали цигара и заговори:

— Вдругиден смятам да хвърлим едно око на къщата на семейство Крейл. Мисля, че ще мога да вляза, ако облека електричарския костюм. Нищо не разсейва подозрението така добре, както една униформа. После ще свършим работата. Бижутата там са за шестстотин и петдесет долара. Ще ги продам на Барни Баум. С Аби нямаме работа повече. Ще ги дадем на Барни за триста. Това значи, че вашият дял, на тримата, ще бъде двеста долара.

— Ти за какъв се мислиш, бе? — Марта беше побесняла. — Аз планирам тук нещата, Хенри определя цените! Ясно ли ти е?

— О-о, я млъкни, дебелано — рече Джони. — Този удар е мой. Никой от вас не би могъл да се оправи с Баум. Доста старички сте.

Хенри забеляза, че Марта ще избухне, и тихо каза:

— Прав е, Марта. Добре, Джони, оставяме това на тебе.

Марта беше толкова ядосана, че не можеше да говори. Само тлъстините ѝ се тресяха.

Джилда излезе на терасата, облечена в семпла синя рокля. Изглеждаше скромна и красива. Когато Джони ѝ хвърли кратък поглед, стори ѝ се, че в очите му се появиха проблесъци на интерес.

Двамата се качиха в кадилака и потеглиха.

— Получи ли си парите вече? — попита Джони, докато прелетяваха скоростно по крайбрежното шосе.

— Хенри ми ги пази.

— Да не се минеш?

— Аз имам доверие на Хенри.

— Радвам се за тебе.

Последва дълга пауза, след което Джилда каза:

— Трябва да внимаваш с Марта. Тя те мрази.

Джони се изсмя.

Ресторантът, в който отидоха имаше широк кей навътре в морето, върху който бяха масите и дансингът. Светеха разноцветни лампички и оркестърът свиреше суинг. Беше пълно с хора.

Докато се придвижваха до тяхната маса, Джилда усети, че представителите на мъжкия пол в заведението я проследяват с явен интерес. Тя вирна брадичката си и леко позавъртя бедра. Харесваше ѝ да я гледат и така нескрито да ѝ се възхищават.

Обслужиха ги бързо и изрядно. Храната беше отлична. Докато похапваха коктейл от стриди, Джилда забеляза една жена от другия край на платформата, която седеше сама на маса и втренчено гледаше Джони. Беше на около тридесет и шест или тридесет и седем години. Слаба, руса, облечена в скъпа, но семпла бяла рокля. Имаше класически черти на лицето, студени и чувствени. Стъклените ѝ сини очи не изпускаха Джони.

А той, отпуснат и в прекрасно разположение на духа, беше в пълно неведение, че някой го изучава подробно.

— Последния удар ще направим вдругиден през нощта — рече той, привършвайки с коктейла. — М-м, беше много вкусен!

— Направо чудесен. Имаш предвид къщата на семейство Крейл?

— Точно така. След това се омитам.

Болезнена тръпка премина през тялото на Джилда.

— Тръгваш си, така ли?

Той вдигна очи с намръщен поглед.

— Разбира се. Да не мислиш, че ще остана в тоя напудрен приют повече от необходимото.

Джилда притисна ръце до гърдите си.

— Къде ще отидеш?

— О, Боже. Нали ти казах, в Кармел.

Сервираха им писията в сос от стриди с трюфели, но Джилда усети, че е изгубила апетита си.

— Джони...

Той беше започнал своята порция.

— М-м-хъ?

— Трябва ли да бързаш толкова. Разполагаме с вилата за още две седмици. Защо не останеш? — Джилда побутваше с вилицата храната в своята чиния. — Бихме могли да се опознаем по-добре.

Джони се ухили и напъха с помощта на вилицата парче стриди в устата си.

— Не виждам причина да не се опознаем по-добре още тази вечер? Какво ще кажеш?

Джилда цялата настръхна. Лицето ѝ се изчерви. Продължаваше да го гледа втренчено.

Виждайки нейното изражение на шок и възмущение, Джони направи отегчена гримаса, вдигна рамене и рече:

— Добре де, все едно нищо не съм казал.

Довършиха храненето си в пълно мълчание. Джилда имаше чувството, че всеки момент ще се задави. Като привърши с вечерята си, Джони най-после забеляза втренчения поглед на онази жена. И преди това имаше смътното чувство, че някой го наблюдава. Той обърна бавно глава и срещна погледа на жената, която гледаше право в него, докато въртеше между пръстите си чашата с вино. Откровеният прелъстителен поглед изразяваше недвусмислена покана. Продължаваха да се гледат един друг още две-три секунди. Джилда, която наблюдаваше размяната на погледи, каза рязко:

— Да не би да си се размечтал нещо, Джони?

Той откъсна очи от жената и се усмихна накриво.

— Една дама ей там здраво я е чукнал хормонът. Май че търси мъж.

— Да. Ужасна жена. Курва. — Джилда с усилие успя да не издаде паниката в гласа си.

Джони се усмихна цинично.

— Така ли мислиш? Аз не мисля така. Тя поне е откровена. Направо ми казва, че ме желае. Точно такива жени харесвам. Тя пести времето на мъжа. Тези женски увъртания: не, да, може би, по-късно, ме отегчават ужасно.

Джилда изтласка встрани чинията си. Леко ѝ се гадеше.

— Разбрах. Извинявай, че те отегчих.

Джони вдигна рамене, изразявайки безразличие.

— Какво да се прави. Всеки е такъв, какъвто е.

Нощта, луната, морето, цветните светлини, музиката — всичко опротивя на Джилда.

— Така ли? — гласът ѝ трепереше. — А няма ли такова нещо като любов?

Джони се облегна на стола и повдигна вежди.

— О, хайде, коте, нали си голямо момиче! Какво е любовта, ако не секс?

Той се наведе над масата и впи в нея горещ, подканящ поглед. — Хайде да се махаме оттук. Да отидем долу на брега. Аз те желая, ти също ме желаеш. Виждам го в очите ти. Хайде да се изучаваме, коте! Да подпалим един пожар тая нощ.

Джилда грабна чантичката си. Ноктите ѝ се впиха дълбоко в меката материя.

— Как можеш да ми говориш така? Джони! Аз те обичам! — Лицето ѝ беше бледо и устните ѝ трепереха.

— О, Боже! Какви ми ги говориш, коте? Виж какво, аз...

Джилда стана от стола си. Говореше тихо, така че никой друг, освен Джони да не може да я чуе. Гласът ѝ беше несигурен.

— Приятно прекарване. Забавлявай се с оная курва, ей там. Можеш да се прибереш пеша. Марта беше права. Ти не си стока.

Тя бързо се измъкна покрай масата и напусна кейчето.

Джони стоеше неподвижно. Обхвана го ярост. Едва възпря силното си желание да измете всичко от масата на пода.

Любов, брак — тези неща не го интересуваха! Една жена не можеше да има постоянно място в живота му. Той желаше силно да

има своя гараж, бързите коли около себе си и мъже, с които да си говори за коли.

Вечно някакви усложнения, мислеше той в яда си. В момента, в който видя Джилда, той я пожела физически, но не за постоянно. Той знаеше, че няма да я желае вече, когато започне да боядисва прошарените си коси. Той я желаше сега, в този момент. Мисълта да живее постоянно с нея, дори след като физическото привличане угасне, тя да се грижи за дома му, да го смърря за мръсните обувки, да му готви ужасните гозби за закуска, обяд, вечеря и обратно, и това ден след ден... Да му мърмори, че е закъснял, когато е работил по някоя кола до късно... Ужас! Не! За нищо на света! Това не беше по неговите сили.

Нисък, мелодичен глас прекъсна мислите му:

— Изостави ли те?

Джони се стресна и видя, че русата жена е прекосила платформата и сега седеше срещу него, на мястото на Джилда.

Щом я поогледа, видя тежкия бюст под бялата рокля, студената, изтънчена красота на лицето, Джони усети сексуална тръпка.

— Да, така май стана — рече той. — Малко тип девственица си пада.

Жената се изсмя шумно. Смехът ѝ беше възбуждащ, като всичко друго в нея. Отметна назад глава и откри една красива шия, както и ред великолепни зъби.

— И на мен така ми се стори. Но аз определено не съм от този тип. Как се каваш?

— Джони.

— Джони... Харесва ми. Аз съм Хелън. — Студените сини очи направо го пронизваха. — Защо да губим време, Джони? Знаем какво ти се иска. Аз искам същото. Да тръгваме ли?

Джони щракна с пръсти към един преминаващ наблизно сервитьор и поиска сметката!

— О-о, остави това! — каза тя нетърпеливо и стана. — Тук ме познават добре. Ще се погрижат за сметката ти.

Значи така, помисли си Джони. Тази мръсница плаща, а аз трябва да предоставя стоката.

Докато крачеха заедно с русата към изхода, погледите на всички присъстващи в ресторанта бяха вперени в Джони.

Джилда се изкачи по стълбите към терасата. Марта току-що бе привършила с вечерята си. Хенри, който в момента си наливаше бренди, погледна с изненада.

— Къде е Джони? — попита Марта, като видя, че Джилда е сама.

Джилда въобще не се спря. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя повдигна рязко рамене и каза:

— Не знам и не ме интересува!

Чуха я как затръшна вратата на спалнята си.

Марта тъкмо си изваждаше един шоколадов бонбон от голямата кутия, която Хенри ѝ беше донесъл. Спря, като чу трясък, и погледна Хенри.

— Сега пък какво става?

Хенри поклати глава с малко тъжно изражение:

— Млади хора... Солта на живота им е да се карат. Не помниш ли ти, като беше млада?

— Той не е стока! — изръмжа Марта злобно. — Разбрах го, щом го видях. Проклет негодник.

— Не бих употребил чак такива думи — рече Хенри и отпи от брендите си. — Изкара ни доста пари.

Докато Джилда лежеше на леглото си с лицето забито във възглавницата и плачеше, Джони седеше отдясно на русокосата, която шофираше своя „Мъркюри Хедър“ по крайбрежното шосе. От време на време тя слагаше ръката си на бедрото му, високо над коляното и стискаше мускула.

— Навсякъде ли си така твърд, Джони? — попита.

— Почакай и ще видиш — засмя се той.

Тя го погали с поглед. Очите ѝ блестяха, устата ѝ се изви в чувствена усмивка.

— Ти няма да бъдеш разочарован. Чудя се аз дали няма да съм?

— Почакай и ще видиш. Къде отиваме?

— Вкъщи. Скъпият ми съпруг — стар и импотентен — е в Ню Йорк. Пръстите ѝ се впиха дълбоко в мускулите на Джони. Той отмахна ръката ѝ с нетърпелив жест. Минаха през висока градинска порта и спряха пред импозантна къща, цялата потънала в тъмнина.

— Робите ми спят — каза Хелън, докато излизаха от колата. — Не вдигай шум.

След няколко секунди бяха в обширна, луксозно обзаведена спалня. Хелън отиде до леглото, после се обърна с лице към Джони, който се приближаваше към нея. Дишането ѝ беше учестено. Имаше нещо странно, почти налудничаво в стоманеносините ѝ очи. Изведнъж замахна с дамската си чантичка и удари жестоко Джони през лицето. Металната катарاما поряза дълбоко носа му от едната страна. Той се дръпна рязко назад, едновременно изненадан и разгневен. Кръвта се стичаше по лицето му и капеше върху ризата. Тя замахна отново, но Джони улови китката ѝ и измъкна чантичката. И двамата бяха оплескани с кръв. Джони скъса стремително бялата рокля и хвърли Хелън върху леглото.

Около четири часа на следващата сутрин Марта се събуди от усещането за глад. Тя лежеше в тъмното, колебаейки се дали да се опита да заспи отново или да отиде до хладилника. Както винаги, хладилникът надделя. Тя светна лампата, сложи си халата и се затътри към кухнята. Изборът ѝ падна върху едни спагети с лук, домати, а също и кълцано телешко. Тъкмо посягаше за купата с ястието, когато чу да се отваря врата и после внимателно да се затваря. Тя се насочи към коридора с намръщено лице и видя как Джони безшумно се придвижва към спалнята си. Като забеляза тъмния ѝ силует на фона на кухненската врата, той се спря и каза:

— Здравсти! На червото ли си угаждаш? Подкрепяш се, а?

— Няма значение какво правя аз! — отсече тя. — Ти какво правиш?

— Какво мислиш, че правя? Лягам си.

Марта светна лампите в коридора. Вторачи се в Джони и замръзна от ужас.

Засъхнала кръв украсяваше лицето му. Имаше дълбока прорезна рана от едната страна на носа. Бялата му риза беше нашарена от големи кървави петна.

— Какво си правил, за Бога? — попита Марта с треперещ глас.

— Чуках се с дива котка — каза Джони и се ухили. — Лека нощ!
— Влезе в спалнята си и затвори вратата.

Марта усети, че е изгубила апетита си. Изгаси лампите и се върна в леглото. Чукал се с дива котка. Какво може да значи това? Имаше лошо предчувствие, че Джони е на път да вкара всички тях в ужасна бея. Толкова кръв! Какво ли е правил?

Докато се случваше всичко това в Парадайз Сити, Хари Луис лежеше буден в стаята си в хотел „Хилтън“, Сан Франциско. Ежегодното общо събрание мина гладко без проблеми. Акционерите бяха доволни, но не и Хари. Той съзнаваше ясно, че директорите на „Магазини за самообслужване Коен“ го смятаха за един обикновен жиголо. Членовете на управителния съвет не намираха за нужно да разговарят с него. Въпреки че Хари беше събрал всички книжа, изпратени на Лайза във връзка със събранието, беше направил бележки, задавал въпроси, той все пак знаеше, че тези мъже с продълговати лица го смятат за един обикновен смешник.

„Копелета!“ — помисли Хари и се хвърли в леглото. „Ех, Боже! Дано да имам късмет, ще им го върна някой ден!“

После, за да успокои кипящия си мозък, обърна мислите си към Таня. Мислеше за нея с дълбока обич. Но как щеше да намери начин да се вижда с нея в бъдеще? Повече няма да посмее да се измъква нощем от стаята си. Това ще е прекалено голям риск. Беше попаднал в дяволски капан. Неделните сутрини ще са единственото възможно време за срещи, но Лайза може да спре и игрите му на голф. Тревожен и търсец разрешение на трудния си проблем, Хари най-после заспа.

Малко след осем часа на следващата сутрин той беше разбуден от дискретното жужене на телефонния апарат. Прозявайки се, той вдигна слушалката.

— Да?

— Мистър Луис? Доктор Горли е, от Парадайз Сити.

Хари се събуди напълно за миг и седна в леглото.

— Да? Какво има?

Докато слушаше спокойния тих глас на доктора, студена пот обля лицето и тялото му.

— Какво казвате? — Гласът на Хари беше станал напълно беззвучен. — Лайза е мъртва! Убита ли? Да не сте полудели? Какво казвате?

Той отхвърли завивките и седна на ръба на леглото.

Тихият спокоен глас продължаваше да говори. Хари затвори очи. Не можеше да повярва на това, което докторът му казваше.

— Да, разбира се. Идвам. Да... още с първия самолет. Какво, какво?

— Огърлицата на Есмалди е открадната — каза Горли. — Това изглежда е мотивът за убийството, мистър Луис. Полицията е тук. Искат да поговорят с вас.

Хари затвори телефона и остана неподвижен на мястото си.

Лайза е мъртва! Убита!

Той мислеше за нея, за всичко, което бе направила за него, за яростните ѝ настроения, за сакалото ѝ болезнено тяло, за жалкия ѝ гърбав нос.

Убита!

Той си пое дълбоко въздух на кратки пресекулки. Продължаваше да седи на ръба на леглото, опитвайки се да овладее емоциите си.

Лайза мъртва! Това не можеше да бъде възможно! После в главата му постепенно просветна мисълта, че най-сетне е свободен. Сега той притежаваше всичко, което беше нейно. Сега вече нямаше нужда да се промъква като крадец и да измисля лъжи...

Той стъпи малко неуверено на краката си и започна да си събира багажа.

Фло влезе с масичката на колелца в стаята на Марта. Тя сервира закуската и се усмихна дружелюбно, показвайки огромните си бели зъби.

— Има малка изненада тази сутрин, мис Марта.

Марта седна в леглото и протегна напред шията си, доколкото ѝ беше възможно, за да надникне, когато Фло отмести сребърния капак. Шест рохки яйца на очи в гнезда от черен дроб на тънки препечени филийки и четири резенчета пушена съомга, навити на фунийки. Очите на Марта се разшириха от удоволствие.

— Това е истински шедьовър, Фло — каза тя. — Чудесна идея!

Фло грейна от щастие. Тя винаги измисляше някакви изненади за закуска и беше щастлива, като видеше, че дебелията ѝ господарка е възхитена.

Марта започна да се храни и понеже видя, че приближава девет часът, пусна транзистора, който беше винаги настроен на радиостанцията в Парадайз Сити. Марта обичаше да слуша всички Местни новини.

Тъкмо беше изяла първото яйце и започваше второто, когато чу сигнала за девет часа.

Три минути по-късно тя беше забравила закуската и беше станала от леглото. Лицето ѝ беше преbledняло и добило цвят на лой, а по челото ѝ избиха капчици пот. Тя намъкна с усилие халата си, докато вървеше припряно по коридора към терасата.

Хенри и Джилда пиеха сутрешното си кафе под лъчите на ранното слънце. Като видяха Марта, задъхана и тревожна, и двамата скочиха на крака.

Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да си възвърне способността да говори нормално. Тогава тя им каза това, което чу по радиото преди минути. Лайза Луис, най-богатата жена в Парадайз Сити и четвъртата по богатство в света, е била преbita до смърт тази нощ и известната Огърлица на Есмалди е била открадната.

— Оня мръсник е! Оня кучи син, Джони! — изкряска истерично Марта. — Той знаеше за огърлицата! Нали искаше да я открадне! Аз му казах да не го прави! Но той го е направил и я е убил. Гадното копеле. Аз го сгащих, като се прибираше снощи. Целият беше в кръв! Господи! Хенри, загубени сме. Тази проклета огърлица е застрахована при Мадокс. Чу ли? Загубени сме. — Тя се строполи в един стол и продължи да стене.

Хенри изведнъж се почувства много стар и немощен. Сърцето му започна да бие неравно. Беше изгубил способността си да мисли. Заговори, като се запъваше пред всяка дума.

— Аз не мога да повярвам. Джони не може да направи такова нещо.

— Казах ти, че го видях как се промъква тайно снощи в четири часа. Целият беше оплескан с кръв. — Марта крещеше и повдигаше нагоре огромния си бюст, опитвайки се да събере дъха си. — Кой друг би могъл да отвори сейф „Райсън“? Той знаеше разположението! Копелето се е опитало да ни измами. Влязъл е, тя го е хванала и той я е убил. После е взел огърлицата. Хенри! Край с нас!

— Млъкни! — изкрещя грубо Джилда. — Откъде знаещ, че той го е направил.

Тя се затича през терасата по коридора към стаята на Джони. Отвори вратата със замах и спря с ръка на устата.

Джони спеше. На лицето си имаше прорезна рана и много засъхнала кръв. На пода се валяше риза, и тя цялата на кървави петна. По голите му ръце имаше драскотини. Драскотини от нокти.

Джилда изтръпна в ужас. Тя отиде до него, хвана го за раменете и го разтърси силно.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Хари слезе в Парадайз Сити, на летището го чакаше ролса с Тото зад волана. Малкият японец беше като зашеметен. Щом Хари го попита за Лайза, той само поклати глава и промърмори:

— Лошо, лошо, лошо.

И това беше всичко, което Хари разбра от него.

Ролсът спря пред къщата и Хари изтича по стълбите. В алеята видя паркирани пет полицейски коли. А когато влезе във фоайето, то му се стори пълно с униформени и цивилни полицаи.

Капитанът от полицията Фред Таръл излезе от всекидневната и му се представи. Това не беше необходимо, защото Хари беше виждал често капитан Таръл на игрището за голф и беше чувал за него, че е високо квалифициран и надежден полицейски служител. Щом влязоха двамата във всекидневната, Таръл каза:

— Обирът и убийството са станали между единадесет вечерта и три часа сутринта. Това е най-близкото, което медицинската експертиза може да определи.

Хари седна. Все още се намираше в шок. Докато си палеше цигара, ръцете му трепереха.

— Как е станало?

— Доста загадъчни обстоятелства. Таръл приседна в един фотьойл. — В момента, мистър Луис, се опитваме да установим дали не е работа на някой вътрешен човек.

Хари настръхна и го погледна:

— Какво, по дяволите, искате да кажете!

— Всички от вашата прислуга са заподозрени в момента — тихо каза Таръл. — Проверихме всички врати. Ключалката на парадната врата, страничната врата и тази към вътрешния двор са сигурни и никой не ги е пипал. Един прозорец във вашия кабинет беше отворен. Изглежда е отворен, за да ни насочи, че убиецът е влязъл оттам, но ние сме убедени, че е отворен отвътре.

— Но никой от прислугата не би могъл.

— Почакайте за момент. Откога работи при вас медицинската сестра Хелгар?

— Но това е невероятно. Хелгар беше всеотдадена на съпругата ми.

— Откога работи тук.

— Откакто жена ми претърпя злополуката — две години.

— Има и друг малък проблем, мистър Луис. Сейфовете „Райсън“ са абсолютно обезопасени срещу обир. Аз познавам добре тези сейфове. Кой друг, освен вас знаеше как да го отвори и да обезвреди сигналното устройство.

— Жена ми, разбира се, и... Хелгар.

— Японецът или някой друг от прислугата?

— Не.

Таръл кимна.

— Сейфът е намерен отворен, когато Хелгар е открила убитата. Нали разбирате какво имам предвид. Това е много специален сейф. Който го е отворил, трябва да е знаел къде са скрити тайните бутони. Вече ги проверихме заедно с местния представител на фирмата „Райсън“ Хакет. Единствените, които биха могли да отворят сейфа, са Хакет, техникът, който го е поставил, вие и Хелгар. Сега проверяваме Хакет и техника. Ние ги познаваме добре. И двамата са първокласни специалисти и са категорично извън подозрение. — Таръл подръпна мустаците си. — Оставете вие и Хелгар. Вие сте били във Фриско, така че остава Хелгар.

— Не е тя. Хелгар не може да направи това — рече Хари. — Тя обожаваше Лайза?

Таръл повдигна масивните си рамене.

— От нещата, които чух за Огърлицата на Есмалди, ми се струва, че тя би могла да бъде много голямо изкушение.

Хари скочи на крака.

— Оставям тази работа на вас, капитане. Сега бих искал да видя съпругата си.

Таръл го погледна и отрицателно поклати глава.

— Не бих ви посъветвал да го правите, мистър Луис.

Знам какво чувствате, но не трябва да правите това. Хелгар я идентифицира. Картината е потресаваща. Това е едно много брутално, варварско убийство. Убиецът е ударил съпругата ви с малка бронзова

статуя, която, както разбрах, е стояла във фоайето. Нанесени са няколко удара. Убиецът е целял смъртта ѝ. Това не е гледка, която бих ви препоръчал.

Хари пребледня.

— Да... — изглеждаше така, като че ли всеки момент ще повърне. — Извинете ме. Ако ви потрябвам, аз съм в кабинета си — и той напусна стаята с бавни и несигурни крачки.

Веднага щом Хари излезе, в стаята влезе Фред Хес, шефът на отдел „Убийства“, нисък, пълен мъж със студени очи и рязък поглед.

— Нищо, шефе — рече той с тон, изразяващ погнуса. — Никакви отпечатъци от пръсти, никакви следи. Доктор Горли каза, че по убиеца трябва да са останали петна от кръв. Прегледах стаята на Хелгар — нищо. Прегледахме стаите и на останалите от персонала, и там — нищо. И въпреки това аз съм готов да се обзаложа, че това е работа на вътрешен човек. Отвореният прозорец го доказва. Защото без съмнение е отворен отвътре.

— Освен ако не е направено нарочно, за да ни убеди, че е работа на вътрешен човек — каза Таръл замислено.

Хес се почеса по главата.

— Да-а. Тогава как е влязъл убиецът? Освен това е знаел как да отвори сейфа. Какво мислиш за Луис?

— Той е бил във Фриско. Има желязно алиби.

— Да, но той има голяма полза от случилото се. Наследява милиони. Може да е наел някого да извърши убийството. Може да му е дал ключа на входната врата и да му е казал как се отваря сейфа.

Таръл помисли върху това и кимна утвърдително.

— Има нещо в това, Фред. Да. Ако Хелгар не е извършителят, то Луис е основният ни заподозрян. Хайде да поразровим в миналото му.

С изражение на доволство върху лицето мисис Лоуенстейн отпи от горещия лимонов сок с вода. След две седмици тя щеше да напусне клиниката, доволна и щастлива, че е свалила голяма част от излишната мас на старото си и изхабено тяло. Включи радиото, за да слуша новините в девет. Когато чу, че Лайза Луис е убита, че абсолютно сигурният сейф „Райсън“ е отворен и Огърлицата на Есмалди е открадната, тези новини така я шокираха, че няколко минути лежа неподвижна в леглото си. Дишаше с усилие и беше неспособна да мисли за каквото и да било. Тя никога не беше харесвала Лайза, но

случилото се беше толкова ужасяващо, че тя се чудеше дали да не позвъни на Хари (когото също не харесваше), за да му поднесе съболезнования. Реши да не го прави. Но как са могли да разбият сейф „Райсън“?

Кръвта нахлу стремително в главата ѝ. Щом са могли да разбият сейфа на Лайза, значи биха могли да разбият и нейния собствен сейф.

Тя грабна телефонната слушалка и набра номера на своята резиденция.

След няколко секунди Бейнс, икономът, ѝ отговори.

— Бейнс? Чу ли за мисис Луис? Моите бижута на мястото ли са?

Бейнс току-що бе привършил с доста обилната си закуска и този въпрос му се стори крайно досаден и абсурден.

— Разбира се, госпожо! Вашите бижута са в сейфа.

— Знам това. Но и огърлицата на мисис Луис е била в сейфа, а е изчезнала! Бейнс, иди до сейфа да провериш! Отварял ли си го, откакто аз съм тук?

— Разбира се, че не, госпожо.

— Тогава веднага иди да провериш! Аз ще чакам на слушалката.

— Добре, мадам. — В своя тон на сподавено недоволство Бейнс успя да изрази отчасти своето отдавнашно мнение, че госпожата е истерична стара глупачка.

Четири минути по-късно, точно когато търпението на мисис Лоуенстейн се изчерпи напълно, Бейнс се върна на телефона. Гласът му звучеше колебливо и отчаяно.

— Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, госпожо, но бижутата ви са изчезнали.

— Всичките ли? — изкрещя мисис Лоуенстейн.

— Страхувам се, че да, госпожо.

— Повикай полицията! Идвам веднага.

По същото време мисис Алек Джаксън, известен в миналото датски топмодел с все още запазена фигура, въпреки петдесет и двете си години, слушаше по радиото новините в пет часа, седейки на палубата на семейната яхта, закотвена в пристанището на Маями.

— Алек, чу ли това? — запита тя и спря транзистора.

Съпругът ѝ, як шейсетгодишен мъж, който пиеше уиски на закуска, откъсна очи от финансовата колона на „Маями Таймс“ и я погледна намръщено.

— Какво да съм чул?

— Никога нищо не слушаш. Лайза Луис е била убита, а огърлицата ѝ била открадната.

Джаксън остави вестника си и подсвирна с уста.

— Убита ли? Я виж ти! Не е чак толкова лошо, за Хари. Ще наследи всичките ѝ пари.

— Алек! — Мона Джаксън беше възмутена. — Ти можеш ли да мислиш за нещо друго, освен за пари? Как не те е срам!

Джаксън направи примирителен жест с ръце:

— Не го взимай толкова навътре. — Знаеш, че е вредно за тебе.

— Крадците са разбили сейфа ѝ. Той е същият като моя. Щом са могли да го разбият, значи биха могли да откраднат и моите бижута!

— О, за Бога! Нищо не се е случило на дрънкулките ти. — Джаксън се пресегна за чашата си. — Представи си само как Хари ще прибере всичките пари. Това са милиони. Удари къоравото това момче.

— Как можеш да бъдеш толкова безсърдечен! Горката Лайза е убита!

— О, Мона, я по-спокойно. Много добре знаеш, че ти я мразеше. Нали само преди две вечери ми каза, че била двулична кучка.

— Алек, ти си отвратителен! Искам веднага да се обадиш по телефона на Дейвид Хакет и да му наредиш да провери сейфа и бижутата ми. Да видим дали са още там.

Джаксън зяпна в изненада.

— Разбира се, че са там! Къде да са?

— Ще се обадиш ли на Дейвид Хакет, или аз трябва да го направя?

Понеже позна по изражението на лицето ѝ, че за него няма да има спокойствие, докато не се обади, Джаксън стана, мърморейки недоволно.

— Женски работи — възкликна горчиво той. — Дейвид ще си помисли, че нещо съм мръднал.

— Не ме интересува ни най-малко какво ще си помисли. Кажу му да отиде вкъщи, да отвори сейфа и после да се обади отново.

Джаксън пресече кея и отиде до най-близката телефонна кабина. Малко се поколеба, преди да набере номера на Дейвид Хакет — търговски директор на „Сейфове Райсън“. Двамата мъже играеха заедно голф почти всеки уикенд и бяха доста добри приятели.

— Дейвид, Алек се обажда — каза в слушалката Джаксън. — Извинявай, че те безпокоя, старче, но Мона чула за обира на Лайза Луис. Тя иска да отидеш до къщи и да провериш сейфа ѝ, да видиш дали са си на място проклетите ѝ бижута. Би ли го направил?

Последва дълга пауза, преди Хакет да заговори.

— О, разбира се. Веднага ще отида. Надявам се всичко да е наред.

Джаксън се сепна в изненада.

— Какво искаш да кажеш с това „надявам се всичко да е наред“?

— И без това ще прочетеш утре за това във вестниците, така че мога да ти кажа още сега. Още един от нашите сейфове е бил разбит. Този на мисис Лоуенстейн. Обрали са всичко. Един Господ знае как са го отворили.

— Страхотна новина. Ако я съобщя на Мона, направо ще хвърли топа. Виж какво, Дейвид, моля те, иди до нас колкото можеш по-бързо. Обади ми се веднага. Ще чакам до слушалката. — Той продиктува номера на кабината. — Старче, да знаеш, ако са изчезнали бижутата на Мона, не знам как ще се живее с нея отсега нататък.

— Ще ти се обадя колкото мога по-скоро.

Джаксън си поръча двойно уиски със сода и седна да чака. След час и половина Хакет се обади. Гласът му звучеше глухо и сковано.

— Много ми е неприятно да ти го съобщя, Алекс, но вие сте обрани. Всичко от сейфа е откраднато.

Джони излезе на терасата. Беше намъкнал панталони до коленете и размъкната риза с дълги ръкави, за да скрие драскотините по ръцете. Косата му беше разрошена и определено имаше нужда от избръсване. Както изглеждаше, така се и чувстваше — като парцал.

Щом го видя, Марта се сниши на стола си и изпищя истерично.

— Махай се, мръсен убиец!

— Млъкни! — изсъска ѝ Джони. Погледът му беше още мътен, нервна тръпка премина през устните му.

— Не съм го направил аз! Вкарай най-сетне това в тлъстата си кратуна. Чу ли? Не съм го направил аз.

— Ти си лъжец — изкрещя Марта. — Ти искаше да вземеш тази огърлица и правеше планове как да ни измамиш. Тя те е хванала, докато си отварял сейфа, и ти си я убил! Жесток убиец! Гаден кучи син!

Хенри рязко я прекъсна.

— Марта, моля те! Нека аз да говоря с Джони.

— Какво има да говориш с него! Той ни вкара в такава бяля! Убиец! По-добре никога да не го бях виждала! — Тя покри лицето си с ръце и се разрида с тежки, мъчителни стенания.

Джони дойде до мястото, където седеше Хенри и застана прав до него.

— Аз не съм го направил! — повтори той този път с неуверен глас. — Бях с една жена през цялата нощ. Попитайте Джилда. Тя я видя. Онази жена, която ме фиксираше. Ние с Джилда се скарахме и тя си тръгна. Тогава онази жена ме заведе в дома си.

Хенри погледна Джилда, която стоеше зад Джони, бяла като платно. Тя кимна утвърдително.

— Коя е тази жена? — попита Хенри.

— Името ѝ е Хелън Буут... Богата нимфоманка. Мъжът ѝ е в Ню Йорк по работа. Тя ме свали. Бях в нейната къща почти до четири сутринта — каза Джони. — Тя е луда жена. Удари ме и ме изподра. Кръвта, която Марта видя по мене, беше моята собствена.

— Той лъже! — изкрещя Марта. — Не му вярвам и една думичка! Той е откраднал огърлицата и е убил онази жена!

Хенри попи потта от лицето си с копринена носна кърпа и погледна Джони:

— Тази случка ли ще разкажеш на полицията, ако те попитат?

— Защо не? Това е истината.

— Мислиш ли, че една богата, омъжена жена ще потвърди такава история?

Джони се строполи на един стол. Краката като чели му изневериха.

— Кълна се, че това е истината!

— Аз ти вярвам — каза Джилда и сложи ръка на рамото му. — Вярвам ти, Джони!

— Вярвай му, малоумна глупачко! — избухна Марта. — Предупреждавах те да се държиш далече от него, казах ти, че е опасен. А сега ни вкара в бяля!

— Ако не си затвориш дебелия уста, аз ще ти я затворя! — Джони крещеше вбесен.

— Така, така! Точно така. — Марта беше преминала в истеричен фалцет. — Давай, убий и мене, както си убил онази жена.

— Стига! — отсече властно Хенри. — Сега ме слушайте внимателно. Всички сме в ужасна беда. Аз вярвам на Джони. Не мисля, че той е убил онази жена, но това не ни помага много. Не можем да направим нищо друго, освен веднага да се махнем оттук. Парите са у нас. Трябва да се разделим и да изчезнем веднага.

Джони погледна изплашеното, бледо като на смъртник лице на стареца и поклати отрицателно глава.

— Не трябва да се поддаваме на паниката. Наели сме тази вила за още две седмици и наемът е платен. Ако изчезнем сега, веднага ще си навлечем подозрения. Това не е начин да се измъкнем от положението. Трябва да измислим нещо по-добро. Аз не съм убил онази жена, но, все пак някой го е направил. Някой, който при това е знаел как да отвори този толкова труден сейф. Ние трябва да намерим този някой, убиеца. — Той спря и след кратка пауза продължи. — Ако ченгетата ме хванат, ще ми лепнат обвинение за убийство, но вие тримата също ще загазите. Ние сме в един кюп, независимо дали това ви харесва или не. Така че по-добре да не мърдаме оттук. — Той вдигна ръка, щом забеляза, че Марта се готви да каже нещо. — Ти мълчи! Трябва да разбереш, че дори и да заподозрат, че ние сме го направили, не могат да го докажат. Дори само за да ни арестуват, им е нужно някакво доказателство, а ние знаем, че не сме оставили абсолютно никакви следи или отпечатащи от пръсти. Трябва да бъдем спокойни. Ако побегнем сега, те ще побегнат след нас. Ще стоим тук през следващите две седмици, ще се правим на курортисти, ще си живеем небрежно и аз ви давам деветдесет и девет процента гаранция, че ченгетата дори няма да ни разпитват. Но трябва на всяка цена да изнесем парите оттук. Ако ченгетата претърсят къщата и намерят толкова пари, подозрението ни е в кърпа вързано!

— Аз заминавам! — размърда се решително Марта. — Вземам своите пари и тръгвам!

— Никъде няма да ходиш! — изкрещя й властно Джони. — Ще оставиш парите си в сейф в банката и ще стоиш тук.

— Да, наистина — обади се Хенри. — Ако побегнем веднага, Марта, наистина ще загазим. Сега го разбирам. Единствената ни надежда е да блъфираме. Джони е нрав.

Марта се разплака и заговори, подсмърчайки тъжно.

— Тоя кучи син развали една от най-хубавите закуски в живота ми.

Джони отвърна отегчено погледа си от нея.

— Веднага щом банката отвори, ще сляза в града с парите.

— Няма да пипаш моя дял! — изкрещя Марта. — Да не мислиш...

— О, млъквай! — Джони почти стана, после се облегна обратно на стола си и погледна Хенри:

— Знаеш какво имам предвид? Мисля, че съпругът на онази жена го е направил. — При такова наследство — куп милиони. Освен това кой друг, освен нас знае как да отвори тоя сейф?

— Това не ни е много от полза — отбеляза Хенри.

— Може и да е. Аз ще наблюдавам този тип. Заслужава си да се похарчат малко пари за това. Ще наема няколко частни детективи да го следят. Сами няма да се справим. Нужна е професионална ръка.

— Слушайте! — каза рязко Джилда.

Чуха звук от кола, приближаваща с бърза скорост по шосето.

Джони скочи на крака. Мускулите на лицето му се стегнаха като струни.

— Не биха могли да ни открият толкова бързо! Това е абсурд.

Той отиде до парапета, за да погледне входната алея. Сърцето му подскочи, когато видя голяма черна кола, която пропълзя през отворената порта и спря пред входната врата. Там той я изгуби от поглед.

Обърна се към останалите и дори плътният слънчев тен не можеше да скрие бледността на страните му.

— Може и да са ченгетата — каза той. — Ако намерят парите...

Чуха звънеца на входната врата. Чуха как Фло отвори вратата и как почти извика от изненада. Джони тъкмо беше тръгнал да влиза в къщата, когато го пресрещна Аби Шулман и неговият черен великан Джъмбо.

Неочакваното появяване на Аби стресна и четиримата домакини. Лицето на Аби, което имаше цвят на гранясала мас, се беше лъснало от пот. Той мина през цялата тераса и постави едно куфарче на масата.

— Връщам ви стоката! — каза той, като повиши гласа си. — Искам си обратно парите! Разбирате ме, нали! Сто хиляди. Искам ги

веднага.

Последва дълга пауза, в която Хенри и Марта се спогледаха. Никой от двамата не знаеше какво да каже. Тогава Джони излезе няколко крачки напред. Лицето му беше абсолютно хладнокръвно, решителни пламъчета проблясваха в очите му.

— Аби, да не си полудял? — каза той. — За какви пари говориш? И за каква „наша стока“ става дума?

— Не ги искам! Чух новините в шест часа. Това е убийство. Не си цапам ръцете с такова нещо. Сделката отпада! Върнете си ми парите!

— Каква сделка? Какви пари? За какво, по дяволите, говориш? Не сме правили никакви сделки с тебе, Аби. — Гласът на Джони беше тих и спокоен. — И за какво убийство става дума?

— Не можеш да ме заглавичкаш с тия приказки — изсумтя Аби. — Тая стока — той побутна куфарчето — е нагорещено желязо. Никой няма да я пипне. И аз няма де я пипна! Искам си парите обратно.

— Какви пари? Не разбирам.

Аби се беше втренчил враждебно в Джони.

— Не се опитвай да ме баламосваш, сополив негодник. Аз съм в този бизнес много отдавна, още преди баща ти да си е бил наумил да те прави. Не можеш да ме баламосаш. Ето ви стоката. Не ме е грижа какво ще правите с нея. Вие трябва да ми върнете парите.

Джони си взе една цигара от кутията на масата и започна да я пали. Джилда го наблюдаваше зорко и забеляза, че ръцете му бяха напълно сигурни.

— Прощавай, Аби, но няма да стане. Ти купи стоката и тя е твоя. Сега изчезвай — каза Джони.

— Това ли е последната ти дума? — каза Аби. Внимавай, момче. Ще сглупиш много.

— Казах ти, изчезвай и си вземи черната маймуна.

— О'кей, сега аз ще ти кажа нещо. Зарязвам тия неща тука. Няма да се оставя да ме хванат с тях. Тая стока си е чист динамит. Има едно нещо, което никога няма да се оставя да ми се случи, и то е да ми лепнат обвинение за убийство. Толкова е важно за мене да не си го навлека, че съм готов дори да се простя със сто хилядарки в този миг. Но знаеш ли какво се готвя да направя, копелдако нахален. Ще ти кажа какво се готвя да направя. Щом изляза оттук, ще звънна едно

телефонче на ченгенцата, анонимен сигнал, нали знаеш. Ще им кажа кой е откраднал Огърлицата на Есмалди и кой е убил Лайза Луис. Ще им кажа също кой е свил бижутата на Лоуенстейн и Джаксън. Като ви се убият у главата една сурия упорити ченгета, ще те видя тогава как ще ми прехвърлиш вината. Бижутата не са у мене. Те са си у вас. Не можете по никакъв начин да докажете, че са били у мене. Или си мислиш, че ще можеш да баламосваш седем-осем яки полицаи, които ще те разпитват с часове, и сигурно ще ти сменят нафуканата физиономия с някой и друг удар по белите зъбки. Ако мислиш, че ще можеш да го направиш, добре, задръж си моите пари, но ако мислиш, че няма да успееш, върни ми ги!

— Ченгетата нямат никаква улика срещу нас — каза Джони. — Стига си блъфирал, Аби! Откажи се!

— Нямат никаква улика, така ли? — Аби се ухили и показа малките си жълти зъби. — Ами като разберат, че някога си работил за „Сейфове Райсън“. Ще открият после, че имаш досие за нанесен побой, а също и затворническо досие. Ще разберат, че Марта е била на топло пет години за обир на бижута, а Хенри — таман петнадесет години. Как си представяш тази тромава баба да издържи многочасовите разпити в полицията или Полковника, подложен на това изпитание. А представяш ли си ти, кораво момче, за каквото се мислиш, да издържиш побоищата на полицаите, докато те разпитват? Хич не блъфирам, млади приятелю. Искам си парите или хващам телефона.

Безсилна злоба проблесна в очите на Джони.

— Можех да те убия. Аби, и тая черна маймуна също. Защо не го направих?

— Хайде де, опитай! — захили се Аби. — Нямах изход. Къде са парите ми?

Джони притисна силно цигарата си в пепелника. Мълча няколко секунди, разкъсан от колебания, после погледна Хенри и каза:

— Дай си му скапаните еврейски пари!

Около обяд, когато и последните служебни лица тъкмо напускаха резиденцията на семейство Луис, един лъскав кадилак спря пред парадния вход и от него слезе адвокатът на Лайза, Уорън Уейдман. Той се размина по стълбите с няколко детективи, без дори да ги погледне. Уорън Уейдман смяташе полицаите за нещо като слуги на обществото:

хора, които служат за определена цел, но нямат никакво значение. Шефът на полицията Таръл, с когото той си имаше приказка, беше спечелил трудно тази привилегия.

Уорън Уейдман беше висок и едър мъж с осанка и изражение на човек, силно привързан към луксозния живот. Елегантният тъмен костюм се допълваше от черна вратовръзка, която секретарката му спешно беше доставила, за да смени сребристосивата, с малка червена конска глава в центъра. Когато не беше зад бюрото си, Уейдман можеше да бъде намерен или в някой суперлуксозен ресторант, или на хиподрума.

Тото го познаваше добре и веднага го поведе към кабинета на Хари. Почука и отвори вратата.

Уейдман влезе и видя Хари, отпуснат в огромен фотьойл, с димяща цигара в ръка и чаша уиски до лакътя.

Откакто новината се беше разнесла, телефонът не преставаше да звъни. Всички, така наречени, приятели на Лайза искаха да поднесат съболезнования. Приятелите на самия Хари също звънях. Отсега нататък той беше един от най-богатите хора на света. Накрая не можеше да издържа повече и поръча да прехвърлят всички разговори в офиса. Не го беше грижа как ще се оправя мис Бърнстейн с внезапната телефонна атака. Когато ѝ съобщи какво я чака, гласът ѝ му прозвуча истерично и той твърдо реши, че първото нещо, което ще направи, щом нещата се уталожат, е да се отърве от нея. Тази мисъл му донесе известно задоволство, но все още не се беше отърсил от шока и се чувстваше отвратително.

Не можеше да повярва, че Лайза е в спалнята си мъртва и ужасно обезобразена. Таръл му беше казал, че е по-добре да не влиза. Той никога не беше обичал Лайза, но му беше жал за нея. Да умре по този жесток начин, мислеше си той. Какъв ли е този хладнокръвен главорез, който се е промъкнал в стаята и запратил бронзовата статуя по спящото, беззащитно лице и после продължил да удря с нея това нещастно, разкривено от болките, грозно и болно нейно лице, докато не я умъртвил напълно. Стомахът му се обърна при тази мисъл.

Той седеше във фотьойла вече три часа и слушаше стъпките над главата си, нагоре-надолу по стълбите и напред-назад по коридора на неговия дом. Вслушваше се в шепота на всички тия хора, които не даваха и пет пари за горката Лайза, а се интересуваха само от убиеца.

Дивашко, брутално убийство, така беше казал Таръл. Щом опитен полицай като него говореше така, Хари не смееше и да си представи какво ѝ се е случило.

Когато чу почукването на вратата и я видя да се открява, Хари трепна и се обърна рязко.

Уейдман влезе тихо в стаята.

— Скъпи приятелю — поде той с мелодичните тонове на гласа си и се насочи към Хари. — Нямам думи... Потресаващо! Дойдох колкото можах по-бързо. Аз съм изцяло на вашите услуги. Той остави на пода куфарчето си и седна срещу Хари. — Има ли нещо, което искате да направя за вас?

Хари не обичаше Уейдман, макар и да знаеше, че е безупречен адвокат. Поклати отрицателно глава. — Не, за сега нищо. Аз... аз се опитвам да си събера главата. По-добре да се видим по-късно. Ужасно съм объркан.

— Разбира се. — Уейдман разположи едрото си тяло по-удобно във фотьойла. — Напълно ви разбирам. Но има едно-две важни неща, които не бихме могли да отлагаме. — Той пусна в действие една професионална съчувствена усмивка. — Първо, що се отнася до Огърлицата на Есмалди. Трябва незабавно да предявя иск. Тя струва триста и петдесет хиляди и е напълно застрахована. Както знаете, беше завещана на Музея за ювелирно изкуство във Вашингтон. Там ще имаме известни проблеми. Трябва да предявим иск за застраховката веднага. Мога ли да продължа?

— Правете каквото искате — каза Хари с пълно безразличие. Единственото, което му се искаше, беше този самодоволен мъж да го остави сам.

— Следващото е погребението. Мисис Луис беше пожелала да бъде кремирана. Аз ще се справя с формалностите, ако желаш.

— Да.

— Следва завещанието, мистър Луис.

Хари чувстваше, че повече не може да издържа. Махна нетърпеливо с ръка.

— Можем да се занимаем и по-късно с това, нали?

— Разбира се, но мислех, че ще пожелаете да узнаете, г-н Луис, че вие наследявате всичко. Всичко. Веригата магазини, къщата, цялото имущество, акции и облигации, яхтата. Всичко. Мисис Луис е

оставила на вас да дадете дарение на хората, които заслужават: мис Хелгар, Тото, останалите от прислугата и всеки друг, за когото решите.

Хари гледаше втренчено Уейдман.

— Всичко на мене? — повтори той и усети как го връхлита вълна от чувства, предизвикващи сълзи в очите му. С усилие ги спря да не рукнат по бузите му.

Значи Лайза, въпреки отвратителния начин, по който се държеше с него, въпреки ревността и терора, който му налагаше, все пак го е обичала. Иначе не би завещала всичко на него. Значи наистина го е обичала.

— Да — като забеляза силното вълнение на Хари, Уейдман стана. — Можем да обсъдим тези неща и по-късно, г-н Луис. Сега ще ви оставя. Разбирам чувствата ви. Приемете искреното ми съчувствие. — Той тръгна към вратата, но се спря на половината път и продължи. — Има още едно нещо, което трябва да спомена.

Хари едва не му изкрещя да се маха, но успя да се овладее.

— Какво е то?

— Мисис Луис е поставила едно условие в завещанието, че ако вие се ожените повторно, деветдесет и девет процента от цялото имущество преминават във владение на Дружеството на инвалидите в Сан Франциско. — Уейдман се усмихна с професионалната си усмивка. — Но аз не мисля, мистър Луис, че вие възнамерявате да се жените повторно.

Хари седеше неподвижен и не можеше да повярва на това, което току-що беше чул. После изведнъж мощен прилив на кръв нахлу в главата му. Сантименталните му чувства по адрес на Лайза отшумяха като пролетен дъжд.

— Значи ли това, че никога не мога да се оженя отново? — гласът му звучеше дрезгаво.

— Защо, разбира се, че можете, мистър Луис. — В този момент Хари разбра, че Уейдман го мразеше точно толкова, колкото той мразеше Уейдман. — Естествено, вие сте напълно свободен да постъпвате както пожелаете. И все пак, ако се ожените повторно, ще ви остане тръста „Флорида Дивелъпмънт“, в който, както знаем, и досега сте работили, а също и каквото остане от имуществото. В голямата си част обаче, деветдесет и девет процента, то преминава в собственост на Дружеството.

— Сериозно ли говорите всичко това? — попита Хари. — Нима искате да ми кажете, че не бих могъл никога вече да се ожена, без да изгубя цялото имущество?

— Точно така.

— Но това е отвратително! — Хари стана рязко. — Не можем ли да оспорваме по някакъв начин? Това е нечовешко!

— Става дума за сума от около двеста милиона долара, мистър Луис. Дружеството има много силно политическо лоби. Точките на завещанието са напълно категорични. Разбира се, бихме могли да опитаме да оспорваме, но много се съмнявам, че ще успеем. — Той погледна изпитателно Хари. — Но в този момент вие не възнамерявате да се жените отново, нали?

— Моля, идете си — Хари се строполи на стола си. — Ще говорим по-късно.

Когато кадилакът се отдалечи, Хари удари силно един в друг свитите си юмруци.

„Кучка такава — помисли си той. — Зловредно, омразно, самото човече! Успя да провалиш живота ми напълно, обрече ме на живот само с любовници! Да нямам никога свои собствени деца! Заслужила си си това, което получи! Кучка! Ужасна е била смъртта ти, но ти напълно си я заслужаваш.“

Стийв Хармас — главен детектив на следователския колектив в застрахователното дружество „Нешънъл Фиделити“, беше висок, грозноват мъж с бодра усмивка на устата си и остър като бръснач мозък в главата си. Той влезе в офиса на Пати Шоу, секретарката на Мадокс. Пати спря да пише на машината. Тя беше руса красавица, освен това интелигентна и отзивчива. Ползваше се със симпатиите на целия мъжки състав. Хармас я смяташе за най-привлекателната жена след своята съпруга.

— Здравсти! — каза той, облягайки се на бюрото ѝ.

— Какво се мъти тук?

Пати посочи вратата, зад която беше кабинета на Мадокс.

— Не е спирал да крещи благословии по твой адрес през последния половин час.

Хармас се ухили.

— Не разбирам защо се пени? Няма още десет часа.

— Сигурно си забравил, че точно в осем той е винаги зад бюрото си.

— Не мога да му помогна, като си е луд човекът. Значи има нужда от мен. Така ли?

— Меко казано. Най-добре се пази да не те ухапе, защото е бесен.

— Мис Шоу, какви ги говориш! Не се стряскай толкова! — Хармас прекоси стаята с обичайната си усмивка, почука на вратата и влезе в кабинета на Мадокс.

Както обикновено, Мадокс беше наведен над бюрото си, претрупано с вестници, застрахователни полици и писма. Изтънялата прошарена коса беше разрошена, а лицето — зачервено и смръщено. Въпреки че изглеждаше могъщ зад прикритието на бюрото си, Мадокс не беше едър мъж. Имаше рамене на боксер и крака на мъник. Студените му очи излъчваха безмилостен и енергичен поглед. Пепел от цигара се беше посипала по реверите и ръкавите на иначе скъпото му сако. Имаше навика постоянно да прокарва дебелиите си пръсти през косата, което чувствително допринасяше за небрежната му външност.

— Чакам те от сума време! — излая гръмко той и се облегна на стола си. — Десет часът е вече! Не ти ли се случва да поработиш понякога?

Хармас сгъна дългото си тяло на един стол и запали цигара.

— Поработих до два часа тая нощ върху онова досадно разследване — случая Джонсън. Жена ми настоя да поспя малко.

Мадокс изсумтя недоволно. Тъй като беше смятан за най-добрия и опитен експерт по исковете в застрахователния бизнес и се стараяше да не изгуби тези позиции, Мадокс държеше доста изкъсо следователите си, макар и да не можеше да стресне кой знае колко Хармас, който пък от своя страна беше известен като най-добрия следовател в бизнеса и освен това гледаше на живота достатъчно леко и безгрижно, за да се стегне от някакво си началство.

— Видя ли това?

Мадокс подхвърли на Хармас един телекс.

— Сега пък какво се е случило?

— Прочети го.

Хармас прочете телекса от Алан Фрисби, техният агент в Парадайз Сити. Докато го четеше, той бавно се облегна назад.

Небрежната му, почти сънena физиономия се промени и придоби изражение на енергична бдителност.

— Направо не е за вярване! — възкликна и пушна телекса на бюрото. — Диамантите на Есмалди! Как, по дяволите, са успели да ги извадят от сейф „Райсън“?

— Успели са! — Мадокс се усмихна горчиво. — И това ще ми струва триста и петдесет хиляди, освен ако ги намерим, разбира се. Искам да заминеш за там още сега. Това е добре изчислен и хитро измислен обир. Отворен е не един, а цели три сейфа „Райсън“. За нас не са важни обирите на Лоуенстейн и Джаксън. Те не са застраховани при нас. Интересуват ни дотолкова, доколкото се включват в целия организиран обир. Първо поговори с Хакет. Искай му някакво обяснение. Ние се бяхме споразумели с мисис Луис да намалим застрахователната вноска, ако държи огърлицата в сейфа си, защото „Райсън“ са абсолютно сигурни. И все пак някой е успял да го отвори. Някой, който вероятно е знаел как да изключи скритата алармена инсталация. Кой може да е този някой? Те там имат един доста добър полицейски шеф — Таръл. Но това не е по силите му. Искам ти да работиш заедно с него и да ровиш, ровиш колкото е възможно по-дълбоко. Няма да платя, докато не се уверя, че нямам друг изход. Така че искам да работиш бързо. Всеки момент ще ми бъде отправен иск за застраховката на тази огърлица. Няма да платя и долар, ако, по дяволите, не ми се наложи да го направя. А ако ми се наложи да го направя, ти ще съжаляваш жестоко, да знаеш!

Хармас слушаше с неподвижна физиономия и мрачно кимаше с глава. Тези заплахи толкова често му бяха отправяни, че отдавна вече само го забавляваха, и той ни най-малко не се плашеше от Мадокс, макар че щедро го оставяше да си мисли обратното.

— Добре — каза той и се изправи. — Някакви подозрения?

Мадокс прокара пръсти през косата си.

— Засега, докато не научим нещо друго, знаем само двамата, които могат да отворят този сейф — Дейвид Хакет и човекът, който е монтирал сейфа.

— Ами секретарката на Хакет? Тя сигурно има достъп до регистрите му.

Мадокс кимна одобрително.

— Точна така. Може да е изпяла на някой приятел. На прав път си. Всички тия хора трябва да бъдат огледани под микроскоп, но аз не мисля, че оттам ще излезе нещо. Мирише ми на професионална работа. Никакви отпечатъци от пръсти, никакви други следи. Един аматьор, дори и да е разбрал как да отвори сейфа, не би могъл да влезе в къщата, без да остави следи. Но въпреки това, Стийв, ти трябва да провериш тия хора. Но аз все пак смятам, че това е операция на умна банда крадци на бижута, които са се добрали по някакъв начин до вътрешната информация.

— Може някой от тях да е измъкнал информацията от секретарката на Хакет? Нали не подозираш самия Хакет.

— Защо не? Всички, които ти споменах, са заподозрени. Цялата плячка е близо милион долара.

— Но Огърлицата на Есмалди... — каза замислено Хармас. — Как биха могли да продадат една толкова известна огърлица? Мислиш ли, че ще я разрушат на части?

— Ако го направят, тя губи половината от цената си. Може да са намерили някой частен търговец или побъркан колекционер. Не знам. Всичко е възможно.

— Добре тогава, отивам там и ще ти се обадя веднага щом намеря нещо.

— Има още две неща, които трябва непременно да имаш предвид — каза Мадокс. — Жената е била убита. Съпругът ѝ наследява всичките ѝ нари. Виж дали обирът не е само димна завеса, за да се прикрие убийството. — Забелязвайки учуденото изражение на Хармас, Мадокс продължи: — Е, да, звучи шантаво. Но аз съм виждал съпрузи, които подреждат сцената да изглежда като обир и убиват съпругите си. Дръж Луис под око. И второто нещо. Кажи на Таръл да прегледа контингента в района. Там е Аби Шулман, а в Маями — Барни Баум. Тия двамата непременно да ги попритисне.

— Добре.

Хармас излезе от кабинета и спря пред бюрото на Пати.

— Завиждай ми — усмихна ѝ се той. — Заминавам за Парадайз Сити.

Пати ококори големите си очи.

— Късметлия. И умната, Стийв! Помни, че си женен мъж.

Хармас се ухили широко.

— Няма как да го забравя! Чао! — Шмугна се бързо през вратата, взе стълбите надолу по две и подкара към къщи, за да си приготви куфара.

Капитан Таръл се облегна на стола си и взе пластмасовата чашка с кафе. Срещу него бяха седнали старши полицаи Хес от отдел „Убийства“ и старши полицаи Доу Бейгълър, едър луничав мъж, който беше най-добрият служител на Таръл.

— Да-а. Доста сериозна работа ни се стовари — каза Таръл. — Организиран троен обир плюс убийство.

— Притесняват ме тия сейфове „Райсън“, които са уж неразбиваеми — каза Бейгълър, палейки цигара. Той рядко оставаше без цигара в уста. — Те са абсолютно сигурни, но ако узнаеш чалъма им, е детска работа да ги отвориш. Затова хората на „Райсън“ имат строга охрана на информацията. Така че всички от екипа на фирменото представителство тук са евентуални заподозрени. Хакет — търговският представител, Джолсън, който монтира сейфовете, и секретарката на Хакет Дайна Лоуес, която има достъп до архива. Всеки от тях може да го е направил или да е продал информацията на банда, която да е извършила обирите. Вече проверихме Джолсън. Той е на екскурзия с кораб, но може да е продал информация. Хакет е бил в Кънтриклуба до два часа и после се е прибрал вкъщи заедно с жена си. Но той също може да е продал информация. Мис Лоуес има приятел, за който ще се омъжва. Провери го, изглежда всичко е наред, но и на нея не би й навредила една тлъста сума, която да ускори сватбата.

В този момент някой почука на вратата и помощник-детективът Том Ленски влезе в стаята. Ленски беше един от най-добрите детективи на Таръл. Висок и жилив мъжага, той минаваше между колегите си за нещо като палавник, който винаги рита срещу дисциплината, но е неизменно първокласен в работата си.

— Хванах следа, шефе! — каза той, като се опря на бюрото. Орловото му лице грееше. — Нашият първи важен пробив. В града има осемнадесет сейфа „Райсън“ и аз обиколих всичките.

Таръл му посочи един стол.

— Седни, Том. Пийни едно кафе!

Бейгълър, който беше най-големият любител на кафето, сипа в една празна картонена чашка.

— Посетих дома на Уорън Крейл — каза Ленски, докато си изваждаше една цигара от кутията на Бейглър. Това беше петото ми посещение. Разпитвах дали се е появявал някой непознат, който да задава разни въпроси. Икономката на Крейл е умна жена. Тя ми каза, че идвало едно момиче от фирмата „Ефикасно почистване на килими“, което твърдяло, че мисис Крейл искала оглед на килимите за оценка, преди да поръча почистване. Икономката не я пустила да влезе. Това ми прозвуча като камуфлаж и проверих в телефонния указател. Няма никакво „Ефикасно почистване на килими“. Отидох в дома на мисис Лоуенстейн и икономът ми каза, че идвало момиче от фирма за почистване на килими, но той го пустил. То мерило килима в стаята, където е сейфът. Говорих и с портиера на мисис Джаксън — същото момиче е било и там. — Отвори със замах бележника си. — Ето описанието: слабо телосложение, черна коса, големи тъмни очила, които нито веднъж не е свалила, възраст около двадесет и пет или по-млада, облечена със синя престилка, бяла якичка и ръкавели.

— Ленски затвори бележника си. — Описанието и на тримата, прислужницата, икономата и портиера е едно и също без абсолютно никаква разлика. И тук идва най-важната следа: всички те твърдят, че момичето карало бял опел, но никой от тях, разбира се, не е записал номера на колата.

Ленски се облегна назад и погледна Таръл, в очакване на неизбежната похвала.

— Добра работа си свършил Том — каза Таръл. — Това момиче сигурно е от бандата. Така, сега вече имаме за какво да се захванем. Няма да информираме пресата. Бандата може още да е тук. Ако дадем описанието на момичето, могат да духнат веднага. Трябва да намерим тоя бял опел. Искам имената на всички собственици на този модел в целия район, без да забравяте фирмите за коли под наем. Това ще е първият ни ход. — После се обърна само към Хес. — Пусни четирипет от твоите хора да изпълнят тази задача. Не вярвам да са чак толкова много белите опели в града, но за да сме сигурни, ще се обадим на полицията в Маями и ще включим и тях. Тая банда сигурно се е установила в Маями.

Хес кимна и излезе.

Таръл се замисли за известно време.

— Не виждам как бихме могли да използваме описанието на момичето засега. Поне знаем, че има младо момиче в бандата. Том, искам да говориш с всички агенти за даване на имоти под наем, да разбереш дали в последния месец е давана под наем някоя вила и наемателите да са група от хора, между които има и момиче на около 25 години. Това е стреляне напосоки, но може и да улучим нещо. Искам също няколко наши хора да проверят всички хотели. Искам списък на хората, които не са идвали преди в Парадайз Сити. В хотелите трябва да знаят дали са от редовните. Да се проверят регистрационните книги.

Ленски стана от стола.

— О'кей, шефе — каза той и излезе, като остави Таръл и Бейгълър в стаята.

СЕДМА ГЛАВА

Никой от четиримата не помръдна, докато не чуха колата на Аби да се отдалечава. Джони си взе цигара. Той току-що беше разказал на Аби, че бил ходил в казиното предишната вечер и бил изгубил пет хиляди долара от неговите пари. Аби знаеше, че това е лъжа, но нямаше как да не се престори, че вярва. Искаше колкото е възможно по-бързо да си върне колкото е възможно повече от своите пари и да изчезне от вилата. Беше си тръгнал с деветдесет и пет хиляди долара и беше предоволен, че е успял да закръгли такава сума.

— Хайде да не се отчайваме! — каза тихо Джони. — Нека да видим колко пари ни останаха. У мене са петте хиляди на Аби. — Погледна Хенри. — А ти, Полковник?

Хенри се поколеба за миг, после повдигна старите си провиснали рамене.

— Пет хиляди.

— Джилда?

— Аз ли? Двадесет долара. — Тя махна безпомощно с ръка.

— Плюска, на тебе какво ти остана?

— Смееш да ме наричаш Плюска. Ти, мръсен убиец! Ще ти прережа гърлото!

— Остави гърлото ми сега и кажи колко са ти останали?

Лицето на Марта стана лилаво.

— Виж какво, копеле с копеле такова, аз финансирах целия план. Вече съм похарчила пет хиляди долара по него. И какво спечелихме — нищо. И знаеш ли защо? Защото аз бях толкова глупава да се вържа с хладнокръвен убиец като тебе.

— Не съм ти искал коментарите! — каза тихо Джони. — Питам те колко пари са ти останали?

— Никакви! Каквото ми е останало, то си е мое!

Джони повдигна рамене.

— Добре. Значи нямаш нищо, стара и алчна лъжкиня. И така имаме поне пет хиляди и кадилака. Аз ще го продам и ще взема около

четири хиляди. Ще можем да живеем с тия пари двете седмици и даже ще ни останат. Той посочи куфарчето на масата.

— А да не забравяме, че у нас са бижутата.

— Да не си полудял? — разкрещя се Марта и плесна върху масата с дебелите си длани. — Не чу ли какво каза оня плъх? Тая стока е динамит.

Джони я погледна с присмехулен поглед.

— Да, сега наистина е динамит. Но след около две години няма да бъде. Нещата ще се уталожат дотогава и ще можем да я продадем. Трябва да изчакаме. След две години ще си получим нашето.

Хенри кимна одобрително.

— Прав е, Марта. След по-малко от две години аз бих могъл да продам тези неща на Милкес в Ню Йорк. Той ще ги вземе. Вероятно за не повече от четвърт от реалната им цена, но все пак четвърт е по-добре от нищо.

Марта въздъхна дълбоко. Огромните ѝ гърди направиха бавно движение нагоре и надолу. После попита:

— А сега какво ще ги правим?

— Аз ще ги скрия в сейф на летището — каза Джони. — Ще отида там още сега. После ще продам кадилака. Опела ще го задържим. Но преди да правим каквото и да било, трябва да разчистим тук. Моята риза трябва да се махне, а също и роклята, и перуката на Джилда. Досега ченгетата са разбрали всичко за „Ефикасно почистване на килими“. Хайде! — Той се обърна към Джилда. — Ще ги запалим в скарата навън.

След час от окървавената риза на Хари, перуката, престилката и слънчевите очила на Джилда беше останала само пенел в градинската скара за пържоли. Джони взе куфарчето и се обърна към Хенри и Марта.

— Успокойте се. Сега ще скътам това и ще се отърва от кадито. — Погледна Джилда. — Искаш ли да дойдеш с мене?

Тя кимна с глава и го последва към кадилака.

Когато той подкара по крайбрежното шосе, Джилда каза:

— Знаех си, че всичко това е прекалено хубаво, за да е истина. Беше прекалено лесно. Знаех си аз.

Джони ѝ хвърли бегъл поглед и повдигна рамене.

— Нищо не е изгубено. Няма да вземем чак толкова много пари, но ако сме търпеливи, все пак ще спечелим достатъчно.

— Имаш предвид достатъчно за твоя гараж?

— Точно така.

— За какво друго да мисля? Искам да имам този гараж и ще го имам.

Джилда сведе поглед към ръцете си.

— Марта и Хенри не те интересуват, нали?

Джони се намръщи и се размърда на седалката.

— Защо казваш това? Ами да, така е. Не ме интересуват. Тая дърта тлъста кучка, пък и Хенри вече мирише на гроб. Защо трябва да ме интересуват?

— А аз? Също ли не те интересувам?

Джони въздъхна с леко раздражение и след кратко мълчание каза:

— Ти си объркана в момента. След шест месеца ще си ме забравила напълно. Срещал съм и други момичета в моя живот, на които им се струваше, че чувстват нещо към мене, не знам защо. Когато се случеше да ги срещна след някой и друг месец, не можеха дори да ме познаят.

Джилда гледаше през прозореца на колата. Морето, пясъкът, хората, които се забавляваха на плажа, всичко това представляваше замъглена от сълзи ярка цветна картина.

— Това сигурно ти харесва — каза тя с горчивина в гласа.

Джони я погледна и си помисли: „Ех, тия жени!“

Час по-късно те излязоха от Флорида Сейф Депозит Банк на летището. Бяха наели сейф на името на Пол Уитни с фалшив адрес в Лос Анджелис. Куфарчето беше прибрано в кутия на един от многото сейфове и Джони беше доволен, че скъпоценностите са на сигурно място.

— Сега трябва да се отървем от колата.

Джилда се навърташе наоколо, докато Джони се пазареше с търговеца на употребявани коли. Пазарлъкът беше дълъг и труден, но накрая Джони успя да вземе цената, която желаше — четири хиляди долара. Сложи ролката банкноти в джоба си и отиде при Джилда.

— Всичко е уредено. Единственото, което ни остава, е да си траем и да се държим заедно. Сега сме на чисто.

Двамата пресякоха улицата до стоянката на такситата.

— С какво ще живеем тия две години? — попита Джилда.

— Като изтече времето, за което е наета къщата, напускаме и всички заедно отиваме в Маями. Аз ще се размърдам, Марта ще измисли нещо. Тя може да е тлъстичка, но ѝ сече пипето. Трябва да живеем заедно четиримата, докато нещата се уталожат. После изваждаме бижутата и парите са наши.

Джилда го погледна, изпълнена с надежда.

— Значи ще бъдеш с нас? Ще останеш с нас?

Джони се ухили.

— Ами ти как мислиш? Аз си искам моя дял. Ще трябва да бъдем заедно, докато можем да продадем стоката.

Джилда въздъхна дълбоко. Може би, помисли си тя, през това време, което им предстои да бъдат заедно, Джони ще промени отношението си към нея, може дори да започне да я обича.

Дейвид Хакет, търговският директор на „Сейфове Райсън“, тъкмо се готвеше да затваря офиса и да се прибира вкъщи, когато Стийв Хармас влезе в кабинета му. Макар и никога да не беше го срещал, Хакет беше чувал за него: най-добрият следовател в застрахователния бизнес.

Почувства се щастлив от възможността да се запознае с него.

Секретарката му Дайна Лоуес, която беше умно и привлекателно момиче, въведе Хармас в добре обзаведения кабинет на Хакет.

— Благодаря, Дайна, свободна си да тръгваш — каза Хакет, след като си бяха стиснали ръцете с Хармас. — Заклучи външната врата. Аз имам свой ключ.

След като секретарката си тръгна, той посочи любезно на Хармас един стол, а сам седна зад бюрото.

Хакет беше красив и елегантно облечен тридесет и осем годишен мъж, с ясни сиви очи, открит и спокоен поглед. Хармас веднага го хареса, както го харесваха всички, които се запознаваха с него.

— Радвам се, че вие дойдохте, Хармас? — каза Хакет, щом се настаниха в столовете си. — Имаме големи неприятности. Знам, че съм заподозрян и съм сигурен, че Мадокс ти е поръчал да се разровиш в личния ми живот, а също и в този на Дайна.

Хармас се усмихна по своя мързелив и благ начин.

— Точно това бяха неговите думи. Това, което го мъчи, е, че някой все пак е успял да отвори сейф „Райсън“. Досега ние имахме вашите сейфове като най-пълна гаранция за сигурност и изведнъж три от тях се оказват отворени и изпразнени.

Хакет опъна дланите си напред.

— Не мислете, че Мадокс е единственият шокиран. От Централното представителство на фирмата не спират да ми мелят сол. Просто не знам как можа да се случи. И се оказвам заподозрян номер едно. — Той повдигна рамене. — Нашите мерки за сигурност са наистина драконовски. В Дайна мога да се закълна. Джолсън, техникът по монтажа, работи за нас от двадесет и три години. В него също мога да се закълна. — Усмихна се накриво. — Дори в себе си мога да се закълна. И въпреки това някой се е добрал до схемите на различните сейфове. Как са го направили, нямам ни най-малка представа.

Хармас прокара пръст под носа си.

— Къде държите схемите?

— В оня шкаф там. — Хакет посочи шкафа за папки, прилепен до отсрещната стена.

Хармас стана от стола си и огледа ключалката.

— Тази ключалка не е кой знае колко сигурна — каза Хакет. — Но тук навсякъде е оборудвано със средства за охрана. Щом някой влезе в кабинета, пресича лъч, който веднага сигнализира в полицията. Ако докоснете шкафа, задействате алармената инсталация. Този кабинет е напълно осигурен, Хармас. Бъдете напълно сигурен в това.

— Включена ли е алармата сега?

— Не, аз ще я включа, като си тръгна.

— Възможно ли е някой път да забравите да я включите?

— Не. Това е напълно изработен навик. Както бръсненето сутрин. Никога не бих забравил.

— Какво става, ако спре електричеството?

— Имаме собствен генератор.

— Може ли някой да се добере до този генератор.

Хакет изглеждаше стреснат.

— Не мисля. Той е долу в мазето. Портриерът има строги инструкции да не пуска никого там.

Хармас крачеше насам-натам из кабинета, докато размишляваше.

— Някой се е добрал до папките ви — каза той след малко. — Това значи, че са успели да спрат генератора. Искам да ми дадете имената на всички, които са посещавали кабинета ви през последния месец. Имате ли ги.

— Разбира се.

— Добре. Направете ми списък. Имената на всички, които са били тук. Ще го направите, нали?

— Това ще е първата ми работа утре сутринта.

Когато си тръгна, Хармас слезе с асансьора до мазето и разговаря с портиера.

Час по-късно той изкачи изтритите стълби на полицейския участък в Парадайз Сити.

Полицаят-администратор Чарли Тапър тъкмо си тръгваше. Отправи към Хармас студения, безизразен поглед на опитно ченге.

— Тук ли е шефът? — попита Хармас и се облегна на бюрото.

— Да, но има работа.

— И аз имам работа — каза Хармас със своята блага усмивка. — Кажете ми, че Хармас от Нешънъл Фиделити го търси. Искам да говоря с него. Тапър взе слушалката, говори нещо в нея, после посочи към един ред стълби, водещи нагоре.

— Оттам се минава.

Хармас намери Таръл заровен с купища рапорти. Старши полицай Джо Бейгълър, с цигара в уста и чаша с кафе до себе си, също четеше рапорти.

Хармас се представи и Таръл стана от стола си, за да се ръкува. Той беше чувал за репутацията на Хармас и за безпогрешността на Мадокс.

— Радвам се да се запозная с вас — каза Таръл. — Искате ли кафе.

Хармас поклати отрицателно глава и седна на един груб дървен стол.

— Мадокс ме изпрати да помогна с каквото мога — обясни той. — Докъде сте стигнали?

Таръл опъна на стола масивното си тяло.

— Това е хитроумен и добре обмислен обир. Явно бандата е имала вътрешна информация. Разполагали са със схемите на „Райсън“, за да отворят сейфовете. Възможно е да са направили у Лоуенстейн и

Джаксън обирите дни и дори седмици преди удара у Луис. Сигурно са имали информация, че и мисис Лоуенстейн и семейство Джаксън са извън града. Това лесно може да се узнае от клюкарската хроника на местния вестник. Ударът у Луис обаче ме смущава. Не пасва с модела. Другите два обира са чисти. Явно са знаели, че другите две къщи се пазят само от прислуга. Но кражбата у Луис е различна. По всичко личи, че са знаели, че мисис Луис е била в стаята, където е сейфа. Убийството е предумишлено. Съдя по това, че убиецът е взел бронзовата статуетка от фоайето, качил се е горе и брутално е убил с нея жената. Фактът, че е направил това, вместо да вземе нещо от спалнята, показва, че е имал намерение да я убие. Това значително противоречи на модела от другите два обира. Крадците на бижута много рядко правят убийства. Така че сценарият, разигран в къщата на Луис, доста ме смущава.

Хармас кимна в знак на съгласие. Опасенията на Таръл му се сториха напълно основателни.

— Аз разговарях с Хакет — каза той. — Прав сте, че бандата е имала достъп до схемите на Хакет. Неговият офис е много добре охраняван, както знаете, но имат техен собствен генератор. Говорих с портиера. Той ми каза, че преди десет дни дошъл един униформен електричар от Градската електрическа компания и казал, че има някаква повреда. Портиерът го пуснал в мазето. Мисля, че трябва да проверите това, а също и да разгледате генератора за отпечатъци от пръсти.

Таръл се завъртя на стола си.

— Джо, заеми се с това! Прати момчетата веднага в онова мазе да вземат отпечатъци.

Бейгълър се изниза от стаята с неочаквана бързина за неговите размери.

— Имам чувството — продължи Таръл, обръщайки се към Хармас, — имам чувството, че ударът у Луис е отделно от другите. Може и да греша, защото и в трите обира личи един и същ професионализъм. Във всеки от трите случая няма следи от проникване в къщата и не е ясно как са влезли. Навсякъде бравите са секретни. Само в случая Луис има един прозорец оставен отворен, за да ни покаже как е влязъл крадецът. Това го няма при другите два обира.

— Мадокс има същите подозрения — каза Хармас. — Поръча ми да се занимая с Хари Луис, съпругът на убитата.

— Ние се занимаваме доста стабилно с него — каза тихо Таръл. — Двама мои хора, много добри, ровят там. Бижутата, взети от мисис Лоуенстейн и мисис Джаксън, могат да бъдат развалени на части, но Огърлицата на Есмалди ще изгуби половината си цена, ако се разбие на части. И все си мисля дали все пак обира у Луис не трябва да се разглежда отделно от останалите.

Хармас се протегна, потискайки прозявката си.

— Да, това е идея... Добре, шефе, имах дълъг ден. Трябва да почина. Аз съм в хотел „Плаца“, ако имате нужда от мене. Ще държим връзка.

Но като излезе от полицейския участък, Хармас не подкара към хотела, а към дома на Алан Фрисби, защото знаеше, че по това време не би могъл да го намери в офиса.

Като местен представител на застрахователната компания Нешънъл Фиделити, Фрисби се зарадва да приеме Хармас в дома си. След като го представи на своята съпруга Джанет и на седемгодишните си синове близнаци, двамата излязоха на терасата и седнаха. Тъмнокосата и симпатична Джанет каза, че ще сложи близнаците да си легнат, след което ще вечерят заедно на терасата.

Докато тя се занимаваше с момчетата, Хармас и Фрисби обсъдиха обирите.

— Това е работа на много добре организирана банда — каза Хармас. — Интересно ми е как са разбрали къде да търсят бижутата. Подготвителната им работа е перфектна. Знаели са, че мисис Лоуенстейн е в клиника, иначе момичето не би посмяло да отиде в къщата и да твърди, че мисис Лоуенстейн е поискала оценка на килимите. Същото е и у мисис Джаксън.

— Можели са да прочетат информацията в тукашното жълто вестниче — каза Фрисби.

— Имам едно предположение, че са събрали информация от представителството на „Райсън“ и от тебе също, без вие да разберете. Искам от тебе да ми дадеш имената на всички, които са посещавали офиса ти през последните четири седмици.

— Нищо по-лесно от това. Ние водим дневник с данните на всеки, който идва при нас. Но мисля, че само си губиш времето с това.

Хармас се засмя.

— Мадокс би бил щастлив да чуе тази забележка. Той все мърмори, че аз не правя нищо друго, освен да си губя времето.

Хари Луис седеше неподвижен в кабинета си. Вслушваше се в тътена от стъпките на служителите от Погребалното бюро и всеки път потреперваше. След малко последва продължителна тишина и той си представи как през това време те повдигат обезобразения труп от леглото и го слагат в ковчега. Той стисна юмруци, но не можа да почувства никаква жалост към Лайза. Тя го беше обрекла да живее винаги сам. Единственото, което му беше оставила, бяха пари, много пари.

Чу трополенето на множество крака, когато сваляха ковчега надолу, напрегнатия шепот, с който си разменяха предупреждения, докато маневрираха през острата чупка на стълбището, и накрая чу изтракването на вратата, когато затвори катафалката.

Така, сега вече я няма, помисли си той и посегна за чашата си. Пиеше непрекъснато, откакто беше се върнал в тази огромна луксозна къща, чийто собственик сега беше самият той. Чу как катафалката се отдалечава. Сега беше се освободил от нея и в същото време не беше свободен. Ще трябва да се отърве от тази къща. Не можеше да продължава да живее тук. И от прислугата трябва да се отърве също. Трябва да си изгради свой собствен нов живот.

Ами Таня! Дали тя ще приеме ролята на любовница? Той добре си спомняше какво му беше казала: „Ако нещо се случи с нея, ще се ожениш ли за мене?“ Хари прокара ръка през лицето си. Трябва да бъде много внимателен, когато ѝ обяснява ситуацията. С огромното богатство, с което неочаквано се сдобил, той би могъл да ѝ осигури абсолютно всичко, което тя поиска, с изключение на брак и позиции в обществото на Парадайз Сити. Той знаеше за себе си, че няма да се осмели да живее открито в грях с нея. Яхтклубът, Английският клуб, всички тези ограничени богаташи, с които отсега нататък ще общува, не биха възприели факта, че той живее с вьетнамка келнерка, независимо от това колко са му парите.

Облегна се на креслото и се замисли. Може би беше по-добре, че няма възможност да се ожени за Таня. Той желаше да се събира с приятелите на Лайза. Освен това Таня беше вьетнамка все пак... Не, може би е за добро. Но не можеше да понесе мисълта, че ще я изгуби.

Тя беше влязла в кръвта му като някой вирус. Надяваше се да ѝ обясни тактично и тя да го разбере.

Хари си погледна часовника. Беше минало осем часа. Реши да отиде до ресторант „Сайгон“. Не беше обядвал. Въпреки това не беше гладен, но искаше да поговори с Таня. Трябваше да говори с нея.

Щом се изправи на крака, той изведнъж осъзна, че вече е свободен да се среща с Таня, когато поиска. Повече няма да има промъкване посред нощите и никой няма да го проверява. След няколко дена, веднага щом заветанието влезе в сила, ще уволни прислугата, ще продаде къщата и ще си потърси нещо по-малко, където да води ергенски живот.

Когато преминаваше през фойето, се появи Тото.

— Ще вечерям навън — каза му Хари делово и без да го погледне, отиде в гаража.

Донг То го посрещна с дълбок поклон и погребално изражение на жълтото си лице. Преведе го през шумната гмеж на ресторанта до уединеното сепаре. Виетнамецът не каза нищо за Лайза, но начинът, по който се държеше, дълбоките поклони показаха на Хари неговия потрес и съчувствие.

— Ще взема само супа — каза Хари, настанявайки се на масата.
— Тук ли е Таня?

— Ще я изпратя при вас, мистър Луис.

Хари запали цигара и се загледа безцелно през прозореца. Нервите му бяха на скъсване.

Един сервитьор донесе супата. Хари предположи, че Таня щеше да изчака да привърши с храненето си и тогава ще дойде.

Като приключи със супата, той избута напред чинията и се опита да се успокои, докато наблюдаваше туристите по кея.

Вратата се отвори и Таня влезе в стаята. Беше с бяла туника и черни панталони. Никога не си слагаше грим и сега личаха тъмни сенки под очите ѝ. Като затвори вратата, тя спря за момент. Погледнаха се в очите, после тя приближи и седна срещу него.

— Чух по радиото! — каза тя с тих и нежен глас. — Искан да се обадя по телефона, но реших да не го правя. Това е ужасно, Хари!

Той кимна.

— Спомняш ли си какво ти казах за съдбата? — продължи Таня.
— Запалих една свещ за нея.

Хари отново кимна. Той гледаше и осъзнаваше, че не би могъл да отгатне чувствата ѝ по това изражение на лицето. Дори бадемовидните очи не му говореха нищо.

— Сега си свободен — каза тя след продължително мълчание.

— Да.

Погледнаха се и тя прочете в очите му колебание и неувереност. Протегна напред малките си красиви ръце и ги положи върху покривката.

— Свободен си, нали Хари?

Хари се поколеба за миг, после без да гледа красивото ориенталско лице, каза:

— Наследявам всичките ѝ пари, всичко, което тя притежаваше, но не съм истински свободен.

Той забеляза как дланите ѝ се свиха в юмруци.

— Какво означава това? Моля те, обясни!

Хари отново се поколеба. Помисли си, че би могъл да ѝ го каже сега. Рано или късно щеше да го узнае.

— Има една клауза в завещанието. — С усилие я погледна в очите. Седяха известно време неподвижни и мълчаливи. Чертите на нейното лице се бяха стегнали. Като че ли мускулите под кожата ѝ се бяха вкаменили. Очите ѝ заприличаха на черни топчета. Хари никога не я беше виждал такава.

— Каква клауза? — попита тя.

— Ако се ожения отново, губя всичко. Преминава във владение на някакъв приют за инвалиди.

Таня остана неподвижна, със свити юмруци и очи без поглед. Не каза нищо.

Хари изгаси цигарата си в пепелника с трепереща ръка.

— Съжалявам, мила — проговори той накрая. — Тя си остана кучка до края. Но сега имам страшно много пари. Ще ми стигнат за два живота. Няма такова нещо, което да не мога да ти купя...

— Благодаря. Разбирам всичко. Аз трябва да остана твоята курва?

Хари хвана ръцете ѝ, но тя ги измъкна и ги сложи в скута си.

— Не говори така, Таня — умолително каза той. — Сега мога да направя толкова много за тебе, а не бих могъл да направя нищо, ако се оженим. Трябва да разбереш това.

— Какво можеш да направиш за мене? — запита настоятелно Таня.

— Всичко. Поискай нещо. Можеш да имаш красива къща, да я обзаведеш, както пожелаеш. Кола каквато ти харесва, дрехи, бижута. Мога да ти купя всичко, за което ще се сетиш.

— Но не мога да стана твоя съпруга?

Хари разтвори безпомощно ръце.

— Не.

— Няма да мога да се срещам с твоите приятели? Трябва да си остана една държанка?

— Таня! Знаеш колко много те обичам. Боли ме, като говориш така.

— Истината понякога боли.

Хари запали още една цигара. Нима щеше да я изгуби. От това тревожно опасение направо му се гадеше.

— Моля те, опитай се да разбереш, мила! Моля те!

Тя повдигна рамене и стана.

— Ще се опитам да разбера. Трябва да помисля. Моля те, не ме търси няколко дни. И излезе от стаята.

Хари седя дълго време и гледа с празен поглед към кея. После с усилие стана от стола и излезе в шумния салон на ресторанта. Даде на усмихнатия сервитьор десет долара бакшиш. Когато приближи изхода, Донг То излезе иззад някаква сянка.

— Бъдете търпелив с нея, мистър Луис — каза той и се поклони. — Тя е още много млада и романтична.

Хари кимна с глава и се отправи навън към паркираната си кола.

Джони се пробуди рязко. Беше си легнал рано, оставяйки Марта и Хенри на терасата и Джилда, забила поглед в телевизора. Искаше му се да остане сам. Мисълта, че трябва да чака две години, преди да си купи гаража, му тежеше като камък. Беше сигурен, че гаражът в Кармел ще бъде продаден, преди той да се сдобие с парите и че ще трябва да потърси нещо друго. Но Джони разбираше, че трябва да бъде търпелив. Всяко избързване в този момент щеше да е фатално.

Въпреки че чуваше добре гласа на Марта на терасата и шума на телевизора, беше заспал веднага. Това, което го измъкна с раз от неспокойния му сън, беше едно леко отваряне на неговата врата.

Един лунен лъч преминаваше през отворения прозорец и се разливаше на килима в голямо сребърно петно. Джони погледна циферблата на ръчния си часовник — малко след два часа.

Беше готов всеки момент да скочи като тапа от леглото си, но се отпусна, виждайки Джилда да влиза през вратата.

— Буден ли си?

— Да. Какво има?

Той лежеше по гръб и я наблюдаваше. Джилда се приближи до леглото и седна на ръба. Беше стегнала здраво белия си халат.

— Искам да поговорим.

Той посегна към нощната лампа, но дръпна ръката си назад, когато тя вдигна своята в предупредителен жест.

— Не, моля те!

— Защо дойде? Какво има?

— Страхувам се, Джони.

— Защо?

— Имам чувство, че сме в капан. Марта има същото чувство.

— Тая тлъста дърта кучка.

— Тя усеща, че има нещо. Хенри също. Сега те разчитат на тебе, Джони. И аз разчитам на тебе!

— О, Боже Господи! Ние рискуваме, разбира се, но ще се измъкнем — каза Джони с раздражение. — Не могат нищо да докажат, дори и да ни намерят. Трябва само да не си изпускаме нервите.

— Бих искала и аз да можех да бъда като тебе.

— Аз не мога да ти прелея смелост. Зависи само от тебе самата.

— Ти се интересуваш само от себе си, нали Джони?

— Защо, по дяволите, да се интересувам от другите? Хайде да не започваме отново!

— Няма. Извинявай. — Тя седеше неподвижна, с ръце в скута. Луната осветяваше косата ѝ, но оставяше лицето в сянка. Така както беше седнала, свела поглед надолу към него, Джилда изглеждаше много красива.

— Знаеш ли, Джони, размислих и реших. Аз те обичам. И понеже имам чувството, че няма да сме заедно още дълго време... Нещо лошо ще ни се случи. Знам, че ти не ме обичаш, но искам с нещо да те запомня... Моля те, хайде да се любим!

— Нещо лошо ли? Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

— Няма значение. — Тя стана и пусна белия си халат на земята.
— Аз ти се предлагам.

Той гледаше голото ѝ тяло. Лунният лъч се плъзгаше точно през гърдите ѝ.

— По-добре си отивай — каза той хладно. — Хайде, зарежи това. Правил съм доста гадни неща през живота си, но не искам да постъпвам с тебе така. Измитай се.

Тя се мушна под завивката до него и го прегърна.

— Просто един малък спомен, който да си имам от тебе, Джони — каза нежно Джилда.

Той устоя само няколко секунди на прелъстителната ѝ плът, после я дръпна рязко към себе си.

Капитан Таръл се беше зачел в големия куп рапорти, които го чакаха на бюрото. Часът беше десет и половина и капитанът пиеше третото си за деня кафе, когато в кабинета влезе Стийв Хармас.

— Здравсти, шефе — каза той и седна на един от столовете. — Как върви?

— Търсим белия опел — отговори му Таръл и продължи с усмивка на уста: — Ако щеш, вярвай, но се оказа, че в нашия район има двеста и три регистрирани бели опела и още петнадесет в Агенцията за коли под наем. Ще ни отнеме месеци да проверим всичките.

— Аз мога да ти спестя труда — каза Хармас. — Погледни само списъка на колите под наем. Има ли там един наемател — Полковник Шели?

Таръл го позагледа малко, после вдигна листа със списъка, обходи го с поглед и кимна утвърдително.

— Да. Полковник Шели, вила „Белевю“, наел е бял опел на 27 август.

Щастлива усмивка грейна на лицето на Хармас.

— Става по-топло.

— Белевю — това е къщата на Джак Карсън. Той я дава под наем за хиляда и петстотин долара на месец.

— Нищо чудно тия, дето ги търсим, да са наемателите. Ходих при Фрисби, нашият агент тук, а също и при Хакет. И от двамата взех списък на лицата, които са ги посетили през последните четири седмици. Хармас запали цигара. — И на двата списъка присъстват

Полковник и мисис Шели. В твоя списък същите са наели бял опел. Очарован съм от тези съвпадения.

Таръл почеса брадичката си със замислен вид и каза.

— Ще пратя двама от моите хора на мястото да ги наблюдават.

Хармас поклати отрицателно глава.

— По-добре не избързвай, шефе. Ще се обадя на Мадокс. Той познава цялата гилдия крадци на бижута така добре, както ти пръстите на ръката си. Мисис Шели била много пълна. И Фрисби, и Хакет ми казаха, че тя била най-дебелата жена, която някога са виждали. Нека първо чуем какво ще каже Мадокс.

— Обади му се! — Таръл посочи телефона.

След пет минути Хармас успя да се свърже с Мадокс.

— Имам една голяма дебелана между заподозрените — каза Хармас в слушалката. — Ще свърши ли работа? Едра и много, ама много дебела жена, около петдесет и пет годишна, руса. Движи се с един мъж, който се представя като Полковник Шели. Прилича на дърт щъркел, с южняшки дрехи и маниери.

— Това се Лоената Плюска и Джеси Графа — прекъсна го Мадокс. — Ха, ами да. Това е точно в стила на оная дърта крава! Ще ти пратя няколко снимки, Стийв. Чакай самолета в три часа! Добра работа си свършил.

— Нямаме къораво доказателство обаче — каза Хармас.

— Ами намерете някое! — излая Мадокс и затвори телефона.

Хармас трепна от резкия звук, после остави слушалката и каза на Таръл.

— Познава ги. Ще прати снимките им със самолета в три. — Той предаде цялата информация, която беше чул от Мадокс. — Най-добре да почакаме, докато получим снимките.

— Но дори и със снимките, няма да имаме доказателства — отбеляза Таръл.

— Какво стана с моята идея да се вземат отпечатъци от генератора.

— Чакам резултатите. Там е пълно с всякакви отпечатъци. Пратихме ги във Вашингтон. Очаквам всеки момент да се обадят. — Таръл взе слушалката и набра номера на Хес. — Фред? Има ли новини от Вашингтон?

— Няма, шефе. Казаха, че щом открият нещо, веднага ще се обадят.

Таръл промърмори разбиращо и затвори.

— Налага се да чакаме.

— Хармас бавно се изправи.

— Ще взема да поразгледам вашия град до три часа и като получа снимките, ще дойда отново тук. Така добре ли е?

— Да, става — каза Таръл.

Сутринта на Стийв Хармас мина доста бързо. Той се върна в хотела да си облече банския костюм и слезе на плажа. Обичаше да се отдава на пълна почивка. Ако Мадокс го видеше отнякъде как е полегнал блажено под слънчевия чадър и наблюдава момичетата в оскъдните бански костюми, които се забавляват във водата, ако само зърнеше тази сцена, Мадокс щеше да получи инфаркт. Хармас се чувстваше щастлив. Инстинктът му подсказваше, че съвсем скоро ще разплете този случай, така че не виждаше причини да се напруга. Запозна се и побъбри с една весела русокоса хубавица. После обядваха заедно. Отношенията бяха съвсем платонически, макар че Хармас усети колко лесно биха могли да престанат да бъдат такива. Достатъчен щеше да бъде и съвсем малък намек от негова страна, но тъй като беше покорно верен на своята любима съпруга, той се въздържа да го направи.

На аерогарата пристигна точно когато самолетът от Фриско докосна пистата. Стюардесата му връчи плика със снимките. Хармас го прие и отдели малко време невинно да пофлиртува с нея. Хубавите момичета бяха неговата слабост, но все пак доста добре контролирана слабост.

От аерогарата се качи в колата си и отиде направо в офиса на „Сейфове Райсън“. Показа на Хакет двете снимки, които, щом ги зърна, веднага ги позна.

— Да, те са. Кой са тези хора?

— Според Мадокс тя е Мазната Плюска, а той е Джеси Графа. И двамата били опитни крадци на бижута.

— Значи вие смятате, че те са се добрали до моя архив?

— По всичко личи!

Хакет вдигна безпомощно ръце.

— Моите шефове много ще ме похвалят.

— Не се ядосвай! На всеки може да се случи.

Следващия, когото Хармас посети, беше Алан Фрисби. Той също идентифицира снимките. Доволен от себе си, Стийв подкара към Дирекцията на полицията. Хвърли снимките на бюрото пред Таръл и каза:

— Ето ги. И Хакет, и Фрисби ги разпознаха. Сега остава да намерим някакви доказателства против тях.

— Мисля, че намерих нещо. Искри на задоволство проблясваха в очите на Таръл.

— Току-що ни се обадиха от Вашингтон. Отпечатъците върху генератора принадлежат на някой си Джони Робинс. — После той разказа накратко биографията на Джони и заключи: — Склонен към насилие. Говорих с хората от „Рентакар Херц“. Те казаха, че опелът е бил откаран от мъж, отговарящ на описанието на Робинс. Говорих и с агента по недвижимото имущество, който е дал под наем вилата на семейство Шели. Той даде същото описание на техния шофьор.

— Това все още не е доказателство — каза Хармас.

— Вярно. Остава да ни се усмихне късметът. Получих разрешително за обиск. Ще отидем веднага и ще обърнем вилата с главата надолу. С малко късмет трябва да намерим все нещичко, с което да ги уличим.

— Ами ако не намерите нищо?

— Имаме достатъчно улики да арестуваме Робинс. Ще го докараме тук и ще го обработим. Може и да се огъне.

— Нещо против да дойда и аз?

— Разбира се, че не, заповядай! Ще ни бъде приятно.

Хармас последва Таръл към изхода, където чакаха Хес, Бейгълър и Ленски. Шестима униформени полицаи вече се бяха настанили в една кола на полицейския паркинг.

Джони плуваше в широк кръг около Джилда. Тя се беше отпуснала по гръб във водата и лениво движеше само дланите на ръцете си, за да пази равновесие. Беше зареяла поглед в ясното синьо небе и усещаше как топлите слънчеви лъчи гаят лицето ѝ.

Джони се приближи към нея и се изправи във водата. Усещайки погледа му, тя се обърна към него и му се усмихна.

Бяха прекарвали заедно една чудесна нощ. Първия път той я облада брутално и ѝ причини болка. Но по-късно, в малките сутрешни

часове, когато на хоризонта се появи червената дъга на слънцето, те се любиха така, както тя се надяваше, че могат да го правят двамата. Неговите бавни и нежни тласъци ѝ причиняваха точно тази наслада, която тя винаги беше мечтала да усети от секса, но до този момент не беше преживяла с никой мъж. След като свършиха, Джони я прегърна с такава нежност и топлина, че Джилда едва повярва на очите си.

И сега, докато плуваха заедно, тя беше уверена в себе си, сигурна, че е постъпила правилно, като се е отдала на Джони. Погледът в очите му беше нов и съвсем различен, когато отвърна на нейната усмивка и каза:

— Хайде да се връщаме! Има два часа до вечеря. Искам те.

Тя постави мократа си ръка на рамото му.

— Аз също.

Плуваха бавно един до друг и когато достигнаха брега, тръгнаха хванати за ръка. Мокрият бял бански се беше прилепил плътно до тялото на Джилда и като я погледна, на Джони му се прииска да я сграбчи още тук и да я люби върху горещия пясък. Той стисна силно и болезнено ръката ѝ. Но тази малка болка беше сладостна за Джилда, която прочете мислите му и отвърна, като на свой ред стисна неговата ръка.

— Хайде, по-бързо — каза тя и като се откъсна от него, затича нагоре по стълбите, потръсквайки мократа си коса, и се изкачи на терасата. Там спря рязко и сърцето ѝ подскочи в гърдите, защото на бамбуковите столове, с лице към Марта бяха седнали четирима мъже. Зад тях стояха петима полицаи. Те бяха облегли небрежно на перилата на терасата, но си личеше, че бяха нащрек. Джони я докосна по гърба и тя почти подскочи. Той я отмести внимателно настрана и излезе на терасата. Отиде до Марта, която приличаше на огромна купчина безжизнена плът, с поглед на уплашен заек, вторачен в капитан Таръл.

— Какво става? — попита спокойно Джони.

Добивайки кураж от поведението на Джони, Хенри се обади:

— Има някаква грешка. Тези господа са от полицията. — Той ги посочи с костеливата си, старческа ръка.

— Вие сте Джони Робинс? — попита Таръл и стана.

— Да, така се казвам — отговори Джони с тих и спокоен глас.

— Имаме сериозни причини да смятаме, че вие лично, както и останалите тук, сте замесени в обирите на бижута в домовете на Джаксън и Лоуенстейн, а също и в убийството на мисис Луис. Имаме разрешение за обиск. Имате ли да кажете нещо.

Джони отиде и взе хавлиената кърпа, която беше прехвърлена на гърба на един стол и започна да попива водата от тялото си.

— Нямам представа за какво говорите. Както каза Полковника, сигурно имате някаква грешка.

Таръл погледна Джилда, която стоеше вцепенена, с бяло като тебешир лице.

— Вие имате ли да кажете нещо?

Джилда се опита с всички сили да овладее паниката си.

— Н-не.

Хес излезе на терасата, идвайки от вътрешността на вилата. Триумфален блясък светеше в суровите му очи. Посочи Джони с дебелия си показалец.

— Твоята стая ли е третата отляво по коридора?

Студена пот изби по гърба на Джони.

— Да. И какво?

— Ела с мене. Искam нещо да ти покажа.

Вече не като преди, а притеснен и малко изплашен, Джони тръгна след Хес. Прекосиха голямата всекидневна, минаха по коридора и влязоха в неговата спалня.

— Оставих я, както я намерих — каза Хес. — Сега ще кажеш, че никога не си я виждал.

Един полицай с волево изражение на лицето държеше едно от саката на Джони и извади от джоба му троен наниз перли.

— Ваша ли е? — излая Хес.

Джони гледаше втренчено огърлицата и кръвта се отдръпваше от лицето му. Съвсем беше забравил за нея. Беше я взел от Аби като глоба за нечестния бизнес и я държеше, както каза на Марта, за черни дни. Той се възстанови бързо от шока, но все пак недостатъчно бързо. Хес го наблюдаваше внимателно и забеляза как лицето му пребледня рязко, преди отново да стане безизразно и спокойно.

— Не знам нищо за това — каза Джони, осъзнавайки ясно, че гласът му звучи дрезгаво. Той си прочисти гърлото и продължи. — Вие сте ми я подхвърлили.

— Кажи това на съдията! — подигравателно рече Хес. — Загази яко, копеленце такова!

Сега Джони се беше съвзел напълно, но разбираше, че е малко късно.

— Нагласили сте всичко това — каза той. — Подхвърлили сте ми я, защото не можете да докажете по друг начин.

— Да видим какво ще каже Плюската — каза Хес, взе перлената огърлица от полицаия, мина покрай Джони и отиде на терасата. Пусна огърлицата на масичката пред Марта.

— Виж това тук — каза той. — Така. Знаем, че не си я убила ти. Но ако не се изясни всичко, ако не си напълно чиста, ще изпереш пешкира за съучастничество и ще влезеш на топло за много, много дълго време.

Марта позна огърлицата. Дебелото ѝ лице се разтrese като пача.

— Той го направи. Тоя кръвожаден кучи син! — извика истерично тя. — Аз не знаех нищо. Той се опита да ни измами. Отишъл е там, убил я е и е взел Огърлицата на Есмалди. Ние не знаехме нищо! Кълна се!

— Престани! — изкрещя Джилда и се спусна към нея. — Престани! Ужасна бабичка! Той не го е направил!

Двама полицаи я задържаха от двете страни.

Джони излезе на терасата. Ридаейки, Джилда се опита да отиде при него, но не ѝ позволиха.

— О, Джони, Джони! Знаех си аз!

Марта и Хенри влязоха в първата полицейска кола. Джилда, която все още плачеше, влезе във втората, с нея беше и Фло — слугинята. Джони, с белезници на ръцете, заедно с Хес бяха в третата.

Марта цяла се тресеше, сложи ръка между дланта и лакътя на Хенри за опора. Хенри помръдна устни едва-едва.

— Носиш ли онова хапче?

Марта поклати отрицателно глава. Хенри повдигна рамене и избута ръката ѝ. Той внезапно се усъмни дали, ако тя все пак носеше хапчето, той щеше да го изпие. Вероятно не. Беше нужна много смелост да сложиш така хладнокръвно край на живота си, а на неговата възраст Хенри вече не беше много смел.

ОСМА ГЛАВА

Ал Барни даде сигнал с повдигане на вежди и барманът Сам донесе още една халба бира, това беше седемнайсетата бира на Ал, откакто бяха седнали.

— И така, господине — поде отново той, след като се освежи с първата дълга глътка. Изтри уста с обратното на ръката си.

— За да разберете интрижката по-нататък, трябва да въведа на сцената още една личност — областният прокурор Феликс Уорън. Както ви казах, господине, аз винаги държа едно ухо на земята и от нещата, които съм подочул оттук-оттам за този Феликс Уорън, стигнах до заключението, че в целия град не бихте могли да намерите побезмилостен и амбициозен кучи син от него. Но знаете ли какво ще ви кажа. Аз като гледам всички тия богати подлещи, които живеят тук, пръскат пари наляво и надясно, демонстрират разкош и се държат като че са богове, чудно ми е как Уорън ги водеше за носа, защото точно това правеше скапаното копеле, ще ме извините за израза.

Ал се отпусна на стола си и продължи:

— Джони извади много лош късмет, защото този Уорън беше един от малкото лични приятели на Лайза. А, не че я обичаше или нещо такова, и дума да не става. Но той гледаше да е гъст с тия, дето държат големите пари. Щом нейното убийство гръмна в заглавията на всички вестници, той даде пресконференция и каза на репортерите, които го мразеха и в червата, че нямало да остави необърнат камък, за да хване убиеца й. Точно така противно го казал — необърнат камък нямало да остави. Тоя въздух под налягане Уорън, естествено, направил толкова впечатление на репортерите, колкото ще направи буца тесто на тухлена стена. Той нямаше никаква репутация. Мандатът му беше към края си. Дотук не беше направил нищо, заради което да гласуват отново за него, така че видя в убийството на Лайза Луис безценен шанс да организира едно ефектно съдебно шоу и да спечели необходимите гласоподаватели.

Той — Феликс Уорън, капитан Таръл и помощник-областния адвокат бяха седнали около обширното бюро на Уорън.

Тази среща се осъществяваше три дни след арестуването на бандата. През това време хората на Таръл бяха работили упорито и сега той беше донесъл на Уорън стегнат и добре обоснован доклад по случая.

Уорън беше масивен оплешивяващ мъжага с воднисти светли очи. След като прочете доклада, той каза едно „м-м“, после го остави със замах на бюрото си и се облегна доволен на креслото.

— В ръцете ни е! — обяви той.

Таръл го погледна въпросително.

— Те са ни в ръцете, що се отнася до обирите на Лоуенстейн и Джаксън, но не и за убийството на г-жа Луис. Господин областен адвокат, винаги съм имал чувството, че тези случаи нямат връзка или поне не са дело на един и същ извършител.

Уорън подскочи като ужилен от пчела и погледна войнствено Таръл.

— Какво искате да кажете с това? Разбира се, че Робинс я е убил! Няма съмнение в това.

— На пръв поглед изглежда така — заобяснява търпеливо Таръл, — но не може да се докаже в съда. Нека погледнем фактите: Робинс е работил при „Райсън“. Той е агресивен, склонен към насилие. Има досие. Но има и алиби. Твърди, че е прекарал тази нощ, в която е убита г-жа Луис, с една жена. Ние я разпитахме. Била заговорила Робинс в ресторанта, за да му поиска огънче, както твърди тя. Каза, че си поговорили, после излезли заедно от ресторанта и според нейните думи, се разделили на паркинга. Но аз съм сигурен, че тя лъже. Налага й се да поддържа версията на Робинс до момента, в който излизат заедно, защото не е глупава и се досеща, че ще намерим поне двадесет свидетели, които са я видели да говори с Робинс в ресторанта. Но никой не я е видял как е потеглила с колата си, така че никой не може да каже дали Робинс е тръгнал с нея или не. Тази жена има лоша репутация. Щом възрастният ѝ съпруг замине за Ню Йорк, което се случвало поне по веднъж всеки месец, тя се хвърляла в леглото с първия срещнат мъж.

Охраненото лице на Уорън стана бледомораво, преди да изригне в креслива тирада, навеждайки се напред през бюрото си.

— Да не сте посмели да говорите такива неща за мисис Хелън Буут! Трябва да ви кажа, че мисис Буут е моя лична приятелка и гадостите, които току-що изрекохте за нея, могат да се смятат за лична клевета, от което можете да изгубите поста си. Дълга да ви съобщя, че мисис Буут е прекрасна жена, и аз бях смаян и засрамен, когато разбрах, че сте пращали ваш човек да ѝ задава такива въпроси. Това е позорен факт и аз съм просто изумен, как човек с вашия опит е могъл дори да допусне мисълта за такова цинично, отвратително алиби. Да, точно така — цинично и освен това недоказано алиби.

Таръл беше объркан. Той знаеше, че Хелън Буут е нимфоманка, но щом е приятелка на областния прокурор, на капитана щеше да му се наложи да изиграе картите си много внимателно.

— Предадох ви само каквото ми е докладвано — каза той, настоявайки кротко на своето.

— Значи това, което ви е докладвано, е гадна лъжа! — извика гърлено Уорън и удари с юмрук по бюрото си. — Погледни тоя тук що за човек е! Жесток и опасен! Излежавал е присъда за нападение над полицай. Женкар! Касоразбивач! Аз ще го осъдя за това убийство, дори и това да е последното, което ще направя.

— Но как? — попита Таръл. — Ако го бяхме хванали с Огърлицата на Есмалди, щяхме да имаме доказателство, но тя е изчезнала. Проверили сме всеки банков сейф в града, проверихме навсякъде — огърлицата я няма.

— Не ме интересува огърлицата — каза Уорън. — Може да я е пратил по пощата. Навсякъде може да е. Мисис Луис се е съпротивлявала. От какво друго може да са тези драскотини по ръцете му. Той се е опитал да изгори ризата, но вашите хора са намерили достатъчно остатъци, за да се докаже, че кръвната група съвпада с тази на мисис Луис.

— Но съвпада и с неговата собствена — отбеляза Таръл.

Уорън се облегна в креслото си и погледна накриво Таръл. Изкривеният му поглед беше изпитателен и враждебен.

— Ти да не би да се трудиш да оправдаеш тоя мръсник, Таръл? Като те слушам, така ми се струва.

Таръл беше твърде опитен, за да се притесни от такава забележка, но все пак си отправи наум предупреждение, че трябва да действа внимателно.

— Не. Но ви предупреждавам, господин Областен прокурор, че с доказателствата, които имаме против Робинс, няма да успеем да подкрепим пред съда едно обвинение в убийство.

Уорън погали брадичката си със своята месеста, розова ръка и се усмихна. Това беше една зловеща усмивка.

— Това е ваше мнение. Трябва да ви напомня, че аз отговарям за това дело. Аз ще го докажа. Искам да разпитам тази жена... Плюската. Още сега. Доведете я тук в кабинета ми.

След малко повече от половин час една полицайка с издължено и остро лице въведе Марта в импозантния кабинет на Уорън. Той щракна с пръсти на полицайката и я прати да изчака навън.

Когато тя излезе, Уорън се обърна към Марта, която стоеше пред него и се тресеше като огромно желе. Имаше червени кръгове около очите от продължителен плач и беше гладна като вълк. Трите дена, които беше прекарала в килията, карайки само на отвратителната затворническа храна, я бяха деморализирали повече от всичко друго.

Уорън я огледа внимателно. Той мразеше дебелиите жени. Марта му се стори направо противна за гледане, но той си сложи великолепната усмивка, която ползваше в съдебната зала, и ѝ посочи любезно стол.

— Госпожа Плюска? Седнете.

Той си взе една пура от кутия, направена от кедрово дърво и отрязва края ѝ със златен резец за пури.

Марта се строполи на стола. Малките ѝ блестящи от сълзи очи шареха наоколо като очите на мишка, хваната в капан.

Като си запали пурата, Уорън каза:

— Разгледах вашето досие — той потупа лекичко някакви листове пред себе си само с един пръст, чийто нокът беше красиво оформен. — Пет години за обир на бижута. А сега и това... — Той се облегна назад и погледна изпитателно Марта. — Госпожо Плюска, трябва да ви кажа, че съдът ще бъде много повлиян от вашето досие. Аз мога да поискам за вас присъда от десет години.

Уорън издуха едно миризливо тютюнево облаче, което го обгърна като нежна пелена.

— Но аз мога да повлияя на съда да бъде по-снизходителен към вас. — Той посочи Марта със върха на пурата си. — Когато са ви арестували, вие сте казала, че Робинс е убил г-жа Луис. Честно казано,

това е единственото, което ме интересува. Искам да осъдя този мъж за това убийство. Ако сте готова да свидетелствате против него, мога да ви обещаая, че ще получите тригодишна присъда, вместо десетгодишна, която е реалната. Разбира се, решението ще си вземете сама. Готова ли сте да станете свидетел на обвинението?

Марта не се поколеба и миг.

— Да.

Стийв Хармас влезе в стаята на Пати Шоу, влачейки крака, и ѝ се усмихна лъчезарно.

— Какво ще кажеш за тена ми, маце? Ако не бях този стабилен, женен мъж, който съм, щях да се хвърля и да те разцелувам.

— Радвам се, че би го направил — каза Пати, — но ако много ти се целува, влез в бърлогата и разцелувай мечката. — Тя извъртя красивите си очи по посока на кабинета.

Хармас повдигна вежди и рамене.

— Не си го слагай на сърцето, Пати, душице. Ще ми направиш ли една услуга? Хванахме се на бас с Макс миналата седмица, колко си висока. Стани за малко да видя.

Пати се изкикоти.

— О, знам го тоя номер! Ще стана и ще бъда ощипана по задника. Я влизай при Мадокс!

— Мис Шоу, както виждам, добила сте ценен жизнен опит напоследък! — каза Хармас, преструвайки се на изненадан. — Дори и не ми е хрумвала подобна мисъл.

— Влизай в кабинета и се хващай на работа.

Хармас направи тъжна гримаса и влезе в кабинета.

Погледът на Мадокс изведнъж го прониза като стрела.

— Намери ли огърлицата?

Хармас се сгъна на стола за посетители, доколкото му бе възможно за неговия ръст.

— Не.

— Какво, по дяволите, става? — запита Мадокс. — Получих вече иска. Нали ти казах...

Хармас го спря с ръка, извади един пощенски плик от джоба си и му го подаде през бюрото.

— Виж това първо, после ще говорим.

Мърморейки под носа си, Мадокс прочете доклада на Хармас, като през цялото време ровеше косата си с една ръка. После запали нова цигара от фасата на старата и се облегна назад.

— Изобщо не ми пука кой е убил Лайза Луис — каза той. — Интересува ме само Огърлицата на Есмалди. Трябва да я намерим. Луис е имал роман с някаква виетнамка. Вие с Таръл предполагате, че той е организирил убийството на жена си. Това не става. Смятате, че огърлицата е у Луис. И това не става. Връщай се веднага в Парадайз Сити. Вземи толкова хора, колкото са ти нужни. Няма да откъсвате очи от Луис и от неговата виетнамка също! Това е единственият ни шанс да намерим огърлицата. Ако ми се наложи да изплатя тази застраховка, много лошо ще пострадат задниците на всички тук, включително и твоя, ясен ли съм?

— Абсолютно — каза Хармас. — Разчитай на мене.

Като излезе от кабинета на Мадокс, Хармас хвана Пати точно в момента, когато се беше навела над някакво чекмедже с папки. Резкият ѝ писък накара Мадокс да вдигне глава и да намръщи вежди.

Преди Пати да успее да намери нещо достатъчно тежко, за да го хвърли по него, Хармас беше на половината път до асансьора.

Три дни след срещата им във Виетнамския ресторант, Хари се обади на Таня и я попита може ли да се срещнат.

— Да — каза Таня, — в апартамента в три часа. — В гласа ѝ прозвучаха метални нотки и това разтревожи Хари.

— Има ли нещо, което да не е наред? — попита той притеснено, но тя вече беше затворила.

Той почти не беше спал последните три нощи. Мислеше постоянно за нея и копнееше за допира на красивото ѝ тяло.

Сестра Хелгар си беше отишла с обещанието, дадено от Хари, че щом се изпълни завещанието, ще ѝ даде десет хиляди долара като отплата за службата ѝ. Тя прие това обещание с едно мълчаливо кимване с глава, като гледаше Хари с неприкрита антипатия. Той се радваше да се отърве от нея. Беше направил постъпки за продаване на къщата. Предупреди Тото и останалите, че ще има промени. Подразни го безразличният начин, по който реагираха. Тото му съобщи на своя развален английски, че ще напусне в края на седмицата, защото е получил изгодно предложение. В неговия поглед също се четеше враждебност.

В пълно неведение за това, че е следен от Стийв Хармас, Хари пристигна в апартамента няколко минути след три часа. При всяко негово пристигане досега Таня отваряше широко вратата и се хвърляше на врата му, но този път никой не се отзова на позвъняването му. Той се намръщи и чудејки се дали тя въобще е там, отвори вратата със собствения си ключ.

— Таня?

Чу гласа ѝ от спалнята.

— Тук съм.

Хари затвори външната врата, прекоси всекидневната, мина по късия коридор и отвори вратата на спалнята.

Таня седеше пред огледалото, облечена в бял халат и си пилеше ноктите.

Когато Хари влезе, тя го погледна с безизразно лице.

— Здравей, Хари.

О, Боже, помисли си той, тя все още е разстроена. А той така я желаше. Искаше му се да я обладае и да почувства нейния пламенен отклик на неговото любене. Но от изражението на черните бадемови очи разбра, че това няма да му се случи. Едно конфузно раздражение премина през съзнанието му.

— Нещо не е наред? — попита и затвори вратата.

Таня гледаше в друга посока.

— Искаш ли да се любим? — попита тя с тих, равен глас.

— Таня, какво има?

— Искаш ли да се любим? — повтори тя.

За миг се изкуши да я хвърли в леглото и да направи с нея това, което дни наред мечтаеше да направи, но успя да обуздае страстта си.

— Да не мислиш, че само това ме интересува? Таня, та аз те обичам! Какво има?

Той седна на рамката на леглото, като не откъсваше поглед от нея.

— Обичаш ме, така ли? ТИ обичаш МЕНЕ? — Тя остави пилешката за нокти, стана и отвори вратата. — Искам да поговоря с тебе. — Излезе от стаята и тръгна бавно към всекидневната. Ръцете ѝ висяха отпуснати до тялото.

Сега пък какво ли има, помисли си Хари с раздражение. Беше го яд, че е допуснал тя да излезе от спалнята. Успееше ли да я прегърне и

легнеха ли веднъж в леглото, той беше сигурен, че можеше да я размекне. Но сега край, беше изпуснал шанса си.

Трябваше да я последва във всекидневната. Таня беше седнала в дълбок фотьойл и се загръщаше плътно в халата си.

— Моля те, седни. — Тя му посочи един стол на голямо разстояние от своя.

— За какво е всичко това, Таня? — каза Хари, но седна покорно. Вече не успяваше да прикрие нотката на раздражение в гласа си.

— Искам да поговорим за нас двамата, Хари. Каза ми, че ако се ожениш за мене, ще изгубиш парите на жена си.

„Това ли било“ — помисли си Хари. — „Мислех, че съм преодолял вече тази досадна пречка“.

— Да, скъпа — каза той. — Няма никакъв изход. Но ще имам страшно много пари. Въпреки всичко ще бъдем щастливи. Мога да ти осигуря всичко, каквото, пожелаеш. Всяко твое желание ще бъде изпълнявано. — Хари опита да се усмихне.

— Но ти ми обеща, че ако си свободен, ще се ожениш за мене.

Прииска му се да ѝ изкреци в лицето: „Нима си мислиш, че ти или коя да е друга жена си заслужава такава жертва — двеста милиона долара! Толкова ли си глупава?“ Хари се овладя и не каза нищо.

Таня не откъсваше поглед от него. Две едри сълзи се търколиха по гладките ѝ копринени страни.

— Тя ме предупреждаваше... Но аз не ѝ повярвах.

— Гласът ѝ звучеше несигурно.

Хари настръхна. Кръвта му се смрази за миг.

— Какво говориш? Тя? Кого имаш предвид?

Таня избърса леко сълзите си само с един пръст.

— Таня! Какво криеш? — Хари скочи на крака и застана до нея. — Престани, моля те! Аз те обичам. Имам нужда от теб. Желая те силно. Защо се държиш по този начин?

Тя вдигна черните си блестящи очи към него и Хари беше поразен от бездънното отчаяние в тези блестящи черни очи.

— Ти не знаеш какво е любов. Тя ми каза за това, предупреди ме.

Хари вдигна и разтърси ръце, изразявайки раздражението си. После се върна и седна обратно на стола.

— Да не си се побъркала? — Гласът му беше станал рязък и ядосан. — Тя, тя! За кого, по дяволите, ми говориш?

— За твоята съпруга — каза спокойно Таня.

Кръвта нахлу буйно в главата на Хари.

— Но как така? — Той се облегна на стола си, с ръце на коленете и изкривено от гняв лице.

— Тя знаеше за нас, Хари. — Таня притискаше силно гърба си в облегалката и гледаше надолу към треперещите си ръце. — Тя беше наела човек да те следи. Всеки път, когато сме се срещали в ресторанта или тук, той я е информирал. Онази сутрин, преди да заминеш за Фриско, тя дойде при мене.

Хари се отпусна на стола си безкрайно заинтригуван.

— Лайза дойде при тебе?

— Да. Нейният шофьор, японецът, буташе количката ѝ. Дойде в ресторанта и говорихме в уединеното салонче, където се срещаме двамата с тебе. Каза ми, че знаела за нашата връзка. Знаеше, че си излизал през нощта, за да се срещаш с мене. Знаеше всичко за нас. Толкова се разтревожих за тебе. Помислих си, че ще стана причина тя да се разведе с теб и ти ще загубиш всичките ѝ пари. Не знаех какво да ѝ кажа, но се оказа, че нямало причини да се страхувам за това! Тя ми каза, че никога няма да те притежавам истински. Седеше в своя инвалиден стол и ме гледаше втренчено. Тогава ми каза: „Ти не познаваш моя съпруг така добре, както аз. Той никога не ме е обичал. Той е неспособен да обича. Всъщност обича само парите“.

— Не вярвам и дума от това — каза Хари. Лицето му беше станало бяло като платно. — Измисляш си всичко това!

Таня изтри още една сълза от бузата си с обратното на ръката.

— Моля те, изслушай ме и ми вярвай. Жена ти седеше срещу мен, с онова нейно измъчено, грозно лице, и ме пронизваше с гневния си поглед. После ми каза, че смятала да се самоубие, защото не можела да издържа пламъка, който я изгарял отвътре. Точно така каза: пламък, който я изгарял отвътре. Щом не можела да прави секс с тебе, не искала да живее повече. Аз можех да я разбера и дори ми стана жал за нея, но тя не искаше съчувствие. Тя ме мразеше. „Никога няма да се ожениш за него, жълта курво“. Така ми каза. „Аз ще променя завещанието си така, че той няма да получи нищо, ако се ожени за тебе. И доколкото го познавам, той няма да го направи“.

Таня млъкна за няколко секунди, през които гледаше ръцете си.

— Тогава не знаех, че ме лъже. Чак когато ти ми каза, разбрах, че вече е била променила завещанието. Ако знаех, нямаше да го направя.

Хари почувства устата си напълно суха.

— Да го направиш ли? Какво да направиш?

Таня махна отчаяно с ръка.

— Разбери ме, Хари, аз взех да си мисля дали това, което тя ми каза за тебе, е вярно. След като тя си отиде, мислих много. Възможността да избираш между мен и парите и да избереш парите беше недопустима за мене. Не можех да повярвам. Толкова силно желяех да живея с теб като твоя съпруга.

— Боже мой, какво искаш да ми кажеш? — пресипнало прозвуча гласът на Хари.

— Беше ужасно лесно — продължи Таня. — Реших да спася нашето бъдеще. Тя ми беше казала, че ще се самоубие. Страдаше и не искаше да живее. Знаех къде е ключът за задната врата.

— Боже Господи! Нима искаш да ми кажеш, че ти си я убила? — Сърцето на Хари се блъскаше неистово в гърдите му.

Тя го погледна с очи като замъглено стъкло.

— Разбира се. Умря бързо. Въобще не се събуди.

Вече излизах от стаята, когато се сетих за огърлицата. Стори ми се толкова ужасно такава красива огърлица да стои в музей. Знаех как да отворя сейфа и го отворих без проблеми. Таня стана и мина през цялата стая, докато Хари я гледаше вцепенен. Отвори едно чекмедже и извади оттам Огърлицата на Есмалди. Занесе я и я пусна на пода до краката на Хари.

— Като си я сложа и се погледна в огледалото — заговори отново Таня, — не виждам себе си, а само нея, с гърбавия ѝ нос и изпитото лице, как ме гледа и подигравателно ми се усмихва. Сгреших, като я взех. Сгреших и като я убих, защото тя беше права за тебе, Хари. Сега те моля да си отиваш. Вземи огърлицата. Надявам се да си щастлив с твоите пари.

Тя излезе от стаята, без да го погледне. Хари я чу как мина по коридора влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

Беше изгубил представа от колко време седи неподвижен и неспособен да предприеме каквото и да е. Дали да каже на полицията? Знаеше, че някакъв мъж е арестуван по обвинение в убийството на Лайза. Или да остави нещата както са? Дали да не се качи на яхтата, да

отплува далече и никога повече да не се завърне в Парадайз Сити? Това му се стори най-доброто разрешение. Имаше толкова много пари, можеше да направи каквото пожелае, да живее, където си поиска.

Хари си представи за миг как Таня се промъква в спалнята на Лайза и стоварва бронзовата статуетка върху беззащитното лице на спящата жена. От тази картина го побиха тръпки. Никога вече нямаше да може да докосне Таня. Но нямаше сили да я предаде на полицията. Не, най-добре беше да продължи да играе ролята на разбит от мъка съпруг, да се качи на яхтата и да отплува надалече от това място. Защо трябва да го е грижа за някакъв си престъпник, рецидивист.

Тъкмо се канеше да става, когато един слънчев лъч се промъкна през процепа на полуспуснатите завеси и се заби в пода, точно там, където беше Огърлицата на Есмалди. Диамантите трепнаха и оживяха като горещи звезди. Целите се обляха в ярка бяла светлина, която заслепи очите на Хари. Той се вгледа в огърлицата и се замисли. В музея ще я сложат под едно стъкло да я изяждат с очи и да зяпат с уста срещу й тълпите досадни туристи. Тя ще бъде страхотна атракция, като се знае, че е принадлежала на най-богатата жена в света, която при това е била жестоко убита. Това бижу беше застраховано за триста и петдесет хиляди долара. Хари се поколеба за момент какво да направи. Колко глупаво бе наистина да даде на музея тази невероятна огърлица. По-добре триста и петдесет хиляди долара. Таня няма да посмее да каже нищо. Най-добре щеше да е да се отърве от огърлицата. Да, разбира се. Щеше да е глупост от негова страна да не си прибере парите от застраховката. Ще хвърли огърлицата в морето и готово. Той се пресегна и я вдигна от пода с несигурна ръка. Не му и мина през ума, че сега притежава двеста милиона и може да купи колкото си иска огърлици, и хубави, и скъпи не по-малко от Огърлицата на Есмалди.

Единственото, за което мислеше в момента, беше това, че имаше възможност да вземе парите от застраховката и щеше да го направи.

Пусна огърлицата в джоба си и стана. Докато вървеше към вратата, внезапно чу изтрополяване. Това беше звук от нещо тежко, падащо на земята.

Изведнъж го обхвана паника. Да не би да е дошла полицията? Или някой се е промъкнал в апартамента? Не, не беше нищо такова. Звукът идваше от спалнята, където беше Таня. Какво ли правеше тя?

Тогава Хари чу един немного силен звук, от който косата на тила му настръхна. Това беше странно гърлено изпъшкване.

Той се спусна през глава по коридора и отвори рязко вратата на спалнята. Спря за миг на прага. Таня лежеше до леглото, с лице към пода.

— Таня?

Тя направи едва забележимо движение. Хари се спусна към нея, хвана я за раменете и я обърна. Тя се просна отпуснато по гръб. От тялото ѝ стърчеше дървената дръжка на един кухненски нож.

— Таня!

Клепачите ѝ се повдигнаха и тя го погледна, после очите ѝ се замъглиха и останаха неподвижни завинаги. Той хвана дръжката на ножа и го издърпа от тялото ѝ. Веднага рукна силна струя кръв, която обля ръцете и обувките му. Хари се дръпна назад.

Тези замъглени, невиждащи очи му говореха, че тя е мъртва. Тресейки се цял, той пусна ножа на пода. Видя, че кръв има и по ръкавите, и по цялото му сако.

Единственото, което му идваше в главата, беше да се махне от това място, да избяга далече. Той избърса набързо ръце в носната си кърпа, хвърли я и напусна апартамента.

Стийв Хармас, който наблюдаваше изхода, видя излизания Хари, целия в кървави петна, измъкна се бързо от колата си и тръгна към него.

— Ей, ти!

Хари го погледна с широко отворени очи, огледа се и побягна. Но в паниката си се насочи в най-лошата посока. Втурна се да пресече оживената магистрала. Една движеща се бързо кола нямаше никакъв шанс да го избегне и връхлетя върху му с над седемдесет мили в час. Хари излетя високо във въздуха и когато падна на платното, следващата кола го прегази.

Това беше краят на Хари Луис.

Ал Барни допи бирата, постави чашата върху масата и въздъхна доволно.

— И така, господине, това е всичко. Знаете ли, стана късно. Време е за вечерята ми.

— А какво стана с бандата? — попитах аз.

Той повдигна месестите си рамене.

— Още са на топло. Чух, че Марта била свалила шестдесет фунта.

— А Джони?

— Не можах да му лепнат обвинението в убийство. Като намериха Огърлицата на Есмалди в джоба на Хари, предположиха, че Хари и Таня са убили Лайза и после са се скарали за огърлицата. Накрая решиха, че той е убил Таня и тъкмо се е измъквал с огърлицата, когато го блъсна колата. От цялата работа най-много спечели Мадокс. Беше много доволен. Джони го осъди на пет години затвор.

— А Джилда?

— Нея на две години. Сигурно всеки момент ще излезе.

— А Огърлицата на Есмалди?

— Взеха си я от Музея за ювелирни изкуства. Там много ѝ се тълпели да я гледат.

Ние се погледнахме в очите и Ал каза усмихнат.

— Знам какво си мислиш, господине. Познавам по очите ти. Мислиш си, че ти разказвам куп лъжи. Ей така си ги редиш: „Откъде накъде тоя тлъст къркач ще знае разни работи, дето ченгетата не ги знаят? Как е разбрал, че Хари не е убил Таня?“ — Ал се оригна лекичко, без да престава да се усмихва.

— Както ви казах, аз съм винаги с едно ухо допряно до земята. Хората ми разказват разни неща, които не казват на ченгетата. Анна Уо е моя стара дружка. Тя подслушала всичко, което станало в любовното гнезденце на Хари, и ми го каза. Това да си остане между нас. Всичко вече е минало и заминало. Няма смисъл да се казва на полицията.

Той вдигна поглед към Сам и му направи специален знак с повдигане на вежди и намигване. Сам донесе сметката. Аз я платих, като му дадох и бакшиш.

Ал стана тежко от стола си.

— Радвам се, че се запознахме, господине. Сега всеки да си отива при своя казан за вечеря. Ако пак ви потрябва някаква информация за тоя град, знаете къде да ме намерите.

Аз плъзнах по масата една петдесетдоларова банкнота в посока към него и Ал я грабна, както гущер лапва муха с език.

— Тъжна история, а? — каза той.

— Да, тъжна история — отговорих и си тръгнах.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. С ухо на земята

Преводач: Ивайла Радулова

Издателска къща „Петриков“, София, 1994

Английска. Първо издание

Оформление: Красимир Трифонов

Коректор: Росица Николова

Предпечатна подготовка: ЕТ „Илко Ничовски“

Печат ДФ „Балкан прес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.